BESTSELLER INTERNAȚIONAL

CARLA GUELFENBEIN

Restul e tăcere

„Subtilă, vizionară și plină de compasiune."
J.M. Coetzee

Autoarea romanului *Cu tine în depărtare*, distins cu PREMIUL ALFAGUARA 2015

BUZZ BOOKS

Carla Guelfenbein

Restul e tăcere

Traducere din limba spaniolă
Lavinia Similaru

Editura LITERA
2016

buzz
BOOKS

El resto es silencio
Carla Guelfenbein
Copyright © 2008 Carla Guelfenbein
Toate drepturile rezervate

Editura Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro

Restul e tăcere
Carla Guelfenbein

Copyright © 2016 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Florentina Nica
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Anca Suciu

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidrașcu Sturza.

ISBN ePUB: 978-606-33-1331-8
ISBN PDF: 978-606-33-1332-5
ISBN Print: 978-606-33-1200-7

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată de elefant.ro

Carla Guelfenbein s-a născut la Santiago de Chile. A studiat biologia la Universitatea din Essex, Anglia, specializarea Genetica populației. Mai târziu a studiat designul la Martin's School of Art. La întoarcerea în Chile a lucrat la agenția de publicitate BBDO și a fost directoare artistică și editor de modă la revista Elle. Este autoarea romanelor *Reversul sufletului* (*El revés del alma*, 2002), *Femeia vieții mele* (*La mujer de mi vida*, 2005), *Restul e tăcere* (*El resto es silencio*, 2008), *Înotând goale* (*Nadar desnudas*, 2012) și *Cu tine în depărtare* (*Contigo en la distancia*, 2015), pentru care i s-a acordat Premiul Alfaguara. Opera Carlei Guelfenbein a fost tradusă în peste cincisprezece limbi de editurile cele mai prestigioase din lume, fiind foarte apreciată de public și de critica națională și internațională.

Pentru Micaela și Sebastián

So tell him, with the occurrents, more and less,
which have solicited. The rest is silence.[1]

William Shakespeare

1 Spune-i asta/și spune-i de-ntâmplările, mari, mici,/ ce-nrâurit-au… Restul e tăcere. *Hamlet*, actul V, scena 2, traducere de Leon Levițchi și Dan Duțescu, în William Shakespeare, *Opere complete*, vol. 5, Univers, București, 1986, p. 432 (n.red.)

PARTEA ÎNTÂI
TĂCERE ALBĂ, TĂCERE NEAGRĂ

1. ♐

Cuvintele sunt uneori aidoma săgeților. Se duc și vin, rănind și ucigând, ca în războaie. De aceea îmi place să-i înregistrez pe oamenii mari. Mai ales când vorbește fiecare despre ale lui, și deodată, ca prin minune, râd toți în același timp.

Aici, jos, sunt o grămadă de picioare care se mișcă dintr-o parte în alta. Sunt aproape de toate felurile: picioare de cămile, de iepuri, de flamingi, de maimuțe și de alte animale ale căror nume nu le-am învățat încă. La masa mea s-au așezat trei doamne cu glezne atât de groase, că par labe de elefant, un bărbat cu pantofi de jucător de golf și o girafă care și-a scos numaidecât sandalele aurii.

Cu toate că vorbesc toți în același timp și îmi va fi greu să obțin ceva care să merite osteneala, îmi pornesc MP3-playerul cu microfon și înregistrez:

— Tere și bărbatul ei au sosit în mașini diferite, ți-ai dat seama?

— Nu i-am văzut, însă nu mă surprinde câtuși de puțin.

În parc, având voliera bunicului drept fundal, mirii pozează în fața unui fotograf. Vărul meu Miguel zâmbește de parcă ar avea o scobitoare așezată vertical în gură. Printre rochiile colorate o văd pe Alma. Ea gesticulează și desenează figuri în aer când vorbește.

Are părul roșu și poartă numele celui mai mare radiotelescop din lume. Sarcina principală a ALMEI este să studieze formarea stelelor. Împreună cu Kájef, cel mai bun prieten al meu, am descoperit că poate să analizeze particule organice, cum ar fi carbonul, ceea ce ar rezolva Marea Enigmă a apariției vieții. E incredibil câte lucruri poate să vadă ALMA. În schimb, Alma, soția tatălui meu, e mai degrabă împrăștiată. Dar mie nu-mi pasă, întrucât pe ea n-o deranjează că eu sunt cam încet și cam neîndemânatic.

Câteodată, facem lucruri pe care tata nu le încuviințează. Astăzi, de exemplu, ea l-a convins că verii mei au să râdă de costumul de copil bătrân pe care-l port de obicei la ocaziile importante. Totuși, știm amândoi că nu contează cum mă îmbrac. Nu că verii mei n-ar fi amabili, dar au mereu aerul grăbit al celor ce pleacă în căutarea unei comori într-un loc îndepărtat, unde eu nu sunt niciodată invitat.

— Îți spun că nu, nici măcar nu se cunosc.

Vocea femeii e la fel de dogită ca a unei broaște râioase. Ridic puțin MP3-playerul.

— Am crezut că sunt prietene. Uite, e acolo, cu mirii, în fața volierei.

Dintre toate păsările din voliera bunicului, mie cel mai mult îmi

plac fazanii aurii.

— Nu ești zdravănă la cap, niciodată; știi cum e Marisol.

Briza marină ridică fața de masă. Niște pantofi de bărbat se opresc în dreptul mesei unde mă ascund.

— Carmen, ce plăcere să te văd!

E tata, cu vocea lui de doctor pe care nicicând nu și-o lasă acasă. Dacă mă găsește aici, înregistrând adulții, are să se supere îngrozitor. Spune că „atentez împotriva vieții private a persoanelor". Dar eu nu știu prea bine ce e *Viața privată*. După cum înțeleg, privat înseamnă ce faci și ce simți când ești singur. Discuțiile acestea nu mi se par private.

Una dintre doamne își mișcă un picior dintr-o parte în alta, ai zice că are o piatră în pantof.

— Vă rog, nu vă ridicați, cere tata.

Îmi țin respirația fără să scap din mână MP3-ul.

— Nu ne-am văzut de mulți ani, zice femeia.

— Cinci, șase?

— Cel puțin.

— Arăți minunat, Carmen. Ce bine că ai venit! Și Jorge?

Tata vorbește pe un ton calm și vesel, cel pe care-l folosește când îi cere cineva un sfat.

— A plecat cu o individă acum doi ani. Secretara lui, explică femeia și izbucnește în hohote. Nu-ți face griji, sunt fericită, l-a luat de pe capul meu. Era un neisprăvit.

— Dacă spui tu, replică tata.

— O spunem toate, intervine repede altă femeie.

Parcă ar fi înțepat-o cu un bold. După o clipă, pantofii tatei se îndepărtează. Am avut noroc că nu m-a descoperit. Tata și Alma vor rămâne aici, și eu va trebui să mă întorc la Santiago cu unul dintre unchii mei. „Avem nevoie să ne odihnim de voi", mi-a spus Alma cu vocea ei dulce și cu un zâmbet până la urechi. Dar, oricum, nu mi s-a părut corect.

— Juan s-a recăsătorit, nu-i așa?

— Da, cu o femeie mai tânără. Cam slabă și cam albă pentru gustul meu, intervin pantofii de golf.

Adulții poartă afișe pe frunte, cu mesaje de genul: „Ești persoana cea mai plicticoasă pe care o cunosc", sau „miroși foarte urât", sau „mi-ar plăcea să te sărut". Firește că de aici, de sub masă, nu pot să le văd.

Am obosit să tot stau în poziția asta, făcut ghem, însă în momentul ăsta ar fi suspect să ies și să merg de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Mireasa e de-a dreptul superbă, vorbesc din nou.

— Te referi la Julia? Da, e o brunetică minionă. Familia ei e din sud. Nu-i cunoaște nimeni, comentează girafa, modulându-și cuvintele de parcă ar mesteca un dihor.

— În orice caz, Juan s-a recăsătorit, din fericire; boala lui Soledad a fost atât de tristă și de fulgerătoare.

— Boală? E incredibil câte minciuni înghițim, zice doamna elefant.

— Despre ce minciună vorbești?

— Ah, Dumnezeule, nu trebuia să pomenesc de asta. Îmi pare rău. Nu mă mai întrebați, vă rog.

Întrucât sunt sub masă, nu pot să văd afișul elefantului, dar mi se pare că vrea să mai spună ceva.

— Acum nu poți să ne lași așa.

Elefantul tace o secundă, apoi spune:

— Soledad n-a murit de vreo boală. S-a sinucis.

— Dar nu murise din cauza unui anevrism cerebral?

— Asta s-a spus, ca să nu iasă cu scandal, dar Soledad s-a sinucis, îți dau scris și semnat.

Simt o durere în piept. MP3-ul îmi scapă din mâini și face un zgomot sec când cade. Mama s-a îmbolnăvit când eu aveam trei ani. S-a îmbolnăvit dintr-odată, așa mi-au spus. Și s-a dus.

— E unul dintre secretele cel mai bine păstrate ale familiei Montes.

— Dar Soledad era nemaipomenită și lăsa întotdeauna impresia că e atât de veselă, atât de mulțumită.

— Uf! Aparențele înșală. Dacă Soledad părea o femeie fericită nu înseamnă că și era. De fapt, înainte de a se sinucide, a fost internată câteva luni într-o clinică, Aguas Claras.

— Nu pot să cred. Eu am fost o dată acolo ca voluntară. Nu era pentru Soledad. Avea un parc frumos, într-adevăr, însă restul era jalnic.

La început, îmi aminteam de mama tot timpul. Dar într-o zi, am băgat de seamă că nici măcar când mă străduiam din răsputeri, nu puteam să mă opresc din creștere, nici din uitat. Cele două lucruri merg împreună și n-ai cum să le separi.

— Nu voiau să afle nimeni. Dacă o duceau la Clínica Europea, nu încape îndoială că s-ar fi întâlnit cu cineva. De fapt, chiar în perioada aceea a fost internat fiul Mariei Elena, evident, la Europea.

Amintirile mele cu ea seamănă cu filmele. Revine mereu o imagine. Suntem întinși pe podeaua unei camere goale eu și mama. Ea mă îmbrățișează. În tavan e o fereastră prin care privim cerul. Uneori, închid ochii și îmi imaginez că sunt acolo. Deși întotdeauna sfârșesc prin a dori să fie adevărat.

— Bietul Juan!

— Vreo vină trebuie să aibă, nu? Oricât de rea, era totuși nevastă-sa.

— Nu spune prostii! Juan e un înger.

— Că tot vorbim de vină, ați aflat de fostul soț al lui Toti?

Dacă mama s-a omorât, înseamnă că nu mă iubea. Îmi țin respirația și număr: zece, nouă, opt, șapte, sunt sigur că pot să mă întorc în urmă, înainte de a mă ascunde sub masa asta, șase, cinci, mamutul e

în stare să spună orice ca să-și impresioneze prietenele, patru, trei, doi... Mi se învârte capul și simt o mie de junghiuri în stomac, de parcă o elice mi s-ar roti în măruntaie. Nu mai suport. Ies în goana mare din ascunzătoare. Alunec și cad. Mă lovesc la genunchi și la mâini.

Am ajuns până în capăt, unde grădina dă spre mare. Lumina pe cer e albă. Verii mei se joacă cu mingea în zona cea mai înaltă a parcului. Mă așez pe iarbă. Îmi cuprind picioarele cu brațele și îmi ascund capul în ele. Miros foarte urât. Nu știu în ce moment mi-au cedat intestinele. Acum chiar că sunt pierdut.

Câteodată știu ce înseamnă să te simți nefericit, să aștepți să vină noaptea ca să te ascunzi sub cearceafuri, să închizi ochii și să fugi pentru totdeauna pe barcazul lui Kájef. Asta simțea oare mama?

2. ♒

Pe pistă, băieții mai tineri au început să danseze. Mă descalț de sandalele cu toc și intru în grădină, pe drumul cu pietriș. Când ajung la pădurea de *peumos*, mă întind pe iarbă. E o după-amiază caldă și valurile se năruiesc sfielnice în bariera de alge. Dincolo de casă, pe întinsa suprafață verde a Clubului de Golf, se observă siluetele unui grup de jucători. Îmi amintesc prima oară când am călcat în locul acesta, casa de vară a familiei Montes. Acum, după șapte ani, senzația de fascinație și de teamă pe care mi-a produs-o a dispărut.

Pot să-l văd limpede pe tatăl lui Juan așezat pe un fotoliu Ludovic al XV-lea, cu fruntea lui înaltă și nasul subțire de aristocrat sarcastic, felul lui indolent de a-și înălța capul și de a mă privi. Avea o expresie în care, deși binevoitoare, se citea reticența celui care nu recunoaște niciodată pe de-a-ntregul persoanele din jur. Bebelușul de doar câteva luni, pe care eu îl aduceam într-un cărucior și care, fără putință de tăgadă, nu era rodul unirii recente cu fiul lui, trebuie să-l fi impresionat. Totuși, dispoziția nu i s-a schimbat câtuși de puțin. Atitudinea aceea, deopotrivă firească și rece, era pantomima perfectă pentru fundalul casei și al mobilierului. Mi-a fost greu să-mi imaginez un colț din locul acesta, încremenit în timp, unde aș fi putut să mă simt în largul meu; totuși, singurul lucru pe care mi l-am dorit din prima clipă a fost să-l găsesc.

După ce am mâncat, ne-am plimbat prin parc. Juan a luat căruciorul Lolei și, împreună cu tatăl lui, am străbătut potecile cu gard viu de cimișir și șanțurile cu apă care reflectau culorile schimbătoare ale cerului. Din când în când, Juan îmi zâmbea, cântărindu-mi cu privirea reacțiile. Erau infinite aspectele care ne separau, care ne făceau diferiți, dar pe atunci eu nu eram dispusă să mă gândesc la ele.

Când ne-am întors acasă, don Fernando a vrut să-mi arate biblioteca lui. Juan trebuia să dea vreo două telefoane și a fost scutit de obligația de a ne însoți. L-am urmat pe don Fernando de-a lungul amplului coridor de ceramică până am ajuns la bibliotecă, în celălalt capăt: o încăpere cu tavan înalt, grinzi groase și pereți de piatră. După ce mi-a arătat colecția lui de pipe, don Fernando s-a suit pe o scară mică și a scos de pe un raft de sus un album cu fotografii. Când mi l-a dat, vocea i-a sunat cavernoasă și poruncitoare.

— Deschide-l!

Am dat de zeci de fotografii de-ale lui Juan, din anii de adolescență până la începutul maturității. Călătoriile, prietenii, sporturile pe care

le practicase, metamorfoza lui. Dar în minte n-aveau să-mi rămână întipărite imaginile, ci spațiile albe dintre ele, zecile de fotografii care fuseseră smulse de pe pagini.

— Erau fotografiile lui Soledad, m-a lămurit don Fernando. S-au cunoscut de copii.

Precizia cu care Juan extirpase imaginile soției lui m-a înfiorat. Am întors una câte una filele albumului sub privirea atentă a lui don Fernando. În după-amiaza aceea, mi-am pus o întrebare ce avea să revină: Ce se afla oare sub aparența lui de bărbat corect și liniștit? Așa cum îndepărtase fotografiile nevestei decedate, trebuie să fi existat alte aspecte ale vieții lui pe care eu n-aveam să le cunosc nicicând: dorințe ascunse, temeri, obsesii. Poate eu însămi aveam să fiu cândva un spațiu alb într-un album de fotografii.

Singura întrebare pe care don Fernando mi-a pus-o în după-amiaza aceea și care mi-a atras atenția a fost dacă am origine evreiască. I-am răspuns că nu. Cu un zâmbet, mi-a dat de înțeles că îi pare bine. Atunci, eu am adăugat că, dacă făceam investigații în trecut, poate dădeam de vreun strămoș evreu, ca atâtea alte familii. Don Fernando și-a rotit bastonul cu mâner de argint în aer și a precizat că Pământul era rotund și înainte de Columb, dar că până atunci oamenii trăiseră foarte bine crezând că e pătrat. Metafora lui m-a nedumerit. Poate se referea la faptul că, dacă aveam vreo ascendență evreiască, atâta vreme cât nu știam, puteam să trăiesc mai departe ca și când n-ar fi existat.

Mai târziu, când ne-am reîntâlnit cu Juan, nu i-am spus că îi văzusem albumul. N-am făcut-o niciodată. Poate de frică să nu descopăr ceva care să mă rănească sau să ne despartă. Peste ani, totuși, ca urmare a unui incident pe care nu mi-l amintesc, i-am vorbit despre strania întrebare a lui don Fernando. Pe un ton tăios, el mi-a răspuns că tatăl lui era bătrân și că făcea asta ca să atragă atenția. Cuvintele lui nu m-au convins, dar am preferat să nu mai insist asupra chestiunii. Cât despre Soledad, singura fotografie a ei pe care am văzut-o este cea pe care Juan o păstrează cu strășnicie într-un sertar al biroului său.

Înainte de întoarcerea la Santiago, don Fernando a deschis o sticlă de șampanie și a toastat pentru noi. Relația noastră n-ar fi fost posibilă fără consimțământul lui. I-am spus-o cândva lui Juan, iar el a afirmat categoric că nimic nu s-ar fi schimbat, părerea tatălui său era departe de a-l afecta, nu conta decât sentimentul pe care-l nutream unul pentru celălalt. În ciuda celor susținute, cu timpul mi-am dat seama cât de decisive sunt pentru el opiniile familiei. Am înțeles, de asemenea, că atitudinea cordială a lui don Fernando față de mine și, prin urmare, a celorlalți membri ai grupului familial n-a fost întâmplătoare. Înfățișarea mea slavă și spoiala de cultură pe care am

dobândit-o în Europa au acționat în favoarea mea. Dacă aș fi fost brunetă, scundă și provincială, le-ar fi fost mai greu să mă accepte. O influență a avut-o și epoca respectivă. Astăzi, să ignori diferențele este, pentru cei care se consideră culți, un mod elevat de a te comporta. Chiar și când în intimitate acestea le par deplorabile. Don Fernando pesemne că a văzut avantajul legăturii noastre. Să mă primească însemna să apară în ochii celor de vârsta lui ca un om modern, fără a-și asuma prea multe riscuri. Din primul moment am demonstrat că sunt o femeie suficient de docilă pentru a mă adapta la obiceiurile și la viața lui.

Pe terasa principală, perechile mature se plimbă și se salută cu un gest al capului. Hohotind, bărbații se bat pe spate, amintindu-și poate că au crescut împreună, că au fost la aceleași școli și că au pătruns în viața adultă pe aceeași cale. Câteva mese sunt încă ocupate de persoane care beau lichior digestiv și mănâncă prăjiturele, având chipul asudat și aerul că doresc să se distreze cu orice preț.

Juan, așezat la o masă cu trei dintre frații lui, se lasă în jos pe scaun, alunecând câțiva centimetri ca să-și întindă picioarele. Deodată își scoate mobilul din buzunar și și-l duce la ureche. Se ridică și se îndepărtează vreo doi metri. Încuviințează de câteva ori. După câteva minute, se apropie de cărarea care duce în grădină și se uită într-o parte și în alta; cred că mă caută. Îl mai scrutez un timp înainte de a mă arăta. Dacă mă zărește, înseamnă că persistă conexiunea. Cu Tommy mă joc adesea de-a căutatul prin telepatie. El nu știe că are un miros inconfundabil, de copil, ca al Lolei, dar mai intens. Juan nu m-a descoperit. N-am să-l ajut. Se apropie de tatăl lui. Stând singur și fiind atent la mișcările șovăitoare ale invitaților, don Fernando își susține bastonul drept, în vreme ce supraveghează atitudinea decentă a celorlalți cu o rigoare în fața căreia e cu neputință să nu te simți intimidat. Juan își sprijină o mână pe umărul lui și îi dă un sărut pe obraz. Își ia oare rămas-bun de la el? Asta nu se poate. Am convenit să petrecem noaptea asta în Los Peumos. Avem nevoie să fim singuri. Mai ales să schimbăm – chiar dacă imperceptibil – ordinea stabilită a lucrurilor, să creăm o fantă prin care să intre din nou dorința. Zi de zi, gestul care pune în mișcare mecanismul pasiunii se urnește din ce în ce mai greu. Mi-am pus speranțele în noaptea asta, dar dacă eșuăm, nu vom mai putea să dăm vina pe copii, pe preocupările din timpul zilei, pe oboseală. Juan își duce din nou mobilul la ureche. Se plimbă gesticulând. Mă ridic ca să-i ies în întâmpinare și observ silueta măruntă a lui Tommy în celălalt capăt al grădinii. E singur, ca întotdeauna, și agită o ramură prin aer. Cobor delușorul și o iau pe poteca cu pietriș în direcția terasei. Când îl ajung, Juan se desparte de

unul dintre frații lui cu o expresie preocupată.

— Ce se întâmplă? întreb, încălțându-mă cu sandalele.

— Au o inimă pentru copil. E pe drum, zice, uitându-se la ceas.

— Dar Juan, mi-ai spus că, dacă se întâmplă asta, îl lași pe Sergio să se ocupe.

— Îmi pare rău, Alma.

Caut în expresia lui severă un sentiment autentic de părere de rău și nu-l găsesc.

— Și crezi că e de-ajuns să spui „îmi pare rău“? rostesc apăsat și cu ironie. Mi-ai promis. De câteva săptămâni asta plănuim.

— Trebuie să plec, n-am de ales. E obligația mea, adaugă.

— Sergio așteaptă de doi ani ca tu să-i dai o dată și lui o șansă.

— Nu de data asta.

— N-ai s-o faci niciodată. Asta te bucură cel mai mult, nu-i așa? Să deschizi ușile sălii de operație și să vezi chipurile care te privesc de parcă ai fi un zeu. Strâng din buze ca să-mi înăbuș furia. Iartă-mă, n-am vrut să spun asta!

— Nu-i nimic, tranșează cu cumpătare și cu răceală. Își trece mâna prin păr și își lasă descoperită fruntea lată. O șuviță rebelă îi cade pe sprâncene. Respiră profund și, pe un ton de agitație stăpânită, declară: E un băiat de doisprezece ani, ca Tommy.

— Nu-mi spune asta. Sergio e la fel de capabil ca tine să facă operația aia; altminteri, nu ți-ar cere-o. Vreau să rămâi, pentru că este important pentru noi.

Vorbesc în șoaptă, așa cum îi place lui când sunt în jur și alte persoane. Juan se uită în sus cu o expresie de nerăbdare.

— Alma, te rog, nu mă presa! Mă faci să-mi fie și mai greu.

Schițează o grimasă de neliniște și de mânie.

— Asta și vreau, nu-ți dai seama? Să te fac să-ți fie și mai greu. Măcar produc un efect asupra ta.

— Trebuie să plec. L-ai văzut pe Tommy? îl aud spunând.

— E acolo, îi arăt cu un gest al mâinii. Du-te să-i spui că pleci.

— I-am cerut fratelui meu Rodrigo să vă ia la întoarcere spre Santiago. E bine?

— De acord.

Mă sărută și mă mângâie pe obraz, ca omul rațional și cumsecade ce e. În timp ce îl contemplu îndepărtându-se, observ silueta rahitică a lui Tommy pe câmp, luptându-se ca întotdeauna cu un dușman imaginar.

3. ♐

Forțele vrăjmașe au trimis un emisar cu înfățișarea tatălui meu. Trebuie să rezist, să ridic armele, dar mai ales să fiu încrezător că Binele învinge întotdeauna Răul.

— Bună, campionule! îl aud spunând la distanță.

Și-au făcut treaba cum se cuvine. L-au instruit până și în privința limbajului pe care-l folosim. Din fericire, puterile mele pentru a simți pericolul sunt mai eficace. Ridic arma în poziție de alertă.

— Trebuie să plec la Santiago, m-au sunat de la clinică. Ai să te întorci acasă cu Alma și cu unchiul Rodrigo. Vino să-ți iei rămas-bun, Tommy!

N-are să mă înșele. N-are să mă mai înșele niciodată. Firește că vreau să-l îmbrățișez. Aș vrea să-l aud spunând că mama nu s-a omorât, că e una dintre poveștile acelea ale adulților, care circulă din gură în gură umplându-se de monștri și de nenorociri. Bărbatul care are înfățișarea tatălui meu ia o armă de jos și o ține în poziție de atac.

— Bine. Dacă vrei să rezolvi asta într-o luptă corp la corp, așa are să fie, zice.

Îmi înalț bățul și îl lovesc de al lui. Niciodată nu mai atacasem pe cineva care să nu fi fost în capul meu. Mă năpustesc asupra tatei de încă vreo două ori. Din fericire, am pus o pereche de jeanși în rucsac, pentru cazul în care verii mei, printr-o minune, m-ar invita la una dintre aventurile lor. Însă chiar și așa, mă tem că mirosul are să-mi rămână imprimat pe corp și că tata are să mă descopere. El nu se apără.

— Gata, Tommy, mă oprește cu un zâmbet care nu izbutește să fie zâmbet. Știi că n-ai voie să te agiți.

Micul afiș de pe fruntea lui spune: „Știi că ești slab și că nicicând n-ai să poți să mă învingi“. Mai dau o lovitură. N-am ascultat. Bărbatul parează cu bățul lui. Armele rămân suspendate în aer, una contra celeilalte. Suntem față în față. Respir cu o oarecare dificultate. Îi privesc bărbia pătrată, fruntea străbătută de linii lungi, străduindu-mă din răsputeri să-mi ascund respirația neregulată. Pot să-i reproduc chipul milimetru cu milimetru cu ochii închiși. Îmi imaginez de obicei că sunt trăsăturile unui războinic înțelept și dur. Războinicul în care eu însumi am să mă prefac cu timpul cu ajutorul prietenului meu Kájef. Dar nu mai știu ce văd. Tata m-a mințit. Mă ustură ochii, clipesc cu putere. Trebuie să lupt mai departe.

— Tommy, va trebui să continuăm în altă zi, acum am să plec.

Își aruncă bățul pe jos și se apropie de mine ca să-și ia rămas-bun.

— Pe cine operezi acum?

— Un copil, îl cheamă Cristóbal Waisbluth. Așteptam o inimă pentru el și am găsit una. Acum e dusă la clinică.

— Asta înseamnă că e cineva în stare de comă, nu-i așa? E tot un copil?

— Nu știu încă. Ar putea fi inima unui adult. Îți povestesc mâine. Ai grijă de Alma pentru mine! Îmi promiți?

Mă ia de bărbie, îmi dă un sărut pe frunte și se îndepărtează cu pași rapizi, ținându-și haina pe umăr.

Când cauți o inimă, în realitate aștepți să moară cineva pentru ca tu să poți trăi. Nu mi se pare straniu. Viața mea ar fi mult mai fericită dacă Lola, sora mea vitregă, ar dispărea. De asemenea, când am început s-o iubesc pe Alma, a trebuit s-o las puțin pe mama să moară. Nu puteam să am inima împărțită pe ici și pe dincolo.

Îmi iau bățul de pe jos și îl fac bucăți cu piciorul. Nu-l termin de distrus când bag de seamă că soarele e gata să se facă nevăzut sub mare. În vreme ce coboară foarte, foarte repede, mă gândesc că acesta e singurul moment în care noi, ființele umane, putem vedea mișcarea Pământului. De aceea îmi place, și pentru raza verde. Cu toate că Alma spune că e vorba de un fenomen optic, eu nu sunt sigur că e așa. Ne convingem că este în fața ochilor noștri pentru că ne place să-l vedem. Eu sunt bun la asta, inventez povești, chiar și amintiri. Altfel, cum se explică faptul că îmi amintesc moartea mamei?

Să crești e ca și cum te-ai urca pe un deal cu un afiș mare legat de gât pe care scrie: UITĂ. Uneori îmi țin respirația ca să opresc timpul. Așa cum fac pași înainte și înapoi, așa cum număr de la unu la o sută și apoi de la o sută la unu, nu înțeleg de ce timpul nu poate să se întoarcă la perioada aceea, când mama era încă vie.

4.

Prin geam, capetele se fac din ce în ce mai mici. Știu că e imposibil, dar caut oricum părul roșu al Almei. Nu intenționam să mă cert cu ea. Plecarea nu mi-a fost premeditată, pur și simplu s-a întâmplat așa. De la înălțime, totul devine neînsemnat: micile divergențe cu Alma, comportamentul atât de neobișnuit al lui Tommy, tata cu accesele lui de furie, frații mei și preocupările lor. Înălțimea, aidoma timpului, scoate în evidență ce ne este mai drag. Mă gândesc la lupta cu Tommy. Nu-l mai văzusem niciodată etalând neînfricarea care îi caracterizează pe copiii de vârsta lui. În sfârșit, crește.

Îmi e cu neputință să nu-mi spun că mă leagă ceva special de Cristóbal Waisbluth. El și Tommy s-au născut cu aceeași anomalie: un tip rar de malformație cardiacă numită hipoplazie de cord stâng. Diferența este că inima lui Cristóbal n-a reacționat la cele trei operații ale procedurii Norwood în același fel ca fiul meu.

Emma, mama lui, îmi amintește de Soledad. Nu din punct de vedere fizic. Soledad era o femeie cu corp aproape infantil; mama lui Cristóbal, în schimb, e o femeie care, fără a fi grasă, are o constituție robustă, face parte dintre femeile care par făcute să învingă vitregiile sorții. Amândouă s-au văzut obligate să îndure nașterea unui copil al cărui ventricul stâng, având o dimensiune mai redusă decât cea normală, era incapabil să mențină circulația necesară întregului corp. Un copil care putea să moară în orice minut.

Nici Soledad și nici eu nu eram pregătiți pentru ceea ce ne-a fost dat să trăim. Însă, spre deosebire de Soledad, eu aveam o cale de scăpare. Când am descoperit boala lui Tommy, m-am hotărât să mă specializez în chirurgie cardiacă. Existau mereu o dilemă de rezolvat, o procedură de executat, o informație de obținut. Într-un fel, activitatea și caracterul meu practic mă scuteau de a-mi răscoli emoțiile. Soledad a trăit din plin intensitatea acelor momente și poate atunci a băgat de seamă cât de zadarnice îi erau eforturile de a le birui. În primele luni de viață ale lui Tommy, Soledad își petrecea aproape tot timpul lângă leagănul lui, în spital. O dată, a reușit să stea trei zile și trei nopți fără să se miște de lângă el, fără ca măcar să facă duș. Maică-sa a mers la clinică și i-a cerut să se îngrijească. „Vrei să mori și tu?“, i-a strigat înfruntând-o. „Copilul meu n-are să moară, mamă, să-ți intre bine în cap! Nu, câtă vreme sunt vie.“ Sclipirile sălbatice ale ochilor ei ne-au îngrozit. Părea în stare să smulgă orice de la oricine, ca să salveze viața copilului ei. Bine ar fi fost să înțelegem în clipa aceea ce tenebre

ascundeau cuvintele ei.

Intervenția este programată peste o oră. Încep să mă simt neliniștit. O stare în care se amestecă impresii atât de divergente precum stăpânirea de sine și incertitudinea. Nu pot să fac abstracție de faptul că în orice minut situația o poate lua pe un făgaș imprevizibil, elementul pe care noi, credincioșii, îl numim forță divină; fataliștii îl numesc destin, iar alte persoane, hazard. Mă apropii de capitală. Primele lumini ale străzilor schițează linii drepte și curbe pe suprafața întunecată a pământului. Santiago, al cărui aspect diurn este mai degrabă haotic, dobândește seara limpezimea unui desen. Și între liniile regulate, în vreun loc din orașul acesta, în urmă cu mai puțin de două ore, s-a făcut praf tânăra care și-a donat inima.

5.

Avionul lui Juan intră în niște nori destrămați, devine un punct în spațiu și apoi dispare. În mijlocul pistei, Miguel și Julia se rotesc într-un vals, în vreme ce prietenii îi înconjoară și îi aplaudă. Un tânăr palid, cu fața colțuroasă, se apropie de ei și începe să traseze cercuri în jur. Pocnește din degete în ritmul muzicii și își ține buzele în formă de trompă. Cu o expresie disperată, ia cuplul de mijloc cu ambele brațe și își lasă capul să-i cadă pe umărul Juliei. Miguel îl apucă de coate, încercând să se elibereze, dar băiatul, cu pumnii strânși, pare să-i cuprindă cu și mai multă energie. Între cei doi bărbați, Julia își înalță capul căutând aer. Forța oarbă a salvei de aplauze continuă în jurul lor. Voci feminine repetă gălăgioase: „Să se pupe, să se pupe!“ Deodată, se ivește un bărbat, îl ia pe băiat de brațe și îl desprinde de pereche. O secundă, cred că e imaginația mea. Nu e prima oară când îl văd pe Leo în altă persoană. Tânărul scoate un țipăt și se depărtează clătinându-se cu un pumn ridicat. Leo îl urmează. Se mișcă la fel ca odinioară: legănându-și ușor umerii într-o parte și în alta, cu flexibilitatea în care se împletesc în mod ciudat aplombul și șovăiala. Poartă un costum cu vestă, larg, de culoare închisă. Se opresc amândoi în fața barului. Leo vorbește și în același timp își pune mâinile în cap; s-ar zice că discuția dintre el și interlocutor nu prea merge. De departe, nu pare să se fi schimbat prea mult. Are aceeași constituție zveltă, și părul inelat, tot scurt. Nu reușesc să disting dacă își păstrează grimasa de dispreț a buzelor, chipul bronzat și sever, ochii cenușii și melcii negri desenați în adâncul pupilelor. Leo și băiatul dispar din câmpul meu vizual. Mă uit spre plajă. O luminozitate argintie apare din rocile alăturate, de parcă un reflector intern le-ar străpunge suprafața.

Amintirile mă năpădesc. Tot ce s-a întâmplat după ultima oară când am fost împreună. Sfârșitul abrupt al adolescenței mele.

Până la șaisprezece ani, percepeam lumea ca pe o casă nelocuită, plină cu apă. O construcție cu două etaje, clădită în mijlocul unei pârloage, cu jaluzelele trase și cu un aer melancolic. În vreo încăpere, ascuns de lumină și de priviri, locuia un pește. Peștele acela eram eu.

Stăteam pe atunci cu mama într-un apartament minuscul și căzut pradă sărăciei, pe o stradă din centru. Tata făcuse prima excursie în

sud în căutarea unui loc unde să ne mutăm, iar eu cu Maná – numele pe care un guru i l-a dat mamei – ne descurcam cum puteam. Veniturile mizere ne proveneau din meditațiile pe care Maná le dădea doamnelor bogate și din ceea ce câștiga la sfârșitul săptămânii împachetând marfă într-un supermarket. Asta n-o împiedica pe Maná să vină în fiecare seară cu noi prieteni în apartamentul nostru și să se întrețină cu ei până târziu în noapte, cântând la chitară, ascultând muzică și fumând țigări cu marijuana. Eu închideam ușa camerei mele, intram în casa mea de apă și adormeam. Nu-mi era greu. Acolo, nu ajungeau până la mine fumul, nici amanții lui Maná. Atât de cufundată eram câteodată în odăile casei de apă, încât, dacă îmi vorbea cineva, nu-i înțelegeam cuvintele.

La școală, lucrurile nu erau cu mult diferite. Îmi vedeam colegele privindu-se în oglinzi, în geamurile sălilor și ale coridoarelor, le vedeam fustele scurtându-se din ce în ce mai mult, în vreme ce buzele lor deveneau mai roșii, iar ochii, mai profunzi. Înțelegeam prea bine ce însemnau privirile lor încărcate de țeluri, le văzusem de atâtea ori în ochii mamei mele. Dar eu trăiam într-o casă de apă, și pielea îmi era imună la aceste noi efluvii care le străbăteau trupurile.

O colegă de an m-a invitat la petrecere. În schimb, m-am angajat să-i fac temele timp de două săptămâni. Când am sosit amândouă, petrecerea era în toi, și fata a dispărut rapid din raza mea vizuală. Acordul nu stipula ca ea să aibă grijă de mine.

Era o casă modernă, care se întindea de-a lungul unui coridor de sticlă. În toate încăperile erau tineri stând de vorbă încet, așezați pe fotolii și fumând ca adulții. În sala principală, perechile dansau cu trupurile lipite. Am hotărât să stau în camera unde se afla o bibliotecă. Conversația era însuflețită, și nimeni nu avea să-mi remarce prezența. Am găsit o carte despre fluturi și m-am instalat într-un colț ca s-o răsfoiesc. Leo stătea pe un fotoliu de catifea grena cu un pahar de coca-cola în mână. Avea o înfățișare romantică, ochi timizi, puțin ironici și, în ciuda staturii mici, nu încăpea îndoială că era mai în vârstă decât ceilalți. Tipii din jurul lui vorbeau cu entuziasm, însă el nu părea să-i asculte. Din când în când schița vreun gest de încuviințare. În vreo suavă coborâre la realitate trebuie să mă fi văzut. Eu aveam ochii ațintiți asupra lui. Când ni s-au întâlnit privirile, am zâmbit, intuind că distanța lui față de lume era similară cu a mea. Pot să-i văd zăbovirea diafană, ochii care au rămas pierduți încă o fracțiune de secundă, iar apoi fabulosul zâmbet. Și-a dus mâinile la gât și a simulat că și-l strânge, în timp ce o strâmbătură i se întipărea pe chipul încă surâzător. Am izbucnit în râs și privirile celorlalți s-au întors spre mine, descumpănite. Dintr-un salt, Leo s-a ridicat de pe fotoliu.

— Îți plac fluturii? m-a întrebat, arătând spre cartea pe care o

țineam în mână.

— Adevărul e că da.

— Eu îi detest, a recunoscut râzând.

Iarăși acel zâmbet, care avea darul de a-i transforma expresia taciturnă, chiar și istovită, într-un chip vivace, plin de energie. Pe aceeași față păreau să conviețuiască un bărbat adult și un copil. Trecerea bruscă de la unul la altul era năucitoare, dar în același timp atrăgătoare, încât nu-ți puteai lua ochii de la el.

— Asta, de exemplu, îmi place mult, a declarat, scoțând o carte de pe un raft de deasupra capului meu.

Era un exemplar din *Amantul doamnei Chatterley*.

— Mamei îi place la nebunie! am exclamat cu entuziasm pueril. După ce am rostit cuvintele acestea, îmbujorată, mi-am ferit privirea. De fapt, și mie, am adăugat fără să-mi ridic fruntea. Împinsă de un instinct, am citat câteva rânduri: „Epoca noastră este în mod esențial tragică, de aceea refuzăm să o luăm în tragic“.

A dat paginile într-un mod grav și cu grijă.

— Chiar că ai citit-o, a observat, ridicând sprâncenele. De aceea mi-ai atras atenția.

— Sunt atât de evidentă?

— Păi, nu e normal ca o fată frumoasă ca tine să stea într-un colț cu o carte plicticoasă despre fluturi, când ar putea să danseze cu oricine vrea.

Am râs din nou.

— Cum te cheamă?

— Alma.

— Nu pot să cred. E predestinat.

Era genul de reacții pe care le declanșa de obicei numele meu. Am întors capul.

— Nu mi-o lua în nume de rău, te rog, vorbesc serios, a afirmat. M-a apucat de bărbie și m-a făcut să-l privesc. Vezi? Vorbesc serios. Nu mă întâlnesc în fiecare zi cu cineva care se numește Alma și care știe pe dinafară *Amantul doamnei Chatterley*. Te rog, nu mi-o lua în nume de rău!

La contactul cu degetele lui, obrajii au început să-mi ardă. Mâna i-a alunecat, m-a apucat de braț și degetul lui mare mi-a atins pieziș sânul prin bluză. Am simțit o presiune enormă în pântece. Aș fi vrut să mă mișc. O furnicătură îmi străbătea șira spinării. Era atât de puternică, încât abia puteam să respir.

— N-ai nimic de băut? Vrei ceva? m-a întrebat, schițând un zâmbet.

Am mers împreună până la bucătărie. A luat pentru mine o bere, și el și-a umplut paharul cu coca-cola. I-am oferit o înghițitură din cutia mea.

— Nu pot să beau alcool. Am fost într-o clinică de dezalcoolizare.

Cuvintele lui m-au impresionat, îi scoteau la iveală necazurile și ne înfrățeau; afară erau ceilalți cu viețile lor fericite. Am zăbovit câteva minute în bucătărie, ascultând trăncănelile și schimbând priviri de complicitate. Zâmbetele noastre, încărcate de sarcasm, recunoșteau implicit că, dintre cei prezenți acolo, eram singurii capabili să observăm prostia omenească.

După câteva momente, am ieșit în grădină și ne-am așezat pe iarbă ca să ne îndepărtăm de agitația de pe terasă. Leo și-a aprins o țigară. Nu era nici o adiere, și fumul urca în linie dreaptă, destrămându-se în negură. Mi-a vorbit despre clinica de dezalcoolizare, despre camera lui, în care avea o reproducere a unui tablou de Bosch, despre un prieten care a murit intoxicat. Mi-a povestit despre groapa pe care a săpat-o în fundul grădinii. În fiecare după-amiază săpa tot mai adânc, până ce locul a fost suficient de larg și de adânc ca să stea înăuntru. Se ducea acolo în fiecare după-amiază, dar într-o zi a găsit groapa acoperită cu pământ.

— De ce ai făcut-o?

— Ca să am un loc care să fie al meu, a declarat cu absolută seriozitate.

I se simțeau în voce înăbușirea și setea care-l împinseseră până acolo.

Mi s-a părut atât de evident, încât am regretat că-i pusesem întrebarea. M-a privit cu coada ochiului, cu o urmă de timiditate, și am deslușit în cuvintele lui un sentiment mai complex. A tras o dată din țigară, a aruncat-o în iarbă și a strivit-o cu pantoful. Apoi mi-a cerut să-i vorbesc despre mine. I-am spus că tata caută un pământ în sud unde să putem trăi liniștiți.

— Liniștiți. Nu știu ce înțelege el prin asta. Sună ca și cum ne-am îngropa de vii, am remarcat pe un ton frivol, dar care lăsa să se perceapă totuși angoasa pe care mi-o producea starea precară a vieții noastre familiale.

Leo a râs. Era greu să-ți imaginezi că pe un băiat cu un astfel de râs îl poate prinde dimineața beat. Am discutat în continuare. El a vorbit mai mult decât mine. Sub imperiul vocii lui, totul părea mai simplu, mai radiant, chiar și lucrurile lipsite de formă, precum teama. Însă chiar și așa, nu-mi era ușor să ies din casa mea de apă. Cu toate acestea, încetul cu încetul m-a cuprins entuziasmul. Deodată, vorbeam amândoi cu însuflețire, ne exprimam părerile, ne puneam întrebări, descoperind că poate singurul instrument pe care-l aveam ca să ne scoatem avântul din vizuină erau cuvintele.

— Trebuie să plec, m-a anunțat. Să mă întorc înainte de unu noaptea face parte din acordul cu părinții mei.

O urmă de insolență i se ivea pe chip.

S-a oferit să mă ducă acasă, însă eu i-am spus că nu e nevoie. Îmi

era rușine de locul unde stăteam cu mama. Ne-am luat rămas-bun cu o îmbrățișare. Când am fost sigură că Leo a plecat, am ieșit în stradă. Am mers ore în șir; simțul meu de orientare și instinctul m-au ajutat să găsesc drumul spre casă. Nu mi-a fost frică, emoția care mă copleșise era mai puternică decât frica. Când am ajuns, Maná dormea cu ușa deschisă. Un bărbat sforăia lângă ea. Am închis ușa cu grijă și am intrat în casa mea de apă.

6. ♐

Alma îmi vine în întâmpinare. Într-o mână are o farfurie cu două felii de tort și în cealaltă o sticlă de coca-cola.

— Mi-e foame. Ție nu? Am furat asta de la bucătărie, zice.

Ne așezăm unul în fața celuilalt, cu farfuria și cu sticla între noi. O pereche dansează fără pantofi în grădină. Pe pistă, verii mei conduc dansul trenulețului.

— Am uitat să aduc furculițe, se scuză.

Ridică din sprâncene și își duce o mână la gură. Zâmbim amândoi, întrucât știm că de fapt n-a uitat.

Contemplăm marea. Nori roșii și galbeni se desprind din apă ca niște soldați acvatici gata să cucerească cerul. Mâncăm cu mâinile. Alma se linge pe degete, și eu la fel.

— Tati a plecat iarăși.

— Avea o operație foarte importantă.

Încuviințez din cap fără s-o privesc. Nu vreau să-mi vadă ochii, căci și-ar da seama că nu sunt mulțumit. Alma vede întotdeauna lucrurile.

— E munca lui, Tommy. Vino!

Întinde o mână și mă ia de cap, ca să mi-l pun în poala ei. Mă tolănesc cu fața în sus. Păstrăm tăcere, una dintre cele care umplu spațiul în loc să-l golească. Războinicii se destramă în albastrul-închis al cerului. Bătălia e pierdută, noaptea înaintează, și un colț de lună aproape invizibil se desprinde din nori. Eu știu că luna este întreagă în fața noastră, dar nu putem s-o vedem. Așa se întâmplă cu majoritatea lucrurilor. Vedem doar o parte. De exemplu, nici tata și nici Alma n-au băgat de seamă că Yerfa, doica mea, când crede că nu se uită nimeni la ea, bea câte o înghițitură dintr-o sticluță pe care o ține în buzunar.

— Știai că ochiul uman poate vedea doar trei mii de stele și că numai în galaxia noastră sunt mai bine de un miliard? o întreb.

— Chiar așa?

— Absolut. Există mai multe stele în univers decât fire de nisip pe toate plajele lumii.

— E greu de închipuit.

Își întinde gâtul și privește în sus, de parcă ar putea întrezări vreo stea. Mă piaptănă cu degetele, îmi așază șuvițele cele mai lungi după urechi și îmi eliberează fruntea. Kájef are să se mire când am să-i spun că am luptat cu tata. Am să-i povestesc și că am contemplat marea lui împreună cu Alma. Asta are să-i placă. N-am să-i spun că m-a mângâiat, așa cum se face cu copiii mici.

— Părul tău e chiar mai fin decât al Lolei.

Aș fi preferat să nu pomenească de ea. Lola are șapte ani, e înaltă și robustă, îi place să joace fotbal și, când prinde mingea, toți îi admiră piruetele. Din fericire, a rămas la Santiago cu bunică-sa, mama Almei, și eu n-am să permit ca amintirea ei să strice totul. Cu atât mai puțin acum când Alma îmi spune cu mâinile:

Înseamnă TE IUBESC în limbajul surdomuților. Alma a învățat asta când locuia în Spania. Nu ne pricepem prea bine, însă destul ca să ne transmitem mesaje secrete fără ca tata să-și dea seama. Păcat că Alma a învățat-o și pe Lola.

— Vasăzică, aici te ascunzi, aud vocea unui bărbat în spatele meu.

Ridic capul ca să văd cine ne-a întrerupt. E un tip care-și ține pantofii în mână.

— Bună! Se înclină și mă salută. Pot să stau cu voi?

Alma încuviințează. Eu l-aș fi trimis pe celălalt țărm al mării cu tot cu pantofii și cu zâmbetul lui. Corpul Almei se încordează, de parcă i-ar fi căzut o minge în cap. Tipul o scrutează îndelung și apoi o sărută, în timp ce o ia de un braț. Mă ridic în capul oaselor și pornesc microfonul MP3-ului în buzunar.

— Cât te-ai schimbat, Alma! Ești foarte frumoasă, vorbesc serios.

Alma dă din cap, așa cum fac găinile. Ce neajutorați par adulții când li se spun cuvinte frumoase!

— El e Tommy, fiul meu.

— Bună, Tommy, eu sunt Leo, un vechi prieten al mamei tale.

Nimeni nu vorbește despre Alma numind-o mama mea, întrucât toți știu că nu este.

— Știam că vei fi aici. Matías m-a prevenit, zice tipul.

— Și ce legătură ai tu cu el?

— Matías, tatăl miresei, mi-a fost coleg de școală.

— Da, e adevărat, mi-a spus că l-au invitat, dar nu suportă nunțile.

— Mi-a spus că ești o excelentă editoare de imagine și cea mai bună prietenă a lui.

— Și ce ți-a mai spus?

— Păi aproape tot ce voiam să știu.

— Atunci sunt dezavantajată, pentru că eu nu știu despre tine decât ce a apărut din când în când în presă.

— Și nu e mult.

— Nu despre viața ta personală, în orice caz. Am citit undeva că locuiești la Bogotá și că ești profesor la o universitate.

Alma are un zâmbet întipărit pe chip, ca atunci când am văzut împreună coada unei comete.

— Tot acolo sunt.

Acum ea deschide gura; pare că are de gând să intervină, dar în loc de asta, își tot freacă de un obraz codița împletită.

— Și tu, Tommy, în ce clasă ești? se interesează tipul.

— Într-a șasea.

— Și unde stai în bancă, în față sau în spate?

— Asta e relativ.

— Cum relativ?

Ridic din sprâncene ca să-i dau de înțeles că întrebarea lui e atât de tâmpită, că nu merită răspuns.

— Înțeleg, mai bine tac.

Încuviințez din cap. Surâzând în continuare, tipul se uită la Alma.

— Matías mi-a vorbit de filmul pe care îl faceți. Ați scris împreună scenariul, nu? Îmi amintesc că îți plăcea mult să citești, așa că trebuie să fii bună la povești.

— Foarte bună, mai bună chiar și decât tine, răspunde Alma cu fermitate, fără a-și lua ochii de la el, ca și cum l-ar provoca să se joace de-a războiul.

Zâmbesc amândoi. Am impresia că se înțeleg bine. Asta înseamnă că el are să rămână cu noi mai mult timp decât aș vrea eu. Am măcar consolarea de a-i înregistra. Cu un gest, Alma îmi zice să mă apropii mai mult de ea. Mă supun. Îmi trece mâna pe piept de câteva ori, de parcă ar face semne plămânilor mei.

— Ce avea băiatul cu care vorbeai? întreabă Alma.

— Carevasăzică, mă văzuseși. Și de ce n-ai venit?

— Nu știu. Ce avea?

— E fiul fratelui meu mai mare. Acum un an, el era iubitul Juliei. Am crezut că o să reacționeze mai bine, dar bietul de el e distrus.

— Are inima frântă, spun ca să mă aflu-n treabă. *Asta trebuie să doară îngrozitor.*

— Ai simțit-o și tu? mă întreabă tipul.

— De multe ori, răspund cu aere de expert.

— Și ce faci ca să suporți?

— Mă joc de-a războiul.

— Îți place războiul?

— Da, pentru că atunci când mă joc mi se umple capul de război.

— Știai că tot așa funcționează și țările?

Îi răspund că nu știu.

— E foarte simplu. Când conflictele interne dintr-o țară sunt foarte grave, și guvernanții nu știu cum să le rezolve, președinții inventează un război cu altă țară; astfel, lumea își uită propriile probleme.

— Eu am descoperit asta de mult, când aveam cel puțin trei ani.

— *Și tu ce faci în astfel de cazuri?* o întreabă tipul pe Alma.

Fără să răspundă, ea îl privește cu o expresie care nu mi se pare prea amabilă.

— *Ce preferați, să suferiți sau să muriți?* îi întreb, gândindu-mă la mama.

— *Să suferim,* răspund amândoi la unison.

Se privesc. Alma își ia codița în mână, își face ochii mici și apoi își pleacă fruntea. Știu că sunt detalii, dar prin intermediul lor se descoperă și se înțeleg lucrurile importante. E de-ajuns să-l întrebi pe Sherlock Holmes. Mi-ar plăcea să am niște puteri ca s-o prefac pe Alma într-o marmotă sau într-un scarabeu, pentru ca tipul să simtă repulsie față de ea. Ridic mâna cum fac magii. Amândoi se uită la mine. Îmi las mâna în jos și spun:

— *Eu nu. În război e mai bine să mori. Suferința îi transformă pe războinici în lași.*

Mama a ales să moară. Mormântul ei e în cimitirul din Los Peumos, nu departe de aici. Are o cruce aurie, care nu e de aur, la fel ca toate mormintele din familia Montes.

— *Sau îi face mai puternici,* afirmă Alma și îmi ciufulește părul.

— *Vrei să dansezi?* propune tipul, adresându-i-se Almei.

Ea mă privește. Poate se gândește că eu pot să rezolv problema asta, dar adevărul e că încep să mă plictisesc. De aceea spun:

— *Vreau să mă duc să-l văd pe bunicul.*

— *Ești sigur? mă întreabă.*

— *Sunt sigur.*

Pe drum îmi închid MP3-ul. Nu că aș fi gelos. De ce-aș fi? Totuși, în vreme ce înaintez spre terasă, mă gândesc că nu trebuia să-i las singuri.

7. ♒

Ne îndreptăm spre ringul de dans. Jocul de lumini lansând flăcări intermitente și siluetele în mișcare pe fondul nopții conferă scenei un aer teatral.

— Mi-a plăcut fiul tău, nu știu, are o privire de adult. Și ce lucruri spune! Pesemne că e fascinant să locuiești cu el.

— Este.

— Ești căsătorită de mult?

— De opt ani. Iar Tommy este fiul lui Juan, soțul meu, precizez cu o oarecare răceală.

Trecem pe la bar și îi ofer un pahar cu vin alb.

— N-am mai băut. Rămân adept fidel al dozelor de coca-cola, mărturisește.

Ne croim drum printre perechile care-și unesc șoldurile în ritmul muzicii. Ne lăsăm paharele într-un colț al ringului. În timp ce dansăm, Leo mă urmează cu stângăcie. Mă scrutează cu o expresie concentrată și plină de curiozitate.

— Și soțul tău?

— A trebuit să plece pentru o operație urgentă. După câteva momente îl întreb: Dar tu ești căsătorit?

— Ah, nu. Până acum nici o femeie n-a avut destulă răbdare ca să mă suporte; pe de altă parte...

Vocea îi coboară un ton, domolită. Clatină din cap, de parcă ar fi mers mai departe decât era cu putință.

— Pe de altă parte ce? întreb insistent.

O fracțiune de secundă ne susținem privirea. Timpul i-a făcut trăsăturile deopotrivă mai dure și mai profunde. Pe tâmple i se văd primele fire albe.

— Pe de altă parte, eu nu sunt bun pentru asta, lungile perioade de monogamie mă fac praf, adaugă, recuperându-și tonul glumeț. Mă cuprinde de talie cu brațul. Mâna lui deschisă îmi strânge spatele gol. Alma, îl aud spunându-mi la ureche în vreme ce dansăm.

Îmi înalț capul și dau de pătrunzătorii lui ochi.

— În seara aia, pe deal, m-am purtat groaznic, nu-i așa?

Luminile intermitente de pe ring nu-mi permit să-i văd expresia, nici să-i cântăresc sinceritatea cuvintelor. Totuși, sunt uimită că își aduce aminte.

— Nimic ireparabil, îi răspund pe un prefăcut ton nepăsător.

— Dacă am fost îngrozitor, îți cer scuze. Știu că e cam târziu, dar

mai bine mai târziu decât niciodată. Eu... eu, pe atunci, nu știam ce fac.

Amintirile se înfiripă delicat până se depozitează în memorie; nici acolo nu rămân imuabile, continuă să se transforme împreună cu sentimentele care le însoțesc, până când, într-o zi, nu mai e ușor să distingi cât adevăr e în ele.

La porțile liceului îl zăresc pe Leo sprijinit de capota unei mașini. Îl văd ducându-și țigara la gură și apoi strivind-o insistent pe pământ, de parcă ceva important ar fi fost în joc. Ne salutăm și apoi mă opresc lângă el, așteptând să-mi vorbească. În amintirea mea, Leo are privirea pierdută și fruntea încruntată.

— Se pare că fraieru' ăla n-are să iasă. Aveam de gând să mergem la Piramidă. Vrei să vii cu mine?

Am urcat în mașina lui și am luat-o pe drumul care ne ducea spre dealul proțăpit în oraș. Când am ajuns în vârf, Leo a oprit mașina. A scos din buzunar o hârtie împăturită de câteva ori, a despăturit-o și și a așezat-o pe coapsă.

— Vrei puțin? mi-a oferit.

Am acceptat, cu toate că detestam drogurile pe care le consumau părinții mei. Uram mirosul de marijuana și de alcool. Mi se făcea teamă de tot ce le-ar fi putut distorsiona percepția realității și i-ar fi îndepărtat de mine. Am inhalat praful fin și alb de două ori, o dată prin fiecare orificiu al nasului. El a făcut la fel. Ultimele sclipiri ale soarelui dispăreau în întuneric când i-am luat mâna, i-am vârât-o pe sub cămașa mea și i-am dus-o la unul din sâni. Îmi amintesc suprafața lipicioasă a banchetei din spate, greutatea corpului lui deasupra mea, asalturile lui, durerea pe care mi-am ascuns-o râzând, îmi amintesc cum am căutat în grabă și pe ascuns firișorul de sânge care, din fericire, n-a țâșnit nicicând. Apoi fumul țigării lui năpădindu-mi stomacul, producându-mi o ușoară greață pe care am disimulat-o inhalând cu nesaț, mutenia noastră, ochii lui ațintiți în plafonul mașinii, de parcă simțurile i-ar fi amorțit.

Leo nu și-a dat seama că pentru mine era prima oară, iar eu am fost incapabilă să-i mărturisesc. M-a oprit teama, dar și certitudinea că toate cele întâmplate sunt lipsite de urmări pentru el. După câteva momente, am coborât din mașină și ne-am așezat pe marginea drumului, ca să contemplăm orașul învăluit în negură.

— Îți place să citești, nu-i așa? a întrebat.

— Mai mult decât orice.

— Și mie.

— De ce?

Leo a cumpănit o secundă.

— Pentru că, atunci când citesc, mă infiltrez, cred, într-o lume paralelă cu a mea. De aceea îmi place și să scriu.

Eu îl ascultam atentă, așteptând să continue. Deodată, m-a privit și apoi și-a plecat capul. Fără să și-l ridice, a respirat profund și a zis:

— Te rog, nu-ți face iluzii în privința mea, Alma! Ești o copilă, și eu sunt un tip încurcat.

— Dar am șaisprezece ani, l-am lămurit. Și crede-mă, am văzut mai mult decât poți să-ți imaginezi.

— Iar eu am douăzeci și trei și trăiesc cu altă femeie.

A dat din umeri și și-a aprins o țigară. M-a cuprins amețeala. Când mi-am venit în fire, totul se schimbase. Am intrat din nou în casa mea de apă, și vocea i-a răsunat din afară.

— Vei fi un scriitor excelent, am afirmat cu hotărâre.

— De ce ești atât de sigură?

Avea o expresie neîncrezătoare și în același timp plină de speranță.

— Pentru că știi să minți.

Mișcându-mi corpul în ritmul cadențat al muzicii, îl aud pe Leo murmurând:

— Pe deal. Poate că acolo s-a stricat totul. Poate erai tu, și eu nu mi-am dat seama.

— Nu face scenarii de filme, Leo, îl avertizez cu frivolitate. Sunt căsătorită cu un bărbat incredibil și am doi copii pe care îi iubesc din toată inima.

— Ești fericită? întreabă, din nou, binedispus.

— Tu crezi în așa ceva?

— Nu știu. Cu adevărat fericit n-am fost niciodată, dar îmi imaginez că alții au avut mai mult noroc decât mine.

— Da, sunt, afirm și îmi mențin privirea fermă, fără să clipesc, ca să nu se poată îndoi că spun adevărul.

— Mă bucur pentru tine, îți spun sincer, cu toate că sper, oricum, să nu fie o fericire chiar desăvârșită.

— Ești pervers.

— Nu, nu, dimpotrivă. Știi, cum bine a zis prietenul nostru Tolstoi, fericirile sunt toate la fel și plictisitoare; în schimb, nenorocirile sunt de o mie de feluri.

— El n-a spus că ar fi plictisitoare, a spus că sunt la fel.

— E totuna. Nu există nimic mai plictisitor decât uniformitatea.

— Vrei să-ți spun ceva? îl provoc.

Leo încuviințează.

— Mă mulțumesc să simt cât mai rar posibil că sunt singură, precum ceilalți, și că nu pot să fac nimic ca să scap de singurătate. Nu sună grandios, sunt conștientă, dar știi ceva? Bănuiesc că până și persoanele

excepționale, în ultimă instanță, sunt călăuzite de ceva asemănător.

Într-un impuls, Leo mă trage spre el și mă strânge.

— Ce bine e să te îmbrățișez! îmi șoptește la ureche.

Rămânem împreună, mișcându-ne ritmic, cufundați în îmbrățișarea noastră. O clipă, gesturile delicate rituale par să dispară. Deodată, se desprinde de mine.

— Mai vrei un pahar? se interesează.

Mă privește cu un oarecare dispreț; e evident că cele întâmplate îl stânjenesc.

— Păcat că nu poți să bei cu mine; beți, ne-am distra cu siguranță mult mai bine, declar.

8. ♐

Când mă trezesc, mă gândesc la mama și simt un gol în stomac. Un gol aidoma craterului cu diametrul de o sută șaizeci de kilometri, pe care l-a produs meteoritul cel mai mare care a căzut pe Pământ.

Scot din Cutia Cu Amintiri singura fotografie a mamei, pe care o aveam când tata a dus de acasă toate lucrurile ei. Nu știu de ce se grăbea s-o uite. Eu prefer să-mi amintesc, pentru că astfel înțeleg mai bine cele petrecute. Problema e că uneori nu știu prea bine unde să-mi pun amintirile, nici câtă importanță să le dau. La fel se întâmplă cu descoperirile mele. Măcar de data asta sunt sigur. Faptul că mama și-a luat viața e serios. Atât de serios, că tata mi l-a ascuns. Mă gândesc la fisurile din Antarctica. Într-o parte a fisurii a rămas tot ce știu eu, iar în cealaltă... Oricum ar fi, când ți-a murit mama, jumătate din ființele pe care le iubești cel mai mult pe lume au murit, iar asta n-ar trebui să i se întâmple unui copil. Înregistrez:

Eu cred că, atunci când tata se uită fără să vadă nimic și pare să nu audă pe nimeni, se gândește la mama.

În fotografie, mama e îmbrăcată de petrecere. Ochii întunecați îmi amintesc că pupilele sunt orificii care conectează Exteriorul cu Interiorul. Sprâncenele îi sunt ridicate, de parcă ar spune ceva, dar niciodată n-am reușit să aflu ce vrea să-mi spună, nici dacă privirea îi e veselă sau tristă. Câteodată îi pun întrebări lipsite de importanță, doar în ideea că într-o zi are să-mi trimită un semnal. Cum ar fi, de exemplu, dacă are să-mi meargă bine la o lucrare de control sau dacă vreun copil are să mă întrebe de cerbul zburător pe care-l țin în rucsac. Dar ea nu-mi vorbește niciodată.

Aud o ușă închizându-se. Trebuie să fie tata, care se întoarce la clinică. Mi-ar plăcea să fiu copilul pe care l-a operat, ca să ne petrecem duminica împreună. Sar din pat și intru în baie. Nu-mi amintesc să-mi fi pus pijamaua. Pesemne că Alma a făcut-o când am ajuns târziu din cauza petrecerii de nuntă. Îmi ridic bluza. Stomacul îmi e aproape la fel de alb ca plăcuțele de faianță de pe zid. Îmi privesc cicatricea care îmi brăzdează pieptul. Îmi dau pantalonii jos. Minusculul mădular dintre picioarele mele nu e o imagine cu mult mai îmbucurătoare. Nu-mi place ca Alma, sau oricine altcineva, să mă vadă gol. De aceea, ca să fac baie în piscină, vara, aștept ca soarele să apună și grădina să rămână pustie. Apa, în schimb, îmi place foarte mult. În apă, corpul meu nu mai există. Din mijlocul piscinei îmi văd

hainele pe margine și îmi imaginez că acolo îmi sunt pielea și oasele. Uneori, cobor până la fund, iar când mă uit în sus disting desenele pe care le lasă lumina. În apă, tăcerea îmi răsună în urechi și sunt puternic ca Neptun. Îmi imaginez că mă găsește Alma, și eu îi arăt lumea din adâncul piscinei.

Când a venit Alma acasă la noi, mi-a adus un MP3-player cu microfon și mi-a spus că pot să fac muzică. „Cum muzică?“, m-am interesat. „E ușor, uită-te!“ A pornit aparatul și, cu pumnul, a făcut masa să sune, apoi cu un creion a lovit o vază și după aceea m-a pus să aplaud foarte tare. Mi-a arătat rezultatul care era destul de bun. „Așa ai să faci muzică, ai să unești sunete, cuvinte, tot ce vrei.“ Când am întrebat-o dacă e destul de sensibil ca să capteze zgomotul unui pârț, ea a izbucnit în râs, și râsul ei a răsunat îndelung în casa noastră prea tăcută. Atunci, am urcat treptele în fugă și, înainte ca tata să strice totul, mi-am adus Cutia Cu Amintiri și mi-am desfășurat comorile pe masă. El nu le mai văzuse niciodată, dar a pretins că nu e așa. Eu l-am ajutat puțin, spunându-i lucruri de felul: „Îți amintești când am găsit piatra asta vulcanică în lacul Llanquihue?“ Nu fuseserăm niciodată împreună la lacul acela – la nici unul, de fapt –, și piatra mi-o adusese Yerfa din sud, dar dacă Alma ar fi descoperit că eu și tati abia ne vorbim, ne-ar fi părăsit. Eu știu că tăcerea, când n-o cunoști, te înspăimântă. Îmi pornesc din nou MP3-playerul:

Moduri de a-ți lua viața:

Unu, să te spânzuri. Doi, să mănânci otravă pentru șoareci. Trei, să-ți tragi un glonț în cap, în gură sau în inimă. Patru, să lași o mașină să te calce. Cinci, să te afunzi în piscină și să respiri până ce plămânii ți se umplu cu apă. Șase, să te arunci de pe o clădire sau dintr-un copac foarte înalt. Șapte, să-ți astupi nările și gura până te sufoci. Opt, să nu mai mănânci și să nu mai bei apă. Nouă, să-ți tai venele de la încheietura mâinilor. Zece, să te culci în zăpadă. Unsprezece, să bagi capul în cuptor dând drumul la gaz.

Am început să-mi înregistrez ideile care-mi trec prin cap anul trecut, când am citit la școală Geneza. Acolo am descoperit că Dumnezeu a făcut săptămâna ca să ordoneze haosul. A împărțit timpul în șapte zile, dându-i fiecăreia un nume, și a hotărât că duminica ne odihnim. Să numești lucrurile înseamnă să le dai o formă pe care capul nostru s-o poată înțelege și asimila. Acum știu că există cel puțin unsprezece moduri de a-ți lua viața și că unul dintre ele a fost al mamei mele Soledad.

Alma are să ne ducă acasă la Maná, bunica Lolei. În timp ce ea verifică pentru ultima oară ușile și ferestrele ca să fie închise, Lola

sare ca să-și vadă chipul în oglinda din vestibul. La fiecare salt schițează una dintre oribilele ei strâmbături. Când suntem gata de plecare, declar cu voce fermă:

— Eu rămân.

— Nici vorbă, nu poți să stai singur, se împotrivește Alma.

— Astăzi zboară Șoimii, și Maná n-are televizor.

— Nu strica totul, Tommy, îmi cere Alma cu voce istovită.

— Îți promit că am să-l aștept pe tati aici, cumințel. Am doisprezece ani. Pot să-mi fac un sendviș cu brânză și cu șuncă, pot să mă joc, să văd Șoimii.

Alma mă privește. Își apucă părul și și-l răsucește pe degete, fără să-și ia ochii de la mine. Știe că tata n-ar fi de acord. Amândoi o știm. Se teme mereu că inima mea ar putea să nu mai bată.

— Bine, se înduplecă. Dar să nu ieși din casă, îmi promiți? Eu am să mă întorc înainte de șase.

Prin luneta mașinii, Lola ridică mâna și se strâmbă la mine. Nu pot să cred, am reușit! Niciodată nu mi-am închipuit că e atât de ușor! Abia se fac nevăzute, când intru în casă. N-am mai stat niciodată singur. Scot un pachet de cartofi prăjiți din cămară și mă închid în camera mea. Mă uit pe fereastră. Bebe Hipopotam Mârșav, vecinul meu, caută ceva între plantele din grădina din fața casei sale. Are obiceiul de a se scărpina pe burta aia mare, de a scuipa și de a face pipi în ghivecele de pe terasa lui. Odată, l-am văzut aruncând un hamster pe fereastră. Are fața rotundă și rumenă ca de bebeluș. Când mă vede, se ridică și mă salută. Deschid fereastra, dar nu știu ce să-i spun. Cineva îl strigă din casă și dispare. Acum trei luni s-a mutat în cartierul ăsta. Alma o cunoaște pe maică-sa, și am stabilit să ne ducem într-o zi în vizită la ei. Mi-a dat și numărul de telefon, dacă am chef să-l sun.

Am să mă duc să-l caut pe Kájef. Tati mi-a interzis să vorbesc cu el, de aceea trebuie să ne întâlnim sub cearceafurile din patul meu. Închid ochii. „Kájef“, șoptesc. Kájef nu vine. Ce s-o fi întâmplat? Acum, când putem să ne jucăm la lumina zilei, când pot să-i arăt spadele mele fosforescente, navele mele spațiale și mai ales avionul meu cel roșu, un model pe care mi l-a dăruit tata și pe care-l foloseau japonezii în Primul Război Mondial.

Pornesc calculatorul și îmi deschid mesajele. Sunt aici, ca întotdeauna.

> Mă lache făne un bine la tooți și dispari că prea brambureșți, inimă de puicuță.

O întorc pe toate părțile, însă habar n-am ce să fac. Să-i spun lui tati sau vreunui profesor de la școală ar fi și mai rău. M-ar face turnător. Pe de altă parte, nu-l poți obliga pe un copil să-l iubească pe altul. De aceea prefer să mă gândesc la alte lucruri, ca de exemplu la Mr.

Thomas Bridge.

Intru pe blogul lui. Mr. Thomas Bridge e un marinar englez care a găsit în urmă cu șase zile o fetiță, un băiat și trei adulți pe o insuliță din apropierea insulei Lennox, în Capul Horn. Insulița este atât de mică, încât nu figurează pe hărți. Zice Mr. Bridge că e vorba cu siguranță de o familie din populația alacaluf, care trăiește la fel ca strămoșii ei din neolitic. Deocamdată, ziariștii și oamenii de știință sosiți din toate părțile lumii nu au debarcat pe insuliță. Mr. Thomas Bridge vorbește în fața unei camere, cu pletele sale lungi și cu barba blondă. Pare preocupat. Spune că ar fi dorit mai degrabă să nu-i găsească niciodată, întrucât, dacă intervenim în modul lor de viață, vom pune în pericol existența ultimilor membri ai populației alacaluf pe pământ.

Sună telefonul. E Alma. „Ce faci?“, mă întreabă. „Câte puțin din toate.“ „Ți-am cumpărat puiul chinezesc cu castane de acaju care îți place.“ „Ce bine!“ „Am să mă întorc repejor acasă.“ „Nu-ți face griji pentru mine!“ „Vorbești ca în filme.“ „Asta e ideea“, zic, și izbucnim amândoi în râs. „Atunci, pe curând.“ „Goodbye, darling“, își ia ea rămas-bun, și închidem.

Îmi descarc pe calculator conversațiile pe care le-am înregistrat la nunta lui Miguel și apoi cobor în biroul lui tati. Îmi aduc aminte de fotografia mamei pe care am găsit-o acum ceva timp prin sertarele lui. E singurul lucru pe care-l păstrează de la ea. Câteodată, când tati și Alma sunt plecați de acasă, iar Yerfa e ocupată cu treburile ei, o scot din sertar și mă uit la ea. Ca acum. Mama apare așezată pe o bancă într-un parc, în fața unui copac foarte mare, cu o foaie de hârtie în mâini. Poartă o rochie petrecută, care seamănă cu un șorț, și are părul scurt și dezordonat. De data asta nu o las la locul ei, ci o duc în camera mea și o pun în Cutia Cu Amintiri, lângă cealaltă.

După ce văd acrobațiile Șoimilor, desenez un castel și îl aștept pe Kájef; mă așez în fotoliul din salon. Mi-e dor de Alma, de tati, de Yerfa, chiar și de Lola. Cred că tati are dreptate. Ar trebui să-mi găsesc un prieten. Scot hârtiuța pe care a notat Alma numărul de telefon al vecinului meu, B.H.M. După ce îl învăț pe dinafară, închid ochii și aștept să vină Kájef.

9.

Întorcându-mă la clinică, o găsesc pe Emma pe un scaun, în capătul coridorului. Soțul ei pesemne că s-a dus la bar să ia ceva pentru micul dejun. Amândoi și-au petrecut noaptea aici. Are mâinile în poală și picioarele ușor depărtate, parcă abandonate.

— Ți-am mulțumit, nu-i așa? spune fără să mă privească.

În zori, când am terminat operația, l-am găsit pe tatăl lui Cristóbal dându-și cu pumnul în genunchi. Când m-a văzut, s-a oprit, dar n-a izbutit să-și ascundă neputința. Emma, în schimb, avea aceeași expresie absorbită, adunându-și pesemne toate puterile ca să susțină viața fiului ei.

— Ar trebui să te duci acasă să te odihnești, îi sugerez, știind că ea n-are s-o facă; are să rămână acolo, scrutând infirmierele care umblă de colo colo, până are să-și vadă copilul treaz. Îi iau mâna și îi explic că în următoarele ore Cristóbal are să fie conectat la aparatul de respirație artificială, în stare semiinconștientă. Ai fost foarte puternică, știi? adaug.

Văd strălucirea bruscă din ochii ei. Face un gest cu mâna ca să plec și își întoarce fața spre fereastră. Mă ridic, îi strâng o clipă umărul și intru în sala de reanimare unde se află fiul ei.

După ce mă asigur că starea postoperatorie a lui Cristóbal își urmează cursul normal, conduc până la aerodrom și mă urc în micul meu avion. Curând, zbor deasupra acoperișurilor orașului. Zborul este un spațiu de libertate, camuflat sub onorabila aparență a unui pilot. Am de gând să dau doar o raită. Vreau să fiu la clinică în momentul când se trezește Cristóbal. Îndată ce îl văd deschizând ochii, mă întorc acasă. Îmi amintesc limpede clipa când s-a trezit Tommy după ultima lui operație. Avea trei ani. Se schimbase la față. De parcă în lunga călătorie ar fi văzut lucruri pe care noi, așteptându-l pe mal, n-am putea să le concepem nicicând. Soledad a perceput și ea transformarea, iar lacrimile au început să-i curgă pe obraji, îmi închipui că din pricina imposibilității de a-și însoți fiul în locul unde fusese. Îmi amintesc că și-a lipit fața de a lui Tommy și a închis ochii. Am luat-o de umeri. Sentimentul pe care l-am avut atunci, că sunt incapabil să-i alin durerea, a devenit din ce în ce mai pregnant cu timpul. De aceea nu încerc niciodată să consolez rudele cu o

îmbrățișare sau cu vreun gest fizic. A fost neobișnuit să iau azi-dimineață mâna Emmei. M-a mișcat atitudinea ei – trunchiul drept, capul întors spre fereastră – în care se împleteau tragedia și demnitatea.

Apropiindu-mă de aerodrom, observ terenul de fotbal din cartier, unde copiii și adulții aleargă după o minge. Liniștea străzilor învecinate mă face să revin la normalitate. Mă pregătesc pentru aterizare.

Aici e altă duminică după-amiază. O fată de optsprezece ani a murit într-un accident, și un copil are o inimă nouă. Înainte de a mă simți prea satisfăcut de responsabilitatea ce-mi revine în partea cea mai bună a întâmplării, caut în memorie vreun proverb în stilul celor budiste despre caracterul trecător al vieții și despre zădărnicia eforturilor noastre de a o menține.

10. ♒

În drum spre Maná, m-am oprit la un restaurant chinezesc care vinde mâncare pentru acasă. Acum înaintez pe străzile solitare din cartierul unde a locuit ea în ultimii doi ani. Un cartier liniștit, cu locuințe de un etaj și piețe, ai cărui copaci înalți și stufoși luptă împotriva nepăsării din jur. Mama ne deschide ușa într-o fustă care lasă să i se întrevadă picioarele desculțe, bătătorite de atâta umblet prin lume.

— Alma, Lola, ce surpriză! exclamă, dând din mâini și făcând să-i zornăie brățările.

Părul alb, lins, tuns de ea însăși, îi e lipit de cap. N-a făcut niciodată eforturi prea mari să-și cucerească nepoata, însă Lola se grăbește oricum s-o îmbrățișeze. Chiar dacă Maná uită de zilele ei de naștere și rareori ajunge la timp pentru cina de Crăciun, chiar dacă niciodată n-a împărtășit cu ea lumea ei de copilă, iar în rarele ocazii când iese cu ea o duce la o sesiune contemplativă, dragostea Lolei pentru bunica ei este necondiționată. Nu diferă prea mult de copilăria mea.

Mă văd urmând-o pe coridorul unui templu, ori poate e un vis, eterna goană după mama mea, în vreme ce ea înaintează cu pași mari spre propria-i mântuire.

— Am adus mâncare chinezească, vegetariană, bineînțeles.

— Minunat! exclamă, mijind ochii migdalați.

Intrăm în casă. Maná umple două pahare cu ceai verde și unul cu suc pentru Lola. Ne așezăm la masa de lemn din bucătărie. Maná ne privește cu un zâmbet care i se întinde pe față, unde se conturează câteva riduri. Aprinde o țigară, și pisica ei Malinche i se urcă în poală. Între timp, împart mâncarea în vase pe care le găsesc la întâmplare în haosul din bucătăria ei.

Casele lui Maná sunt în general ticsite cu obiecte inutile, precum minerale, bastoane cu mâner sculptat sau clești pentru un șemineu pe care nu-l are. Mereu se plânge că n-a adunat nimic în viața ei țigănească. De aceea achiziționează obiecte la vânzări și lichidări de stoc, care par să fi fost valoroase pentru cineva și care în muțenia lor spun vreo poveste.

Maná fumează mai mult decât de obicei. I-o spun.

— De ceva trebuie să mor, precizează.

Nu cred că am mai auzit-o până acum vorbind de moarte. Întotdeauna se poartă de parcă ar avea în fața ei toate șansele de la douăzeci de ani. Deviza ei este: „Totul e posibil“. Și așa își trăiește

viața: veșnic gata să înceapă o nouă aventură, mai ales una spirituală sau sexuală. Nu vreau s-o întreb de ultimul ei iubit, un scriitor burtos și cu păr des care privește lumea cu superioritatea pe care i-o conferă cele două romane publicate în urmă cu douăzeci și cinci de ani. Nu știu ce face cu mama. Cu toate că e o bună cititoare, Maná e departe de tipul „nimic nu mă surprinde“, căruia îi aparține iubitul. Dimpotrivă, capacitatea ei de a se mira de toate poate fi interpretată de cineva care n-o cunoaște ca semn de prostie. Presupun că stă cu ea pentru sex. Despre asta Maná știe destule. Lola descoperă un coș cu cinci pisicuți sub dulapul din perete. Au ochii închiși.

— Pot să iau unul? întreabă entuziasmată.

Pisica Malinche sare și îi arată ghearele. Maná râde. Ieșim în grădină. Ducem două tăvi cu festinul nostru și ne așezăm la o masă decolorată sub un nuc. Maná a adus unul dintre pisici într-o pătură colorată, pentru ca Lola să poată să-l țină. Dacă n-ar fi trecutul, amintirile care se interpun, totul ar fi perfect.

Când eram mică, îmi căutam prietene care să aibă o viață precum cea pe care o duc astăzi. Nu era ușor, căci în cea mai mare parte a timpului locuiam în comunități îndepărtate de centrele urbane. În una dintre ele am întrevăzut pentru prima oară natura mamei mele.

La sfârșit de an, copiii pregăteau o piesă de teatru. Discutam subiectul și apoi îl prezentam în fața adulților. Nici regii și nici reginele nu erau admiși; nici un tiran care și-ar fi subjugat poporul de-a lungul istoriei. Folosind puținele lucruri pe care le aveam în izolarea noastră, plănuiam fiecare detaliu: ținutele, scenografia, muzica, luminile. La sfârșitul uneia dintre aceste piese am văzut neputință în ochii tatălui meu și supunere, chiar fatalitate. Cu timpul, lucrul acesta avea să devină atât de evident, că nu mai puteam să-l privesc în alt mod. Tata ședea pe jos, în primul rând, lângă Maná. M-am uitat la el toată piesa, din rolul meu de copac, în capătul scenei improvizate.

S-a stabilit astfel un dialog mut între noi. Ne-am făcut cu ochiul, ne-am zâmbit, ne-am strâmbat și am dat din cap. Un copil a trebuit să mă împingă în afara scenei când s-a terminat piesa, atât de prinsă eram în comunicarea cu tata. Seara, la ora cinei, eu și tata am comentat piesa cu entuziasm. Mi-a spus că sunt o excelentă actriță și că, după ce ne mutăm în oraș, am să pot să mă duc la o școală unde se predă teatru. Maná nu și-a dezlipit ochii din farfurie.

— Vrei să plecăm de aici, a zis ea.

Avea o expresie abătută și, la fel ca lumina lămpii, părea gata să se stingă.

— Depinde de tine, a spus tata.

— E mai tare decât mine, a afirmat Maná, zăbovind cu capul în jos, într-o atitudine pe care avea aerul că o exersase dinainte.

Pielea tatei a căpătat o nuanță grotescă. Cu ochii ieșiți din orbite a

rămas neclintit, așteptând poate ca Maná să-și ia vorba îndărăt, să schimbe făgașul pe care amândoi știau că îl implică vorbele sale. Deodată, cu violență și cu disperare, a strigat:

— Despre ce dracului vorbești? E o porcărie. Ești femeie în toată firea, stăpână pe faptele tale, nu o pipiță în călduri.

— Nu vorbi așa cu Alma de față, l-a avertizat Maná cu vocea întretăiată.

— Tu hotărăști, a spus tranșant tata.

S-a ridicat cu încetineala unui om bătrân și a ieșit din casă.

Următoarea amintire este a mamei mele așezate pe jos, pe terasa cabanei, cu picioarele întinse și desfăcute, cu brațele lejere, cu ochii închiși și cu un suspin ieșindu-i din gâtlej. Îmi amintesc propria imagine de fetiță, observând-o, știind că în tânguirea ei eu nu sunt inclusă, că suferința ei e legată de un bărbat care nu era tatăl meu. Peste o săptămână, stăteam pripășiți în casa unor prieteni ai tatei.

Maná îi arată Lolei cum să apuce bețișoarele chinezești. Împreună au răsturnat o bună parte din mâncare pe masă. Râd. Același râs iresponsabil pe care mi-l amintesc de când eram mică și care uneori mă desfăta, dar alteori știam că e preludiul unei nopți albe, ascultând râsetele părinților mei, în vreme ce schimbau iar și iar discurile de vinil la pick-up, fără a cădea nicicând la învoială, dar desfătându-se cu nepotrivirea gusturilor muzicale și sfârșind în gâfâieli, pe care eu le auzeam oriunde aș fi fost. Mi-ar plăcea să cred că amintirile acestea, nu întotdeauna plăcute, conferă profunzime prezentului. Chiar dacă dor din când în când.

Maná o invită pe Lola la bucătărie ca să facă o cafea. Mă întind pe o pătură unde e gazonul mai des. Briza pătrunde prin frunzele nucului, producând un foșnet răcoros deasupra capului meu. Un ritm de blues provenind din casa vecină irupe în pacea serii. Când Maná se întoarce cu cafeaua, sunt pe jumătate adormită. Lola mi se urcă pe stomac. Maná a adus o carte. În asta măcar ne-am întâlnit întotdeauna: în plăcerea pe care ne-o produce o poveste bine spusă. E o frumoasă ediție a romanului *Emma*.

— Mi-a făcut-o cadou un prieten. Ia-o! Tu ai să te bucuri de ea mai mult decât mine. Și Juan? întreabă în cele din urmă.

— A trebuit să-i facă unui copil un transplant de urgență. Are vârsta lui Tommy, răspund fără s-o privesc.

Aș vrea să cunosc detaliile ca să dau mai multă greutate absenței lui.

— A venit azi-noapte, când dormeam, și a plecat înainte să ne trezim, intervine Lola.

Mama ridică din sprâncene, interogator.

— E normal. E munca lui, Maná.

Îmi vine să-i spun „mamă“, ca s-o smulg din starea de beatitudine în

care-și învăluie nemulțumirea, dar mă abțin. Detestă să-i spun așa. „Maná“ o situează într-un loc fără legături, atemporal. Mă uit la buruienile crescute în dezordine de-a lungul gardului.

— În frigider e o farfurie cu lapte. De ce nu i-l dai pisicii? Trebuie să-i fie foame, spune, adresându-i-se Lolei.

— Vreți să scăpați de mine. Nu sunt proastă. O fac doar pentru că îmi plac pisicuții, ne avertizează Lola cu una dintre grimasele ei de copilă care a crescut.

Îndată ce nici una din noi nu mai vede silueta încă rotunjoară a Lolei, Maná mă întreabă:

— S-a întâmplat ceva?

— Ce te face să crezi asta? Iar dacă aș avea vreo problemă, de ce ar trebui să ți-o împărtășesc?

— Pentru că nu ai pe nimeni altcineva cu care să vorbești, argumentează cu dulceață în glas, nelăsând să se vadă că mi-a remarcat tonul provocator.

Așa face mereu: evită orice fel de înfruntare.

— Ce știi tu?

— Știu, Alma, ești fata mea, chiar dacă amândurora ne e greu să o admitem, adaugă pe același ton, cu un zâmbet cochet.

În ciuda vârstei, mama își păstrează gesturile seducătoare de odinioară, o licărire aproape copilăroasă care se ivește în porțiunea de pupilă de sub pleoapele căzute îmi trezește încă un sentiment deloc filial. Aceeași supărare care acum cincisprezece ani m-a făcut să fug de ea.

— E prea târziu ca să încep să-ți vorbesc despre problemele mele. Mă străduiesc ca în vocea mea să nu răzbată nici o urmă de mustrare. Putem să comentăm cărțile pe care le citim, să petrecem împreună o după-amiază de duminică, s-o vedem crescând pe Lola. E mult mai mult decât împart o mulțime de mame și fiice.

— Mult mai mult, încuviințează Maná.

Razele soarelui care apune strălucesc după crengile nucului. Aș putea să-i spun că ieri l-am văzut pe Leo. Ar fi ocazia ideală, după toți anii aceștia, de a dezlănțui furtuna. De a vorbi. Dar e o ocazie pe care n-am să i-o dau.

A treia oară când l-am văzut pe Leo a fost când i-am zărit chipul adormit pe perna din patul mamei mele. Era după una dintre petrecerile ei. Din camera mea am auzit oameni sosind, oameni plecând, până la ore târzii din noapte. Am adormit în vocile lor și în vacarmul muzicii. În dimineața următoare, m-am trezit devreme ca să mă duc la școală. Înainte de a pleca, m-am dus până la ușa camerei mamei mele. Ca întotdeauna, era întredeschisă. Primul lucru pe care l-

am văzut a fost părul închis la culoare și răvășit al lui Leo. Apoi chipul lui. Gestul de dispreț al gurii îi dispăruse și un puf întunecat i se ivea pe buza superioară. Avea trunchiul gol și mâinile împreunate sub cap. Mama a deschis ochii. A respirat profund, cum obișnuiește să facă în timpul meditațiilor ei, cumpănind pesemne primul cuvânt pe care avea să mi-l spună, pentru că eu, în fața lor, zăboveam mută, fără a-mi lua de la ei privirea rece. Leo dormea în continuare. Mama s-a ridicat goală din pat, a închis ușa în urma ei și m-a îmbrățișat. Mi-a jurat, plângând, că niciodată n-are să se mai repete.

Maná n-a știut niciodată că eu îl cunoșteam pe Leo. Și în anii următori m-am tot întrebat dacă el era la curent sau dacă a aflat vreodată ce se întâmplase.

În ziua aceea am înțeles că nu mai pot să stau cu Maná. I-am scris tatălui meu o scrisoare ca să-i cer să-mi trimită mizerabila moștenire pe care mi-o lăsase bunicul. Voiam să plec, oriunde. Trebuia să o fac. Tata mi-a răspuns că, între timp, cu banii aceia cumpărase parcela unde aveam să locuim în curând. M-am închis în camera mea și abia am mai ieșit. Mi-am petrecut vara dormind. Petrecerile lui Maná în apartamentul nostru s-au terminat. Viața ei a început să se desfășoare afară. Când apărea pe acasă, bătea la ușa mea și încerca să-mi vorbească, dar de cele mai multe ori eu mă prefăceam că dorm. La sfârșitul verii, ne-am mutat cu Maná cu tot în cabana tatei, în apropierea unui sătuc de coastă din sud. Certurile dintre ei au continuat, la fel ca năbădăioasele reconcilieri. Totul se oprise în viața mea, cu excepția creșterii implacabile și ascunse a casei mele de apă. În iarna aceea a venit în vizită o soră a tatei. Eu slăbisem opt kilograme. Trebuie să fi înțeles că singura salvare pentru mine era să plec de acolo. Mi-a cumpărat un bilet și în luna august a acelui an am plecat la Barcelona.

În ziua plecării, tata și mama m-au condus la aeroport. Pot să-i văd limpede, ea mișcându-se de colo colo, făcându-și brățările să zornăie, lăsând să-i scape niște lacrimi mari care-i confereau înfățișarea unei actrițe tragice; tata, între timp, ducându-mi valiza cu spatele arcuit, cu privirea morocănoasă și cu vesta de lână tradițională din Chiloé, prea mare pentru corpul lui din ce în ce mai uscățiv. Imaginea aceea mi-a rămas întipărită în memorie ca un dagherotip de altădată, care ilustrează esența familiilor. Pot să-i văd unul lângă altul, cu mâinile ridicate, amândoi privindu-mă cum plec, știind că e sfârșitul grupului nostru. Tocmai eu, veșnica absentă, avusesem curajul să rup o legătură care ne mistuia. Sentimentul acesta m-a însoțit în călătorie și m-a umplut de speranță. Mă îndepărtam de părinții mei și mă constituiam ca un individ diferit de ei. Era clar că nu sunt lipsită de caracter ca tata și că luasem hotărârea de a nu fi niciodată ca mama mea.

Și, uitându-mă la Maná, la frumoșii ei cincizeci și atâția de ani, zâmbindu-i Lolei care s-a arătat la fereastră cu un pisoi în brațe, mă gândesc că am reușit. Nu sunt ca ea. Chiar și așa, simt din nou furia care m-a cuprins în dimineața când am găsit-o lângă Leo, căci, orice aș face, Maná – cu brățările ei zornăitoare, cu vechiturile ei adunate de la lichidările de stoc cele mai infecte – mă învinge mereu.

11. ♐

Deschid ochii. Tata, în picioare în fața mea, mă privește cu o expresie pe care nu știu cum s-o descifrez. Pupilele lui emană fulgere cenușii și se mușcă de buză. Afișul de pe fruntea lui e scris într-un limbaj de neînțeles:

Strănut. Aș vrea să fiu aidoma copiilor din filme, care spun mereu ceva inteligent în minutul potrivit. „Am rămas să văd Șoimii“, precizez și mă simt CMPCDL (Cel Mai Prost Copil Din Lume). Dacă-i vorbesc de familia de alacalufi, are să creadă că mă refer la Kájef și confund realitatea cu fantezia. Eu știu că de fapt Kájef nu există. L-am inventat ca să n-am remușcări pentru că-l îndepărtez din lume, cum îți vine să faci când iubești mult pe cineva.

— Văd, răspunde fără să-și ia ochii de la mine.

Afișul pare acum să spună: „Știu că trebuie să te dojenesc, dar nu pot, dintr-un motiv pe care mi-e greu să-l explic“. Tata nu prea mă ceartă. Doar își ține buzele și apoi dă din cap într-o parte și în alta, arătându-mi, fără cuvinte, că n-are să-și irosească saliva și nici timpul încercând să mă facă să fiu ce i-ar plăcea lui să fiu, adică ce ar trebui să fiu. Însă acum nu face nimic din toate astea.

— Și Cristóbal? întreb.

— E bine.

Auzim vocile Almei și Lolei în vestibul. Când intră în salon, văd că tata și Alma se privesc fără să-și zâmbească.

— Nu vreți să știți cum ne-a mers? întreabă Alma, dându-și jos baticul de la gât.

— Cum v-a mers? le întreb.

— Incredibil! exclamă Lola. Maná are cinci pisoi nou-născuți și m-a lăsat să-i iau în brațe; bine, nu pe toți, pe unul, dar era adoraaaaaaabil, zice și își leagănă brațele de parcă l-ar avea între ele, făcând mutrele ei de fetiță răsfățată.

Curând după aceea ne aflăm în bucătărie, ca în toate serile de duminică; tata, tăind mezelurile pentru pizza, Lola, arătându-ne ultimele ei piruete, și eu, urând-o în timp ce vorbesc despre vreo chestie pe care am văzut-o la televizor sau am găsit-o pe net. De data asta am privilegiul de a putea să-i povestesc tatei despre Șoimi și

despre acrobațiile lor: cei opt cubanezi, alunecările cozilor, sferturile de voltă verticală. Dau din mâini ca să arăt figurile, dar știu că tata se gândește la altceva. Pleoapele încep să mi se deschidă și să mi se închidă fără să le pot opri. Alma îl întreabă dacă mai vrea pizza, și el nu răspunde. Când tata nu scoate o vorbă e ca și cum deodată cineva ar stinge lumina și fiecare ar sta pe întuneric, pierdut în ungherul lui. De aceea, tăcerile lui tati sunt negre. Tăcerile albe, în schimb, sunt pline de lumină. Pe un șervețel de hârtie desenez un cerc și un pătrat. N-am să le scriu numele, pentru că atunci ei ar ști că am desenat o tăcere albă și una neagră.

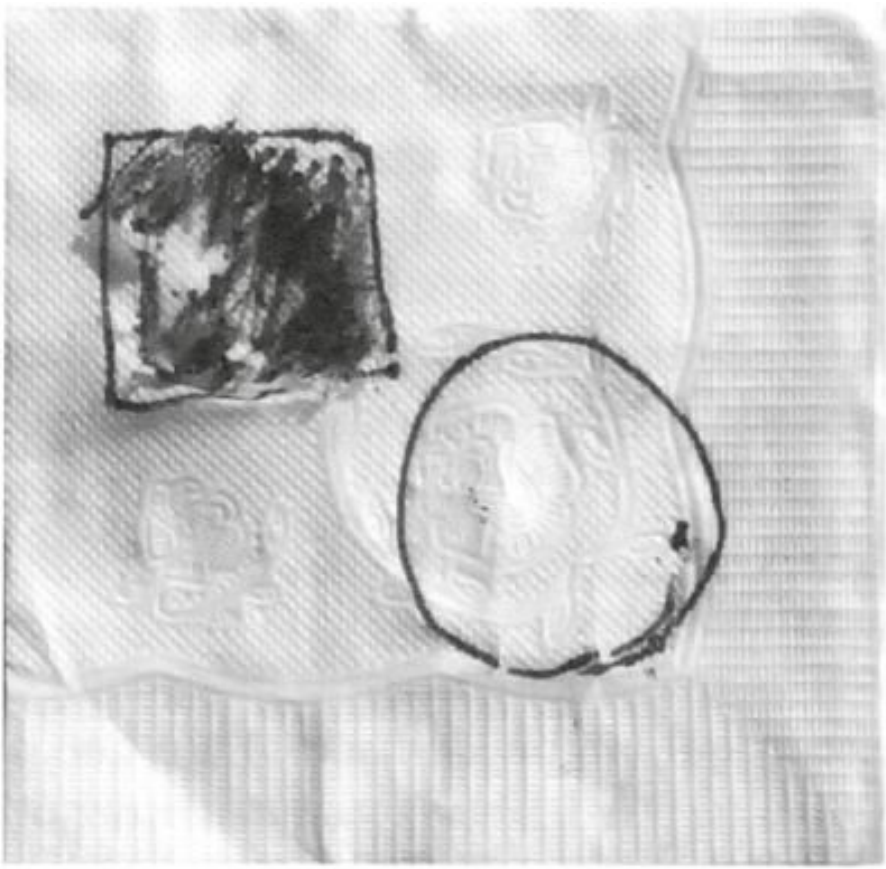

— Dacă ești supărat pe mami, să știi că de fapt ar trebui să te superi pe Tommy. El a obligat-o să-l lase acasă, precizează Lola și apoi ne scrutează cu zâmbetul ei stupid, de parcă ar mai fi executat o săritură ridicolă și ar merita o ovație.

Alma și tata tot nu-și vorbesc. Iar eu îmi urăsc sora vitregă. Cu al șaselea simț pe care-l are pentru a prinde din zbor ocazia, dă drumul la televizor. Adulții nu protestează și ne mâncăm pizza în fața unui episod din Avatar. Când terminăm de mâncat, Alma ne însoțește ca să se asigure că ne punem pijamalele și că ne spălăm pe dinți. Îndată ce

mă vâr în patul meu, îmi dă un pupic și prin limbajul mâinilor îmi zice:

— NOAPTE BUNĂ!

— Noapte bună! răspund.

După ce o aud coborând treptele, ies în hol. Alma a lăsat ușile întredeschise și, încordându-mi auzul, izbutesc să le aud vocile din salon.

— Acum ai să vorbești cu mine? întreabă Alma.

— De ce? Doar știi ce gândesc.

— Avea nevoie, Juan. Tommy avea nevoie să rămână singur o dată.

— Nu-mi vine să cred ce ai putut să faci. Știi că Tommy nu poate să stea singur niciodată. În orice moment poate să i se oprească inima. Firește că o știi, dar tu...

— Juan, te rog, ascultă-mă!

— Tu habar n-ai.

— Pentru el e important să se simtă independent. Sunt sute de lucruri pe care nu poate să le facă. Dar să rămână singur câteva ore poate. N-are să i se întâmple nimic; de fapt, nu i s-a întâmplat nimic. Cu temerile tale exagerate îl împiedici să crească. Pe de altă parte, să încălcăm împreună regulile e un mod de a-l iubi, de a-i fi aproape.

— Acum mă critici. Nu întreci cumva măsura? Uite ce, Alma, eu l-am crescut pe Tommy cum am putut. Cu siguranță aș fi putut s-o fac mai bine, însă nimeni, nici măcar tu, nu-mi va spune cum s-o fac. Să încălcați regulile, cum spui cu atâta ușurință, poate să-l coste viața. Ăsta nu e un joc.

— Știu.

— Ba se pare că nu știi. Câteodată semeni cu maică-ta, îți imaginezi că, dacă facem ce ne dictează infailibila noastră inimioară, totul va fi bine.

— Dacă ai de gând să mă jignești, e mai bine să plec.

Tata nu răspunde, mi-l închipui schițând cu capul unul dintre gesturile lui de oboseală și de nervozitate.

— Și copilul? Cum se simte? întreabă Alma înainte de a ieși din încăpere.

— Acum întrebi.

— Îmi pare rău.

Aud ușa de la salon închizându-se. Fug înainte ca Alma să urce din nou. Nu reușesc să-i aud pașii, dar aud când intră în camera Lolei. Nu trebuia să-i cer să mă lase acasă. Ea voia doar să mă facă să mă simt bine. Și adevărul e că Șoimii nu-mi plac atât de mult.

12.

Aprind veioza de pe noptiera mea. Aș fi preferat să nu mă cert cu Alma, însă istovirea și starea de tensiune îmi alterează capacitatea de autocontrol. Mai ales dacă e vorba de Tommy. Când a venit Alma să locuiască cu noi, singura mea condiție a fost ca eu să mă ocup de el. De felul în care va fi educat, de restricții. E foarte greu ca ea să înțeleagă gravitatea bolii lui și cu atât mai puțin ce zace ascuns în adâncul memoriei lui. În orice caz, nu era nevoie să ajungem să ne certăm. Mi-o imaginez lipită de corpul Lolei și îmi vine s-o îmbrățișez. Nu m-am întrebat niciodată cât de mult o iubesc, consider, de la sine înțeles, că destul ca să rămânem împreună și îmi închipui că Alma simte același lucru. Sunt însă sigur că, fără un anumit grad de izolare, prezența celuilalt poate deveni insuportabilă.

— Cât de mult mă iubești, Juan Montes? m-a întrebat acum câteva luni, cu un zâmbet provocator.

Mergeam prin parcul din Los Peumos, observând ultimele inovații ale tatălui meu. Alma tăiase o floare și îi rupsese petalele cu repeziciune, de parcă ar fi fost incandescente, în vreme ce murmura scala de iubiri pe care o învățăm cu toții în copilărie. M-am gândit că e una dintre întrebările acelea la care n-are sens să răspunzi, mai ales după atâția ani, când viața de zi cu zi se dovedește mai elocventă decât orice cuvânt. Fără să răspund, am privit-o din depărtarea impusă de gândurile mele. S-au scurs vreo două secunde și apoi am auzit vocea tatei chemându-ne dinspre voliera păsărilor. Era prea târziu ca să-i răspund. Să fi creat oare reținerea mea o fisură în mintea ei, pe unde s-a strecurat îndoiala? Mi-a venit să o strâng în brațe, ca acum, însă ea s-a grăbit spre volieră.

Nu izbutesc să adorm. Mă gândesc la Tommy. Mă impresionează întotdeauna privirea lui deopotrivă directă și îndepărtată, de parcă ne-ar observa printr-o spărtură. Când îl văd îngândurat, mi-e teamă de gândurile lui. De lumea aceea care se desfășoară în sinea lui și pe care eu nu pot s-o cunosc și nici s-o ating. Câteodată mi-ar plăcea să facă poznele celorlalți copii, pentru ca astfel să-l cert pentru lucruri concrete și să întrezăresc tărâmurile pe unde-i rătăcește ființa.

În urechi îmi sună vocea lui Soledad: „Acum, că Tommy are să crească, o să-i cumpărăm un pat adevărat“. Era ultima lui operație. La trei ani, avea statura unui copil de un an, și încă dormea în pătuțul-leagăn pe care-l moștenise de la Soledad. Văd lumina amiezii pătrunzând prin fereastra camerei lui Tommy, jucăriile lui neatinse pe

rafturi. O lume încremenită, în așteptarea clipei în care să-și recapete viața. Îmi amintesc privirea lui Soledad căutând în mine o confirmare, un tăcut „haide!“, care să pună în sfârșit totul în mișcare. N-am uitat nici felul în care m-am eschivat, incapabil să-i ofer certitudinea pe care mi-o cerea.

Tommy n-are să fie nicicând un copil normal. Acesta era adevărul pe care Soledad voia să-l contrazic. După operație, Soledad i-a consacrat toate energiile ei lui Tommy. Absorbită de cele mai mărunte necesități ale lui, nu-l scăpa nici o clipă din ochi. Deși eu insistam să înceapă să-și vadă de viață – făcuse studii de istoria artei –, să caute o activitate în afara casei, ea o ținea una și bună că nu vrea decât să stea cu copilul ei. Va fi timp pentru restul. În ultimă instanță, comportamentul ei mi se părea rezonabil și, chiar dacă n-aș fi fost de acord, o cunoșteam suficient de bine ca să știu că n-are să se răzgândească. N-o spun ca să mă justific, ca să-mi șterg partea de vină pe care o am în faptele care s-au dezlănțuit mai târziu. În ciuda aparentei fragilități, ea a fost mereu o femeie cu personalitate. Era, într-o anumită măsură, responsabilă de majoritatea lucrurilor importante care ni se întâmplaseră: faptul că ne căsătoriserăm, că locuiam în cartierul acela, că eu lucram în clinica cea mai prestigioasă din țară și atâtea altele, care ne defineau viața și de care nu m-am plâns niciodată.

Recuperarea lui Tommy era lentă, dar constantă. În anul acela m-au numit șef al secției de chirurgie cardiacă. Asta a însemnat să muncesc cu mai multă râvnă, și momentele petrecute împreună să fie tot mai rare. De aceea, când Soledad mi-a sugerat să deschidem o galerie de artă, mi s-a părut minunat; avea studiile necesare și un gust rafinat. A găsit un spațiu nu departe de casa noastră, l-a închiriat și, cu ajutorul unui prieten arhitect, a început să-l transforme. Realiza toate aceste activități împreună cu Tommy. Îl urca pe scăunelul lui și, după cum îmi povestea, se ducea să cumpere materiale, să se lupte cu arhitectul sau cu constructorul, să viziteze artiști și să discute despre estetică cu foștii colegi de facultate. Tommy, cu firea lui liniștită, o însoțea fără să protesteze.

Cuvântul fericire mi s-a părut întotdeauna fals, prea categoric și vehement, dar în același timp trivial și deloc precis. Totuși, privind retrospectiv, s-ar putea spune că eram fericiți. Cel puțin până au apărut semnalele de alarmă.

Primul a fost aproape imperceptibil. Soledad a venit acasă după unsprezece noaptea, cu Tommy adormit în brațe. Eu o așteptam în salon, gata să explodez de îngrijorare. A urcat zorită treptele și s-a închis în camera lui Tommy. Când am bătut la ușă, peste câteva minute, ca să-i vorbesc, n-am primit răspuns. Mi-am închipuit că adormise și m-am dus să mă culc. Târziu, noaptea, am auzit zgomote

în salon. M-am dus în capătul scării și am întrebat-o ce face. Mi-a spus că totul e bine, că urcă imediat. În ziua următoare, aveam nevoie să-mi folosesc toate facultățile la maximum pentru una dintre primele mele operații pe cord deschis și, prin urmare, fără să-mi mai bat capul, m-am vârât la loc în pat. Dimineață, Soledad dormea lângă mine. M-am sculat fără s-o trezesc, iar când am coborât la etajul întâi am descoperit că reașezase toate mobilele din salon. Spațiul își schimbase aspectul, și noua aranjare era lipsită de sens; totuși, n-am dat importanță. În vreun ungher al ființei mele știam că, dacă formulez întrebările necesare, am să văd ce se ascunde dincolo de fragilul nostru decor.

Mă ridic din pat și ies în hol. De când l-am cunoscut pe Cristóbal și familia lui, n-am putut să evit amintirile. Pândesc momentul când sunt singur ca să mă năpădească. Deschid ușa camerei Lolei. În penumbră, deslușesc chipul adormit al Almei, părul ei ondulat pe pernă, iar lângă ea, profilul Lolei. Le privesc câteva clipe, apoi mă întorc în camera mea.

13. ♒

Când am lipit planetele fosforescente pe tavanul din camera Lolei m-am gândit că, atunci când va stinge lumina, va găsi mereu drumul pe unde să pătrundă în vise. Nu mi-am imaginat niciodată că eu am să fiu cea care va căuta să se rătăcească în licărirea lor. Strâng în brațe trupul Lolei și îmi apropii fața de părul ei ca să-i simt mirosul acru de fetiță adormită. Un murmur îi izvorăște din gâtlej. Se întoarce, își întinde un braț și și-l pune de-a curmezișul pe pieptul meu. Un moment, angoasa cedează. Închid ochii și îmi dau seama că n-am să pot dormi.

Un zid se înalță între mine și Juan, prin care putem să ne vedem, dar nici o atingere nu-l poate străpunge. Chiar și acum, în întuneric, îi văd chipul schimonosit, gesturile energice și iritate. Tăcerea are tot atâtea nuanțe ca vorbirea, și presimt că ale lui Juan sunt o frântură dintr-o furie ale cărei profunzime și origine nu sunt sigură că le cunosc. Poate că el, la fel ca mine, e obosit de atâta rutină, de a se tot uita înainte ca să întrezărească un drum trasat dinainte; poate că el, la fel ca mine, duce dorul vremurilor în care orice putea să se întâmple, în care viitorul era încă imprevizibil. Pesemne că ceea ce a apreciat Juan inițial la mine astăzi îi pare enervant. Felul de a mă mișca, de a mă exprima, de a-mi mângâia copiii, de a bea, de a-mi roade unghiile. Și asta mi se imprimă în conștiință din ce în ce mai stăruitor, pentru că asta am început să simt pentru el. Apatia, cuvintele deloc amabile, gesturile lipsite de pasiune au ajuns să facă parte din viața noastră de toate zilele, încât într-o noapte, după o ceartă, am simțit repulsie față de trupul lui.

Fără comuniunea noastră, viața mea, celelalte persoane mi se par distante, ca și cum le-aș contempla printr-o ceață. Ceea ce înainte avea sens devine banal. Nu este un sentiment dramatic, de prăbușire sau de disperare. Dimpotrivă, e atât de ușor, că seamănă cu golul. Privirea aceea de indiferență în fața lucrurilor e mereu latentă, gata să năvălească, dar afecțiunea și dorința – sau iluzia lor – o înlătură. Uneori ajung să cred că totul e produsul minții mele: afinitatea, certitudinile... Poate văd ce am nevoie să văd, ca să dau consistență și sens unei vieți care altfel ar fi vană; și s-a întâmplat atât de lent, că am sfârșit prin a crede povestea pe care mi-am spus-o.

Lola se întoarce în pat, deschide ochii și zâmbește.

— Știam că ești aici, zice cu halena pe care o lasă visele.

Se reazemă de mine și după câteva minute adoarme din nou. Îmi

sprijin capul de spatele ei. Singurul lucru care ar putea să ne dea înapoi existența liniștită ar fi să așteptăm ca urzeala să-și urmeze cursul, fără s-o stânjenim, fără să nutrim îndoieli și fără s-o provocăm. Să ne deșteptăm dimineața și să nu cerem mai mult decât universul acesta pe care-l împărțim cu Lola și cu Tommy. Ar trebui să-mi reprim, așa cum îmi imaginez că fac celelalte cupluri când pasiunea lâncezește, tânjirea după dorința aceea irezistibilă de a ne mângâia, de a ne apropia fără motiv, care înainte obișnuia să pună sexul în mișcare. Probabil că asta ar fi de-ajuns. Și atunci aș recupera fericirea precaută pe care o simțeam în urmă cu nu prea mult timp. Totuși, nu vreau s-o fac. Și acesta e lucrul care mă tulbură cel mai mult: femeia imperturbabilă, care privește dintr-un loc îndepărtat cum se distruge ceea ce a crezut că va fi restul vieții ei.

14.

S-au scurs aproape șaptezeci și două de ore de la operația lui Cristóbal Waisbluth. În dimineața asta, în sfârșit, l-am deconectat de la aparatul de respirație artificială și i-am redus doza de sedative. Tocmai i-am făcut o vizită de control și pare însuflețit. Emma era la picioarele patului lui, citind cu voce tare mesajele pe care i le-au trimis colegii. M-a întrebat ce va trebui să facă după ce îl va lua pe Cristóbal acasă. M-a privit cu coada ochiului și apoi a adăugat:

— Știu că tu l-ai scos pe fiul tău la liman. Vreau să știu cum ai făcut.

— Da, firește, am să fac un tur și stăm de vorbă, am zis.

— Îți cer mai mult decât atât. Scrie-mi tot ce ai făcut ca să-l salvezi.

S-a schimbat la față, dar și-a revenit numaidecât. Și-a plecat capul și a citit mai departe. I-am promis să-i dau o listă de recomandări care nu figurează de obicei în manualele de îngrijiri.

— Mulțumesc, a spus fără să-și ridice privirea.

Nu se întâmplă prea des să-mi vorbească cineva atât de direct și de răspicat. Pacienții și rudele lor sunt în general binevoitori, ba chiar îmi arată o curtoazie servilă, pe care n-o aștept câtuși de puțin, dar cu care presupun că m-am obișnuit. Intuiesc că, înainte de a-mi vorbi, Emma s-a gândit îndelung și n-a găsit tonul potrivit de a-mi face cunoscute îngrijorările ei. Se întâmplă când trebuie să-i expunem altcuiva o problemă care ne preocupă.

Asta fac acum în biroul meu. Scriu o listă pentru Emma, cu detaliile care au constituit viața mea în ultimii doisprezece ani. Și în vreme ce tastez la calculator, imaginile mă năpădesc din nou, ridiculizând eforturile mele de a mă preface că nu există, că niciodată n-au fost acolo, că nu sunt, la urma urmelor, un recipient de amintiri.

După noaptea cu mutările din salon, o viață ermetică a început să crească înăuntrul lui Soledad. De aceea, când m-a anunțat că are să invite la masă un grup de artiști, critici și teoreticieni de artă, m-am gândit că e un semn bun. În timpul săptămânii cu pricina, a planificat până în cel mai mic amănunt întrunirea. Când a venit în sfârșit acea zi, o duminică de iarnă, a muncit de la prima oră a dimineții. Pot încă să-i văd trupul mărunt și sprinten mișcându-se de colo colo cu o energie revigorată, pregătind mâncarea, aranjând masa și vazele cu rămurele de iarnă.

Cei dintâi invitați au sosit la unu fix. O femeie, care și-a scos unul după altul diferite straturi de haine, până a rămas aproape goală, și însoțitorul ei, un bărbat care nu și-a dat jos nici un moment paltonul negru. Ea s-a așezat pe marginea unui fotoliu cu coatele pe genunchi și n-a făcut decât să se uite în toate părțile, în timp ce el și-a întins picioarele și, cu mâinile în buzunare, a rămas privind pe fereastră, ca și cum ar fi meditat la o chestiune de cea mai mare importanță. Din fericire, amândoi au mâncat cu lăcomie bogatul aperitiv. Soledad avea un zâmbet satisfăcut și nici o clipă nu și-a arătat neliniștea pentru întârzierea celorlalți invitați. Eu doream ca privirile să ni se întâlnească și s-o pot interoga pe ascuns, însă ea n-avea ochi decât pentru perechea de străini.

După un moment, am aflat că femeia sculpta mici animale de lemn și că el era corector la o editură fără nume și, după câte se părea, și fără publicații. Asta a fost tot ce s-a spus despre „artă“. Soledad, în ciuda atenției pe care le-o acorda, n-a permis ca Tommy să se îndepărteze de ea. I-a adus creioane colorate și hârtie și a stăruit să se joace la picioarele ei. Tommy era istovit și răcit. Am trecut la masă, și oaspeții noștri au dovedit din nou un apetit colosal, dar nu suficient ca să dea gata nici măcar un sfert din imensa cantitate de preparate pe care le pregătise Soledad. Ea a vorbit tot timpul, de parcă s-ar fi temut că, dacă ar fi tăcut o clipă, fragilul mecanism care o susținea ar fi putut să se sfărâme în bucăți. M-am gândit atunci că poate Soledad are nevoie să joace un rol, oricare ar fi fost acesta, și cât mai verosimil cu putință, ca să nu se lase doborâtă de nedreptate.

Când am terminat, femeia și-a pus din nou multiplele veșminte și au plecat amândoi, cam beți, în josul străzii. M-am gândit că în sfârșit Soledad are să se prăbușească ori are să îmi ofere posibilitatea de a comenta cele întâmplate. Dar, în loc de asta, s-a întors spre mine cu sprâncenele arcuite și cu un zâmbet, clătinând din cap într-o parte și în alta, într-o bucurie tăcută. Apoi mi-a dat un sărut și m-a condus în pat. Întrucât asta nu se întâmpla prea des în ultima vreme, i-am acceptat propunerea fără să opun rezistență. După ce am făcut dragoste, am zăbovit întinși, fără să ne spunem nimic, ca două statui doborâte în timpul unei răzmerițe. În aer s-a instalat o mantie de înfrângere.

— Ce s-a întâmplat cu ceilalți? am întrebat cu prudență.

Soledad și-a ridicat capul și m-a privit perplexă.

— I-ai invitat?

— Adevărul e că nu știu. Te rog, nu mă mai întreba.

Și vocea i s-a frânt.

Ochii ei goi m-au făcut să înțeleg că Soledad e altundeva, într-un loc unde nici atingerea mea nu putea s-o ajungă. M-am gândit că o vacanță împreună, pe niște meleaguri însorite, ne-ar fi prins bine; mă

agățam încă de ideea că purtarea ei era trecătoare și că o schimbare de aer ar fi făcut-o să-și revină.

Carola, secretara mea, mă informează că m-a sunat Alma, în timp ce eu îmi făceam turul de vizite, și că vrea să mă însoțească la cina conducerii. Cât timp am rătăcit oare prin camera întunecată a amintirilor? Formez numărul de telefon mobil al Almei. E ocupat. Mai bine. Ea, cum zice Tommy, vede întotdeauna lucrurile. Mă tem că aceste două lumi separate ar putea să se ciocnească în capul meu. Ieri am visat că, întorcându-mă în pat, cădeam peste bordul unui vapor în toiul nopții. Mă uitam în sus și descopeream sute de metri metalici înălțându-se deasupra ochilor mei; pe culme, Soledad și Alma râdeau. Eu strigam, însă ele nu mă auzeau. Vaporul, pavoazat cu lumini, dispărea; muzica, vocile, râsetele, totul se îndepărta ireversibil.

Într-o noapte, după o operație lungă, am ajuns acasă și am găsit-o pe Soledad desculță în stradă, spălându-și mașina. Era un frig îngrozitor. Am rămas în fața ei, cu servieta în mână. Luna îi lumina trăsăturile copilăroase. „E unsprezece noaptea“, i-am spus. „Știu, dar mâine am o întâlnire foarte importantă cu un artist spaniol.“ Apa din furtun îi uda picioarele. „Poți s-o duci devreme la spălătorie“, am sugerat. A continuat să frece geamul în mod impetuos, fără să-mi răspundă. „Nu ai pantofi, ai să răcești“, am avertizat-o. „Cum îți trece prin cap că n-am pantofi pe frigul ăsta, mă crezi nebună?“ Am avut senzația că nu eram eu și Soledad cei care purtau acest dialog incoerent. Noi nu eram genul acesta de persoane. I-am luat cârpa din mână și am acoperit-o cu paltonul meu. S-a împotrivit puțin, dar apoi a cedat. Mi-a aruncat o privire lipsită de apărare. Înțelesese deodată ce făcea și îi era rușine. Am intrat în casă, și corpul i s-a înmuiat, căzându-i cu greutate pe un fotoliu.

Înainte de a pleca la cină, notez pe o foaie câte ceva pentru Emma, lucruri care-mi vin în minte, apoi copiez cu mâna mea lista tipărită cu recomandări postoperatorii pe care le-o dăm pacienților noștri. O las pe birou, și un sentiment de mârșăvie mă cuprinde când închid ușa.

15. ♒

Mi-am petrecut după-amiaza în sala de editare, corectând vreo două scene, și cred că am ajuns la un rezultat bun. Sună telefonul și mă grăbesc să răspund. L-am sunat pe Juan de câteva ori ca să-l însoțesc la cina anuală a conducerii, dar el nu mi-a răspuns. Azi-noapte, când a sosit, m-am prefăcut că dorm. Și-a scos hainele și, cu lumina stinsă, s-a culcat fără să mă atingă. A rămas lângă mine, abia respirând. Nu știu ce-i trece prin cap și începe să nu-mi mai pese.

Mecanicul de la garaj mă informează că nu-mi termină mașina pentru seara asta. Îi urmăresc explicațiile în vreme ce observ pe ecran imaginea încremenită a unei fetițe. Tocmai închid, că telefonul sună iar. Aud vocea lui Leo.

— Bună! spun.

— Ce faci?

— Pe-aici, lucrez.

— Ai ajuns cu bine la Santiago alaltăieri?

— Da, bineînțeles, m-a adus un frate al lui Juan. Dar tu?

— Toate bune. Mi-ar plăcea să te văd, Alma.

— Ar fi grozav.

— Am putea să bem o cafea, să mâncăm împreună, nu știu... Chiar astăzi, dacă poți.

E un sincronism straniu în felul cum se petrec lucrurile. Însă Maná crede în așa ceva, eu nu.

— Aș fi fericită, spun, dar am foarte mult de lucru. Am să rămân aici până târziu.

— Speram să accepți. În voce i se simte dezamăgirea. Îți las numărul meu de mobil, pentru cazul în care te răzgândești.

Îmi dă numărul și îl notez pe o hârtie.

— Și eu am să lucrez. Sună-mă când vrei.

— Serios, i-am promis lui Matías că mai aranjez vreo două scene.

— Bine. Nu-ți face griji. Ai numărul meu.

Tonul categoric al vocii lui mă descumpănește. Nu știu dacă se datorează unei personalități despotice sau este o dorință arzătoare de a mă vedea. Ne luăm rămas-bun. Continui să lucrez. Încetul cu încetul, biroul rămâne pustiu. Ultima care pleacă e Lorena, secretara lui Matías. Pe fereastra strâmtă a sălii mele de editare reușesc să văd cerul întunecându-se. Nu mi-e foame. Fac cafea la bucătărie. La întoarcere, mă opresc pe coridor. E întuneric și parchetul scârțâie la fiecare pas. În tăcerea din jur disting un zgomot, de parcă spațiul meu

interior ar fi pus stăpânire pe cel exterior. O emoție care nu mi-e străină, dar pe care o uitasem, îmi înăbușă gâtlejul. Vreau să-l văd pe Leo. E o dorință care mă lasă fără aer. Mintea mea începe să caute precipitat motive să-l sun. Și apoi invers, motive ca să n-o fac. Iau hârtia unde i-am notat numărul și îl formez.

— Alma? zice, înainte chiar de a-mi auzi vocea.

— Da, încuviințez rușinată.

— Te-ai răzgândit?

— Am terminat mai devreme decât credeam și mi-e foame.

— Ce bine! Trec să te iau sau ne întâlnim undeva?

— Am niște filmări foarte vechi care sunt sigură că te vor amuza. Poți să vii, le vedem și după aceea mergem să mâncăm.

— Perfect. Am fost la casa de producție alaltăieri cu Matías.

— Și n-ai venit să mă vezi?

— Plecaseși. Alma, ce bine că m-ai sunat! Vreau atât de mult să te văd!

— Te aștept, atunci, închei cu o oarecare răceală, ce contrastează cu entuziasmul lui.

În vreme ce îl aștept, posibilitatea de a-l vedea pe Leo mă umple de neliniște și de euforie. Amintirile mi se amestecă în minte, mă cutremură și mă rănesc. Când îl aud în sfârșit sosind, întâlnesc privirea lui veselă și hotărâtă, care-i domolește trăsăturile ascuțite. Câtă superficialitate! îmi spun. Ce departe de zbuciumul meu se află Leo! Mă ia de umăr cu prudență și mă sărută pe obraz.

— Vino, îl invit îndreptându-mă spre biroul de editare.

Mă așez în fața calculatorului și caut folderul unde păstrez imaginile pe care vreau să i le arăt. Matías apare pe ecran. Are nouăsprezece ani și se strâmbă pe o stradă aglomerată din Barcelona.

— Nu s-a schimbat deloc, nu-i așa? E același fraier, spune cu un zâmbet binevoitor.

— Uită-te la asta, îi arăt.

Acum eu fac mutre. Merg în stilul Scufiței Roșii, declamând un manifest despre principiile noastre estetice. Port una dintre ținutele mele de la acea vreme: un amestec eterogen de pantofi Doctor Martin, geacă de motociclist, eșarfă de mătase la gât și mănuși din piele. Vocea abia mi se aude în forfota de pe stradă.

— Aveam șaisprezece ani.

— Îmi placi mai mult acum, precizează, luându-și ochii de pe ecran ca să mă contemple cu o expresie măgulitoare.

— Dar tu, ce făceai pe vremea aia? Erai încă în Chile, nu?

Schițez un zâmbet frivol, ca să-i demonstrez că nu cedez atât de ușor la lingușeli.

— Eram iarăși într-o clinică de dezintoxicare. Își ridică un umăr și își arcuiește o sprânceană fără ca expresia vioaie să i se estompeze.

Știi cine m-a salvat?

Eu scutur din cap, negând.

— O fată care încercase de două ori să se sinucidă. Voia să se facă actriță și citeam împreună operele lui Ibsen. Era destul de bună. Ea o interpreta pe Hedda Gabler, iar eu, personajele masculine, judecătorul, soțul ei, Lovborg.

— Te-ai îndrăgostit de ea?

— Când ești disperat, nu te îndrăgostești. Cel mult, te folosești de oameni, afirmă.

Zâmbetul îi devine paradoxal asociat cu cuvintele, dar și așa pare sincer. Înclin să cred că e parte din crezul lui de viață.

— Biata de ea, sigur era nebună după tine.

— Și ea era disperată. De cele mai multe ori tocmai asta îi unește pe oameni, declară fără să-și ia ochii de la mine.

Trasează oare calea pe care să înaintăm fără să ne rănim ori enunță natura atracției lui față de mine? Îi simt buzele pline atingându-mi ușor gâtul. În întunericul din încăpere, lumina pe care o emană ecranul proiectează sclipiri albastre pe pereți, aidoma apei în bătaia soarelui. Îl mângâi pe ceafă. Mâna lui își croiește drum prin hainele mele și coboară până unde începe spatele. Închid ochii și văd un pește care înoată în adâncul casei de apă, istovit și orb. Deodată, o rază de lumină ajunge pe solzii lui. Înviorat de strălucire, peștele urcă repede la suprafață, în vreme ce spatele mi se încovoiază la atingerea abilă a lui Leo. Când îl privesc din nou, observ că șiretenia i s-a accentuat și nu-mi pot stăpâni râsul. Îmi dau jos pantofii și mă așez pe el, călare. Îmi atinge sânii sub cămașă. Victoria și provocarea i se ivesc în ochi. Străbate conturul sfârcului meu erect cu degetul lui arătător și la fiecare tură apasă mai tare, de parcă ar vrea să pătrundă în mine prin această protuberanță întunecată. Acum, mâna lui îl învăluie și îl strânge, în timp ce cu cealaltă mână îmi descheie pantalonii. Hohote îi ies din gâtlej. Îmi cuprinde mijlocul cu mâinile amândouă și se năpustește asupra mea.

Am ajuns la poalele munților unde locuiesc. Leo m-a adus într-un taxi.

— Așadar, aici locuiește prințesa Alma, zice uitându-se pe geam la casa mea, cu șarpanta de grinzi în stilul Tudor, cu ghirlandele de iederă, toate acestea încoronate cu două coșuri impasibile.

— Mulțumesc pentru că m-ai adus, îi spun.

Becul de la portic luminează frunzele copacilor. Câinele vecinului latră și își arată colții printre zăbrelele gardului. Leo mă ia de talie cu un braț și mă strânge.

— Am să te mai văd? mă întreabă la ureche.

Dincolo de zâmbetul lui, regăsesc acel ceva nedesluşit, ştirbit, care m-a atras în adolescenţă.

— Nu ştiu.

— Eu vreau să te văd.

Îl sărut pe frunte şi cobor din maşină. Leo coboară şi el. Îi cer să nu mă însoţească până la poartă. Ştiu că am fost imprudentă permiţându-i să mă aducă până aici.

În baie mă dezbrac şi mă spăl. O lumină se strecoară prin perdeaua care nu e trasă bine şi scoate la iveală chipul adormit al lui Juan. Mă vâr în pat şi îmi lipesc corpul de al lui. Simt căldura spatelui său pe pântecele meu. Îl îmbrăţişez, iar el îşi împleteşte picioarele cu ale mele fără să deschidă ochii. După o lună, facem dragoste. Îmi imaginez că e corpul lui Leo. Când terminăm, ne desprindem. Juan mă sărută pe obraz. Rămâne cu spatele, cu privirea pironită în tavan, iar eu mă întorc spre zid.

16. ♐

Avionul meu roșu străbate cerul, cel din Primul Război Mondial. Eu sunt la manșă. Tata și bunicul sunt așezați în spatele meu. Mă uit la ceasul meu Breitling Emergency. Dacă am avea un accident, microemițătorul lui de 121,5 MHz ar transmite timp de patruzeci și opt de ore un semnal care acoperă o sută șaizeci de kilometri de jur împrejur. Aud vocea tatei. Îmi spune să nu mă tem. Dar mie nu mi-e teamă. Știu că pot să fac piruete, să urc în linie dreaptă spre limita atmosferei și să trec dincolo de ea, să tot continui, să întrevăd planetele, sateliții, stelele căzătoare care ating fereastra. O fac de ceva timp. Zbor. Trebuie doar să închid ochii ca să mă întâlnesc cu infinitul; e ca și cum ar fi înăuntrul meu. Un câine latră pe firmament, și sunetele scoase de el se propagă pe câmpuri, pe acoperișuri, pe minusculele șosele, pe ferestrele luminate și, în vreme ce avionul meu străbate noaptea, lătraturile devin mai clare. Sunt lătraturile lui Capitán, câinele Bebelușului Hipopotam Mârșav.

Ies la fereastră. Reflexia luminilor orașului e atât de intensă, că pe cer nu se văd stelele. Pe stradă, în fața gardului nostru cu zăbrele, Alma și un bărbat coboară dintr-un taxi. Unde e mașina Almei? De ce a adus-o un bărbat acasă? Tipul urcă înapoi și taxiul pornește. O aud pe Alma suind treptele și intrând în camera ei. Zăbovesc contemplând strada pustie prin crăpătura lăsată de perdele. Stau atent, dar acum nu mai aud decât negura. Uneori, fără să vreau, îmi imaginez că Alma ne părăsește, cum ne-a părăsit mama. Nu-mi place să mă gândesc la asta, pentru că Yerfa zice că teama aduce ghinion.

♐

Prima lumină a zilei e albastră. Gardul de fier e deschis, și felinarul de la intrare, încă aprins. N-a fost un vis. Alma a venit cu alt bărbat. Aș vrea să editez toate astea, cum face ea cu filmele ei. Să le șterg din memoria mea. Dar când îmi intră în cap o chestie nouă și importantă, nu mi-o mai pot scoate cu nici un chip. Oricât aș încerca să uit, niște monstruleți îmi aduc aminte de prezența ei. Mai demult i-am explicat asta Almei, iar ea mi-a zis că monstruleții se numesc „conștiință“. Eu am întrebat-o dacă pleacă vreodată și mi-a răspuns că nu, însă învățăm să trăim pretinzând că nu-i vedem. Am vrut să știu de ce nu sunt și eu în stare să fac la fel, iar Alma mi-a spus că poate eu sunt una dintre puținele persoane care, în loc să închidă ochii, înfruntă

monstruleții și luptă cu ei până îi învinge. De aceea m-am gândit că, dacă fac zece descoperiri despre mama, totul are să devină mai limpede. De ce zece? Pentru că Dumnezeu ne-a definit comportamentul cu cele zece porunci, pentru că avem zece degete, pentru că zece bilioane de kilometri sunt un an-lumină, pentru că Yerfa mă sfătuiește să număr până la zece înainte de a spune sau de a face ceva de care aș putea să mă căiesc după aceea.

În fundul patului meu, o ploaie de gheață cade pe canoea lui Kájef. El doarme.

— Tommy, vino la micul dejun, o aud pe Yerfa de dincolo de ușă.

Yerfa e aproape la fel de scundă ca mine, are un trunchi mare și părul lins, foarte negru. Râde rareori, dar suntem împreună dintotdeauna și eu o iubesc. Deschid ușa.

— De câte ori ți-am spus să nu te încui? Dacă e un cutremur?

Yerfa își dă seama că am plâns. Își trece degetele peste ochii mei și apoi și le agită în aer. „Tristețile trebuie să le scuturi“, îmi spune mereu.

— Tatăl tău a cerut deja micul dejun. Dacă vrei, te duci să-l saluți și apoi cobori.

Yerfa îmi citește gândurile.

— Tati, sunt Tommy, anunț bătând la ușa camerei lui.

Nu-mi răspunde nimeni. Intru. Îl găsesc pe tati în mijlocul camerei cu un prosop legat la brâu. Mi-ar plăcea să-i spun că acum Kájef se odihnește în canoea lui, dar nu pot să-i vorbesc despre el. Alma doarme cu capul întors spre zid. Prin fereastra pe jumătate deschisă se strecoară aerul încărcat cu polen. Nu vreau să strănut.

— Iar n-ai bătut la ușă, îmi șoptește, ca să n-o trezească pe Alma.

— Ba da, am făcut-o, însă tu n-ai răspuns. Mi-am zis că poate ți s-a întâmplat ceva.

— Și ce poate să mi se întâmple în camera mea, Tommy?

— Nimic.

— Exact.

Tati are ochii în fundul capului și ridurile din jurul lor par mai adânci.

— Și ce-ai făcut?

Mă așez pe marginea patului cu grijă. Patul e atât de înalt, că picioarele mele nu ating podeaua. Sau aș putea să spun altfel: sunt atât de scund – am înălțimea unui copil de opt ani —, că picioarele mele nu ating podeaua. Tati scoate din dulap niște pantaloni gri și o cămașă bleu.

— Nu mi-ai povestit ce ai făcut ieri.

— Am citit.

— Ca întotdeauna.

Aș vrea să-i spun că nimic nu mai e ca întotdeauna. Eu știu că

mama și-a luat viața și că Alma a venit acasă cu un bărbat. Mi-ar plăcea să-i spun toate astea, dar cuvintele sunt prinse în mine, ca păsările în voliera bunicului. Tati se îmbracă și intră în baie. După câteva clipe iese cu părul dat pe spate. Își aranjează cravata în fața oglinzii. Respiră profund, mijește ochii și își ridică gulerul.

— Nu te duci la școală astăzi?

— Profesorii au un cerc pedagogic.

— De ce nu-l suni pe vecinul cel nou ca să-l inviți să vă jucați împreună? Te rog, nu mai sta încă o zi închis în camera ta.

Când pleacă, îl urmăresc pe scări în jos. Lola și-a lăsat foca de pluș pe podea. Tati o ia.

— Tati... strig. Mă tem că Alma are să ne părăsească, dar știu că dacă îi spun lui tati ce am văzut azi-noapte, totul are să fie și mai rău. Încep să clipesc foarte repede. Tati mă scrutează. Nimic, spun.

Coborâm mai departe. În hol se oprește. Suntem în fața unuia dintre desenele mele: Labirintul Minotaurului. Alma zice că e cel mai bun desen pe care l-am făcut. Îmi place să scriu denumiri în desenele mele. În dreptul Minotaurului scriu „Minotaur“, în dreptul fulgerelor scriu „fulgere“, în dreptul soarelui scriu „soare“ și tot așa. Câteodată le schimb, la furnică pun „casă“, iar la casă pun „pădure“ și la copac, „turn“, iar la turn, „pasăre“. Și când privesc vreunul dintre desenele mele cu denumirile schimbate, lucrurile se transformă. Turnul începe să fie puțin pasăre; casa, puțin pădure.

— Tommy, de ce naiba mă urmărești?

— Ca să fiu cu tine.

Îmi ciufulește părul, cum obișnuiește când nu știe ce să-mi spună. Îmi dă foca de pluș. Mă privește îndelung cu ochii lui de doctor și apoi mă îmbrățișează.

— Nu poți să rămâi?

— Imposibil. Ce-ar spune pacienții mei dacă nu mă duc să-i văd?

Când eram mai mic credeam că, dacă opresc timpul, tati n-are să mai plece. Într-o dimineață de duminică, mi-am dus la capăt misiunea. Am rupt arcul ceasului său ca să nu mai meargă. E limpede că timpul și-a urmat cursul și eu m-am ales cu o mustrare pe cinste.

— Știi că ești campionul meu, nu-i așa?

Eu răspund că da.

17. ♒

Juan își face nodul de la cravată în fața oglinzii de la dulap. Tommy e cu el. Mă prefac că dorm. Mă doare capul. Când dispar amândoi, mi se face teribil de somn și nu pot să rezist. Mă trezesc niște bătăi ușoare în ușă. Pe fereastră se ivește lumina amiezii. Dincolo de pereții camerei mele freamătă primăvara. Cu greu izbutesc să deschid ochii, lumina mă rănește.

— Doamna Alma, sunteți bine? Pentru că nu ați cerut micul dejun și mi-ați spus că plecați devreme... zice Yerfa din ușa întredeschisă.

— Nu mă simt bine, Yerfa.

— Vă fac o infuzie de piper american. Stați acolo liniștită.

Îmi amintesc de Leo. Știu că nu pot să scap de el, și asta mă sufocă. Așa e dorința. Posedă o forță căreia nu vrem să ne împotrivim. Amintirea chipului său dormind pe perna mamei mele îmi pătrunde în memorie ca praful în ochi, cu dureroasa lui micime. Detest ironia; am ajuns, după atâtea eforturi ca să o evit, exact în locul unde am lăsat-o pe Maná. O detest pe ea – acum mai mult ca oricând – pentru că a parcurs drumul ăsta înaintea mea, pentru că l-a viciat cu excesele ei și cu sentimentul de abandon pe care mi l-a lăsat. Închid ochii și adorm din nou. Durerea dispare. Când mă scol, camera e cufundată în umbre. E opt seara. Juan nu s-a întors acasă. Întotdeauna am crezut că, dacă n-ar fi fost el, m-aș afla încă în locul deprimant unde locuiam când ne-am cunoscut.

♒

Dacă apărea vreun compatriot în restaurantul unde eram angajată, eu făceam tot posibilul ca să-l evit. Nu că aș fi avut o aversiune pentru țara mea. Dar nu voiam să mă văd obligată să încep o discuție și să răspund la întrebări despre viața mea la Barcelona. Aveam douăzeci și trei de ani, lucram seara ca șefă de sală, încercam să termin școala de cinematografie, îmi făceam studiile de literatură la distanță, locuiam cu un muzician într-un apartament plin de fleacuri, și singura persoană în care aveam încredere era Edith, proprietara restaurantului. Pe scurt, duceam o viață chinuitoare, ca atâția alții, dar care în ochii chilienilor care veneau la restaurant părea mizerabilă.

Juan n-a fost o excepție. Era un tip de bărbat pe care îl cunoșteam puțin, dar care în orice caz nu mă interesa în mod special. Un bărbat

cu înfățișarea corectă, cu manierele prudente și în același timp solemne, care sunt transmise de la o generație la alta. În ceea ce îl privește, el, după cum mi-a povestit apoi, m-a remarcat îndată ce a intrat în restaurant. În ciuda impecabilului meu costum de șefă de sală, negru cu vestă, pe care mă străduiam să-l port cu toată demnitatea, l-am făcut să se gândească la un pui de cerb cu picioare lungi, care din stângăcie ar fi putut să se prăbușească în orice clipă.

Primeam un cuplu de italieni când am auzit urletele. Eu și colegii mei ne-am lăsat baltă treburile și am dat fuga la bucătărie. Mâinile, gâtul și o parte din pieptul lui Edith ardeau în flăcări. Avea gura deschisă, dar din gâtlej nu-i ieșea nici un sunet. Roberto, ajutorul de bucătar, cu un strigăt de groază, își apăsa șorțul de bucătărie pe corpul lui Edith. Restul personalului alerga de colo colo în dezordine. Deodată, Juan s-a ivit prin ușa cu două canaturi a bucătăriei.

— Aruncați-vă la podea, a strigat și și-a croit repede drum până la Edith. Acum rostogoliți-vă dintr-o parte în alta, a comandat, dându-și jos haina și punând-o pe trunchiul și pe brațele ei cuprinse de flăcări. Îmi trebuie un covor sau un palton și apă.

Cineva i-a azvârlit o pătură. Juan a acoperit-o numaidecât și a turnat apă peste ea.

— Cum o cheamă?

— Edith, am zis.

— Edith, a repetat cu voce blândă, ai să te faci bine, mă auzi? Sunt doctor și am grijă de tine.

A dat la o parte părul încărunțit al lui Edith, pe care femeia îl purta într-o coadă împletită, și și-a lipit urechea de nasul ei, ca să se asigure că mai respiră.

— Ați sunat la urgențe? Am nevoie de niște perne sau de ceva ca s-o ridic și de o pânză curată, pot fi două fețe de masă. Din una fă-mi câteva fețe, mi-a cerut. Erau primele cuvinte pe care mi le adresa. Cu ajutorul pernelor, a ridicat suprafața arsă a toracelui la vreo treizeci de centimetri de sol.

— Așa ai să te simți mai bine, Edith, mă auzi? a zis, luându-i pulsul.

A îndepărtat pătura arsă de pe corpul femeii și i l-a acoperit cu una dintre fețele de masă albe. Din fețe a făcut comprese ca să separe degetele de la mâini.

Îl observam cu toții și îi ascultam ordinele. Cu toate că el preluase conducerea, Juan comunica într-un mod discret, aproape în tăcere. Când a sosit ambulanța, Edith suporta cu stoicism durerea, fără să-și ia ochii de la chipul lui Juan, de parcă fața lui ar fi fost frânghia ce o lega de lumea reală. Am însoțit-o până la stradă, când au dus-o pe targă. Înainte de a intra în ambulanță s-a prăbușit inconștientă. Juan și Roberto au urcat într-un taxi și au urmat-o. După ce clienții au părăsit restaurantul impresionați, am închis împreună cu vreo două

colege și am plecat la spital. L-am găsit pe Roberto în sala de așteptare a secției de urgențe. Pe o bancă, o femeie cu fața stâlcită și cu privirea pironită în perete își aștepta rândul. Lângă ea, un copil în pijama încerca să i se ghemuiască în poală.

— Și-a revenit, se pare că e în afara pericolului. Chilianul a intrat cu ea, ne-a informat Roberto.

— Era băută, nu? l-am întrebat în șoaptă.

Roberto a încuviințat. De multe ori, Edith începea devreme cu pahare de gin tonic și continua toată seara, până se îmbăta. Te lua cu amețeală s-o vezi frigând peștele în cratițe mari, tocând ceapa și usturoiul, tăind cartofii, în timp ce corpul i se clătina și avea privirea încețoșată, iar mâinile i se mișcau cu precizie, de parcă ar fi aparținut altui corp. Uneori, când ultimul client cerea nota de plată, sfârșea trântită pe un scaun, de parcă un ceas interior i-ar fi indicat momentul exact când putea fi doborâtă de toropeala pricinuită de alcool.

Îndată ce m-am angajat la restaurantul ei, Edith a devenit importantă pentru mine. Aveam nevoie nu doar de un loc de muncă, ci și de protecție, pe care ea mi-a oferit-o. Ignacio, muzicianul cu care locuiam de doi ani, era un bun amant, câteodată un bun prieten, dar era prea cufundat în propriile-i frământări ca să le împărtășească pe ale mele.

În vreme ce Roberto și cele două fete se duceau să ia cafea, m-am așezat într-un colț. M-am gândit la Maná, și imaginile celor două femei mi s-au suprapus în memorie. Amândouă aveau o dorință atât de mare să cuprindă viața, că ieșeau zdrobite din încercare.

După vreo două ore, Juan ni s-a alăturat. S-a prezentat cu numele de botez și ne-a explicat starea lui Edith. Focul îi afectase cartilajele degetelor și era probabil ca abia după câteva luni să-și recupereze mobilitatea mâinilor. Din fericire, chipul îi era nevătămat. Deocamdată, nu puteam face nimic. Era trei dimineața. Vocea lui calmă, felul domol și hotărât de a face și de a spune lucrurile îmi dădeau, în ciuda evenimentelor, o senzație de liniște.

După cele întâmplate, îmi era greu să mă întorc acasă, simțeam nevoia să beau ceva. Asta le-am spus. Am luat un taxi până în centru și apoi am mers pe jos, străbătând câteva străzi. Curând, Roberto și fetele și-au luat rămas-bun de la noi. Era o noapte călduroasă de început de vară. Datorită temperaturilor ridicate, străzile emanau un aer umed și se simțea mirosul mării. Juan înainta cu pași mari, dar fără grabă, uitându-se înainte. Din când în când, eu îl priveam cu coada ochiului, încercând să descopăr dacă mutenia și indiferența erau consecința unei timidități bolnăvicioase, ceea ce părea puțin probabil, sau pur și simplu a lipsei de motivație. Dacă suntem amândoi chilieni și dacă fuseserăm împreună la accident, nu însemna că trebuie să se stabilească o legătură între noi. Nu încăpea îndoială că

era vorba de un bărbat serios, căsătorit, fără dorința de a face conversație, oricât de superficială, cu o străină. Mi s-a făcut rușine pentru că îi propusesem să bem ceva. Când am trecut prin fața celui de-al treilea bar fără să ne oprim, i-am spus că sunt obosită și că ne despărțim acolo.

— E greu să treci neobservată. Oricât ai încerca, a zis atunci.

Ochii îi radiau, plini de bună dispoziție.

— Ce te face să crezi asta?

— Masa mea a fost singura la care n-ai venit să întrebi dacă totul e în ordine.

— Ți-ai dat seama.

Nu aveam să pomenesc că, îndată ce îl văzusem în restaurant, îi remarcasem stilul, atât de caracteristic bărbaților care și-au petrecut viața practicând sporturi și pe care îi detestam din principiu.

— Sunt doctor, îmi dau seama de orice. Te porți așa doar cu compatrioții sau cu indivizii plicticoși ca mine?

— Ambele.

Am râs amândoi.

— Te cheamă Alma, nu-i așa?

— Cum de-mi știi numele?

Și-a dus un deget la buze, cumpănind, apoi a replicat:

— Lângă biletul pe care mi l-au dat la agenția de voiaj în Santiago, era și o hârtiuță cu numele restaurantului și al tău.

— Chiar așa? Și știi cine a scris-o?

— Habar n-am. Ah, mai era și o copie xerox a unei cronici culinare din ziarul El País, care mi s-a părut fabuloasă. De aceea am venit.

— Atunci n-a fost pentru mine.

— De fapt, mi-a atras atenția numele tău, dar ca să fiu sincer, am venit datorită cronicii.

— Și uite peste ce catastrofă ai dat; mai bine n-ai fi venit.

— Nu mă căiesc, a afirmat, privindu-mă. După câteva secunde, a adăugat: Mă bucur că am putut s-o ajut pe Edith.

E de necrezut cum capacitatea noastră de a interpreta gesturile celorlalți, în momentul când flirtăm, se reduce doar la două variante: una care ne îndeamnă să mergem înainte, și alta, să ne retragem. Semnalele lui Juan erau echivoce. Pe de altă parte, pesemne că Ignacio se întorsese de mult în apartamentul unde locuiam. Privirile ni s-au întâlnit din nou. Eu mi-am ferit-o pe a mea, încercând să nu-mi trădez gândurile. Aerul nocturn era dens și învăluitor. Felinarele de pe trotuar licăreau, făcând ca, pentru câteva fracțiuni de secundă, strada să dispară în negură. L-am întrebat ce îl adusese la Barcelona, și el mi-a spus că e la un simpozion medical.

— Dar nu vreau să vorbesc despre mine. Viața mea e teribil de plictisitoare. Adevărul e că la vârsta mea majoritatea lucrurilor

interesante au trecut. Vorbește-mi despre tine, m-a îndemnat.

— De ce spui asta?

— Am treizeci și nouă de ani, sunt văduv și am un fiu de cinci ani.

— Eu cred că ești suficient de tânăr ca să ți se întâmple lucruri imprevizibile.

— Și în același timp suficient de bătrân ca să le evit, pe cât posibil. Și tu? m-a întrebat, aruncând un zâmbet plin de interes. Numele tău are o poveste, nu?

Mi-a plăcut că nu punea întrebări banale.

— Cunoști piața de l'Alma?

— Paris. Turnul Eiffel. De cealaltă parte a fluviului, a precizat cu rapiditate, de parcă ar fi fost vorba de un concurs de ghicitori.

— Ei bine, numele meu n-are legătură cu piața aceea.

A izbucnit în râs.

— Și atunci?

— Sufletul[2] era una dintre preocupările fundamentale ale părinților mei. Totul era legat de suflet. Mai ales chestiunile cele mai lumești.

Stimulată de interesul lui, m-am trezit vorbind despre Barcelona, despre locurile care îmi plăceau, despre studiile mele, despre felul în care alergam de colo colo, încercând să mă împart între multiplele activități. Cu răbdare și fără să bată în retragere, Juan îmi punea întrebări când eu mă opream sau ezitam. După moda veche, nu permitea ca eu, cu mersul meu dizgrațios și în zigzag, să stau pe marginea dinspre carosabil a trotuarului.

Persoanele care revin și revin asupra experiențelor proprii, convinse că pentru ceilalți sunt la fel de uimitoare ca pentru ele însele, mi s-au părut întotdeauna ridicole. Dar conversația era posibilitatea – puerilă, fără îndoială – de a prelungi momentele pe care le petreceam împreună. Curând, m-am trezit trăncănind în ritmul puțin exaltat al celui care se teme că pierde atenția ascultătorului.

Străbătuserăm centrul vechi și aproape în întregime Las Ramblas, când ne-am oprit într-un bar. Ne-am așezat la o masă și am cerut cafea. Juan a șoptit câteva cuvinte la urechea chelnerului.

— Și acum cu cine locuiești? m-a întrebat într-un moment de tăcere.

Privirea, deși directă, îi era timidă.

Mi-am desfăcut părul, pe care-l aveam legat cu un elastic și l-am prins la loc. Un gest în aparență inutil, dar care îmi dă secunda de răgaz de care am nevoie când mă simt încolțită.

— Singură, am mințit. Dar tu?

— Cu Tomás, fiul meu, și cu Yerfa, femeia care are grijă de el.

Vocea i-a sunat tăioasă. Era limpede că nu-i făcea plăcere să vorbească despre el.

Ne-am băut cafeaua, și chelnerul ne-a informat că taxiul e la ușă. Am ieșit în stradă. Erau zorii unei zile luminoase.

— E pentru tine. Hotelul meu e la vreo două străzi, mi-a explicat deschizând portiera taxiului.

Străduindu-mă să nu-mi arăt dezamăgirea pricinuită de un final atât de abrupt, m-am așezat în taxi cu mâinile pe genunchi. Juan, ținând portiera deschisă, mă privea.

— Alma – a zis, făcând o pauză –, somn ușor.

I-am cerut șoferului să mă ducă pe plajă. Voiam să văd culorile aurorei întinzându-se în mare și pe cer. Ignacio dormea când am ajuns la apartamentul nostru, cufundat în somnul febril al unui corp intoxicat. La fel ca în majoritatea nopților după munca de la restaurant, am găsit urmele unui chef. Chiștoace, sticle goale, resturi de mâncare chinezească, chitara lui Ignacio și alte instrumente pe jos. M-am vârât în pat fără să mă dezbrac. Respirația lui întretăiată, sforăitul, suspinele de om beat, care păreau tânguiri, mi-au făcut silă și a trebuit să mă scol. Am intrat în salon și, privind în jur, mi-am dat seama că, deși eu însămi adunasem puținele lucruri care îl populau, locul acela îmi era străin. Am ieșit la scară și am urcat pe terasa de pe acoperiș. M-am așezat pe cimentul care încă păstra căldura soarelui. Niște pantaloni puși la uscat, care se legănau în adierea brizei, m-au făcut să mă gândesc la un bărbat beat dansând. Cum ajunsesem până pe terasa aceea pustie? Plecând de la Maná, de la slăbiciunea tatei, de la certuri, de la izolare. Totuși, eram încă acolo, ghemuită într-un ungher întunecat. Cea mai bună prietenă zăcea pe un pat de spital, iar iubitul meu era unul dintre tipii care fac din lipsa de maturitate și din lipsa de apărare un mod de a trăi.

Când am coborât în apartament, Ignacio încă dormea. Am deschis valiza, aceeași cu care sosisem la Barcelona și am băgat în ea tot ce am putut. Am pus restul, care nu era mare lucru, într-o pungă de gunoi și am plecat la spital. Am găsit-o pe Edith într-un salon comun, cu brațele, mâinile și pieptul bandajate.

— Trebuia să se întâmple, nu-i așa?

Frazele îi erau întretăiate și domoale.

— Trebuia să se întâmple, am repetat.

Mi-am trecut degetele prin șuvițele ei încărunțite. Am zăbovit în tăcere.

— L-am părăsit, i-am mărturisit deodată.

— Era și timpul, a încuviințat Edith cu vocea abia perceptibilă. Ia cheia de la apartamentul meu... e în poșeta mea... stai acolo. O să vedem ce-o să facem... Tu cu viața ta, eu cu a mea.

După ce a spus asta, a închis ochii. Respirația îi era neregulată. M-am gândit la Ignacio, la nopțile lui de beție, când căuta să prindă o melodie, ocazia care să facă în sfârșit dreptate talentului său și care îi scăpa mereu. M-a năpădit tristețea. În seara aceea, eu, Roberto și restul personalului am lucrat cu mai mult devotament ca niciodată.

Vestea ajunsese la urechile clienților noștri celor mai fideli, și la mesele, care erau toate ocupate, atmosfera era sumbră, dar în același timp solidară.

În a doua noapte, a apărut Juan și a cerut un pahar de vin alb. M-am așezat la masa lui când am avut câteva clipe de răgaz.

— Astăzi am trecut pe la spital, m-a anunțat. Medicii m-au informat că Edith e o pacientă foarte rebelă.

— Nu mă surprinde că spun asta, am mărturisit.

— Mâine plec. Dacă vrei și dacă ai chef, m-am gândit că am putea să mâncăm undeva când ieși din tură.

Mi-am dat seama că nu-i era ușor să rostească acea propunere. Era un discurs ce depășea scenariul său de doctor atât de bine definit.

— Cred că asta se poate aranja, am zâmbit. M-am ridicat dintr-un salt, ca să mă așez din nou în fața lui.

— Sunt gata.

— Și cine are să primească următorii meseni?

— De asta se poate ocupa oricare dintre colegele mele. Nimeni n-are să-mi ducă dorul.

— Te înșeli. Sunt sigur că destui clienți vin aici ca să fie primiți de tine, a zis, făcându-mă să mă simt bine pentru prima oară în atâtea zile.

Juan m-a dus la un restaurant la modă, pe care-l vizitase cu colegii lui. Îndată ce ne-am așezat la masă, ne-am cufundat în studierea meniului. Ridicându-mi în sfârșit privirea, am descoperit că expresia firească îi dispăruse. Aveam în față un străin, cu privirea străbătută de gânduri pe care nu le cunoșteam. Dialogurile noastre erau sobre, și amândoi ne uitam îndelung spre alte mese. Deodată, mi-a luat degetele și mi le-a strâns o secundă. Apoi și-a ridicat mâinile amândouă în fața mea și a zâmbit.

În afara acestui gest neînsemnat, cina noastră a fost lipsită de orice conotație erotică. De aceea m-a surprins că, odată ieșiți în stradă, m-a luat de mijloc. Și-a menținut brațul acolo o clipă, privindu-mă abătut. Natura lui părea să-l împiedice să depășească poziția aceea regulamentară.

— Ți-e frică de mine? am îndrăznit să întreb.

— De toate femeile, mi-a mărturisit, făcând ochii mici cu un aer poznaș.

— Ai dreptate să-ți fie frică, suntem niște perfide.

M-a sărutat și nu m-am împotrivit. Am mers vreo două străzi. Când am ajuns la ușa hotelului unde era cazat, am intrat fără să scoatem o vorbă. Ajunși în camera lui, m-a întrebat dacă aș vrea să beau un pahar de vin. M-am așezat pe marginea patului, picior peste picior, iar el a stat pe fotoliu, fără să scape din ochi nici o mișcare a mea. M-am temut că agitația pe care mi-o pricinuia posibilitatea de a mă purta

într-un mod nepotrivit în ochii lui avea să devină vădită. Spre deosebire de majoritatea bărbaților pe care-i cunoscusem înainte, el nu umplea cu gesturi și cuvinte momentele de preambul care duc mereu în același loc. Doar faptul că stăteam acolo, pe patul lui, era un mod de a mă grăbi, care poate îl stânjenea. Nu știam de ce îmi păsa atât de mult de ceea ce gândea el despre mine. Juan era un bărbat pe care-l cunoscusem în urmă cu două nopți și care în dimineața următoare avea să dispară din viața mea. Un bărbat de care mă simțeam atrasă și pe care îl doream, așa cum îi dorisem pe atâția alții. Trăisem de multe ori clipa aceea, folosind aceleași expresii, crezând, în vreun ungher al ființei mele, că de data aceea avea să fie diferit. Din fericire, izbuteam întotdeauna să mă eliberez de jenanta iluzie și mă bucuram de promisiunea erotică a momentului. Însă Juan, așezat în fața mea fără să spună nimic, îngreuna mersul firesc al lucrurilor. Ținându-mi răsuflarea, mi-am dat hainele jos cu rapiditate, fără să fac din asta un joc de seducție, și m-am ridicat de pe pat. O secundă, m-am simțit penibil, dar apoi mi s-a părut că sar într-un loc necunoscut și că saltul lipsit de greutate mă eliberează.

— Ești însărcinată, a băgat de seamă. Zece, unsprezece săptămâni?

Pe chipul lui Juan erau duioșie, admirație, dorință. Mă dezbrăcasem sub imperiul unui impuls orb, dar acum privirea lui mă făcea să văd energia care emana din corpul meu. Sânii mei apetisanți și mica umflătură din pântece debordau viață.

— Douăsprezece, am afirmat.

El m-a îmbrățișat. Am zăbovit în picioare, eu agățându-mă de reverele hainei lui, cu capul pe umărul lui, uniți în îmbrățișarea aceea. Tăcerea care ne învăluia era urzită din sentimente care pentru Juan trebuie să fi fost la fel de stranii ca pentru mine. Era prima persoană care-mi cunoștea secretul. Ba chiar reușisem, evitând să-mi expun trupul gol, să i-o ascund lui Ignacio. Când m-am trezit dimineață, Juan, îmbrăcat deja, mă privea.

— Trebuie să mă întâlnesc cu un coleg înainte de a pleca. Avionul meu decolează la douăsprezece. Poți să rămâi aici. N-am timp să mă întorc.

Abia atunci mi-am dat seama că la ușă îl aștepta valiza și o cutie mare cu un model de avion de montat. M-am vârât la loc în pat, puțin năucită.

— Ți-am lăsat cartea mea de vizită pe noptieră. M-a sărutat. Cu fața lipită de a mea, a adăugat: Nu mi-ar plăcea să te pierd din vedere.

— Nici mie.

— Pe cartea de vizită e trecut e-mailul. Bebelușul tău vine în aprilie, nu-i așa? Ce ai de gând să faci?

Era prima întrebare pe care Juan mi-o punea despre bebeluș și despre viitorul lui.

— Să continui ce fac acum până se naște. Vreau să-mi termin studiile și apoi mă gândesc să mă întorc în Chile.

— Ai pe cineva care să te ajute cu toate astea?

Trebuie să fi dedus că, dacă îmi petrecusem noaptea cu el, nu mă aștepta nimeni acasă.

— Edith, am zis.

— Și altcineva? Edith va fi o vreme convalescentă.

— Nu mă cunoști. M-am descurcat întotdeauna.

Am spus-o fără ironie, întrucât acesta era adevărul.

— Vreau să-mi promiți ceva, bine?

Eu am schițat un gest de încuviințare.

— Vreau să mă ții la curent cu toate. Cunosc mai mulți doctori în Barcelona care pot să te ajute. Indiferent ce nevoie ai, auzi?

Preocuparea lui părea sinceră și m-a impresionat. Mi-a mai dat un sărut, și-a luat valiza, cutia cu avionul de montat și a ieșit.

M-am ridicat din pat și mi-am luat micul dejun cu televizorul deschis. Când am terminat totul, am mai cerut cafea, niște felii de pâine prăjită, fructe și cereale.

La amiază am vizitat-o pe Edith. Avea capul înălțat de perne și brațele bandajate pe cuvertura albă. Obișnuiam să-i împărtășesc vicisitudinile vieții mele, dar de data aceasta n-am pomenit de Juan. Nu voiam ca râsetele noastre zeflemitoare să se presare peste cele întâmplate. Dar ce se întâmplase? Mi-am amintit îmbrățișarea noastră, eu goală în fața lui în cameră. Impresia că sunt cu un amant grijuliu și stângaci, care n-a uitat nici o secundă că înlăuntrul meu se zămislea o viață. Atunci, ce mă tulbura? Poate tocmai asta. Juan părea să înțeleagă importanța ființei pe care o purtam în pântece mai bine decât mine. O ascundeam de atâtea săptămâni, încât, în ciuda creșterii sale constante, în loc să devină mai concretă, se estompa în conștiința mea. Cumpănind spațiul pe care-l ocupa între noi, el a făcut-o reală. Înțelesesem curând că nu era un bărbat locvace, care folosea fraze tăioase, dar arăta în schimb o seninătate și o convingere imperturbabile. Mi-a fost dor de privirea lui, lipsită de orice voracitate.

Mi-am luat rămas-bun de la Edith și am rătăcit pe străzile unei Barcelone invadate de turiști. În ciuda anilor petrecuți acolo, orașul acela nu ajunsese niciodată să fie al meu, iar acum era mai puțin ca oricând. Sutele de turiști așezați la mesele cafenelelor de pe Ramblas, bicicletele, limbile străine, totul se întrețesea într-o rețea care mă separa și mai mult de lume. Dar nu erau oare toți la fel de singuri ca mine? Aveam impresia că întâlnirile dintre oameni nu erau decât convergențe întâmplătoare. Mai devreme sau mai târziu, fiecare își va vedea de drum. Chiar și când întâlnirile ar fi durat o viață întreagă, la sfârșit, porțiunea cea mai anevoioasă aveai s-o faci singur. Și

principiul acesta, ivit în conștiința mea minut cu minut, făcea cu neputință adevăratul contact. Se întipărise adânc în relațiile pe care le avusesem până atunci și sfârșea prin a le înăbuși. Cât despre viața pe care o purtam în pântece, aceasta își avea oare și ea ceasul cu care să-și măsoare timpul? Avea să sosească momentul inevitabil al distanțării? Eram departe de a simți beatitudinea, întâlnirea instantanee cu Sensul Vieții pe care se presupune că le aduc sarcina și maternitatea.

Mergând, mi-am pus mâna pe pântece. Am ajuns devreme la La Goleta. Roberto era acolo. Am scos două scaune pe trotuar și un coșuleț cu mandarine. Conversația, în aerul ocrotitor al serii, m-a ajutat să-mi domolesc neliniștea. În vreme ce mâncam mandarine, el mi-a vorbit despre viața lui în insulele Canare, povești cu mare și nisip care m-au făcut să uit o clipă de preocupările mele. Noaptea căpăta o nuanță violetă deasupra felinarelor aprinse. Am intrat. Când au început să sosească primii clienți, mi-am dat seama că îmi e cu neputință să schițez zâmbetul cu care obișnuiam să-i primesc. Mă simțeam slăbită. De aceea, când l-am văzut pe Juan în ușa restaurantului, uitându-se într-o parte și în alta, am crezut că mă prăbușesc.

— Bună! m-a salutat cu naturalețe când ne-am aflat față în față.

— Și avionul?

— Am găsit altul care decolează mâine.

Am ieșit din nou pe stradă. Mi-a cuprins umerii cu brațul și am mers. Deodată, s-a oprit în mijlocul trotuarului și s-a desprins de mine.

— Aș vrea să știu dacă ai accepta un cadou.

Mi-a dat un bilet deschis pentru Chile. Puteam să-l folosesc oricând voiam. Nu m-am împotrivit, dar nici nu m-am aruncat la gâtul lui, nici nu l-am sărutat. Pe chipul lui am citit neliniște. Și-a coborât privirea.

— Aș vrea să știi că, de când a murit soția mea, acum doi ani, n-am ieșit cu nici o femeie, a rostit rar, fără a-și înălța fruntea.

— Sunt prima care...?

— Da.

M-a privit cu expresia lui controlată, iar dincolo de ea am intuit că se ascunde un bărbat care, la fel ca mine, naufragiase cândva.

— Nu mă cunoști. Nu știi cine sunt, am șoptit.

— Iar tu nu ai nici o responsabilitate. E un bilet. Când vrei să pleci în Chile, o faci și gata. Dacă ai chef, când ajungi, poți să mă suni. Mie mi-ar plăcea foarte mult, a adăugat cu ardoare.

— De ce faci asta?

— Nu e nimic rău dacă te ajută cineva puțin, nu?

În această a doua noapte pe care am petrecut-o împreună, Juan mi-a povestit că soția lui murise de un anevrism cerebral. Mi-a vorbit despre îndoielile care îl năpădiseră, făcându-l să-și pună întrebări

legate de tot ce considera adevărat, încât să nu mai fie sigur nici de existența lui Dumnezeu. O stare de pustiire, de descumpănire, în care nu-și imaginase niciodată că are să cadă.

Hotărârea de a mă întoarce în Chile n-a fost intempestivă. Făcându-mi cadou biletul, Juan mă umpluse de o nouă energie. Mi-a dat o încredere în mine și în restul lumii pe care de mult nu o mai simțisem. În primele săptămâni, Ignacio a revenit la La Goleta destul de des, dar după aceea a dispărut definitiv. Nu și-a dat niciodată seama de sarcina mea, care până la patru luni a fost aproape invizibilă. Mi-am terminat scurtmetrajul și mi-am dat ultimele examene de literatură. În șapte luni am reușit ce nu obținusem în ani. Lola s-a născut la Barcelona. Edith, în ciuda recuperării sale lente, m-a ajutat la început. Între timp, eu și Juan ne-am cunoscut prin e-mailuri. Îmi povestea necazurile lui într-un fel simplu și amuzant. Rareori mă întreba de întoarcere. Când Lola a împlinit trei luni, mi-am luat în sfârșit diplomele și am decis că e timpul să mă întorc. Îmi amintesc că Edith m-a dus la aeroport. Când ne-am despărțit, mi-a spus:

— Acum, că ești mamă, ai s-o înțelegi pe a ta, ai să vezi.

Mi-a atras atenția faptul că pomenea de maică-mea. Nu-i vorbisem niciodată despre ea și cu siguranță omisiunea aceasta o făcuse să intuiască relația complicată pe care o avem.

Vechiul meu prieten Matías, care-mi fusese alături în primii ani la Barcelona, m-a primit cu brațele deschise. Își înființase o companie de producție cinematografică și își începea primul lungmetraj. La câteva zile după sosire, eram instalată într-un apartament și lucram la compania lui de producție. Reîntâlnirea cu Juan s-a produs încetul cu încetul. Teama de eșec mă împiedica să iau hotărâri pripite. Totuși, într-o zi, m-am trezit acceptându-i propunerea repetată de a locui împreună și m-am mutat cu el. Peste vreo două luni am pus mâna pe telefon și am sunat-o pe mama.

— Maná, sunt în Chile și am o fetiță. O cheamă Lola, au fost primele mele cuvinte.

În anii aceia menținusem o corespondență sporadică; scrisorile îmi erau laconice și ofereau informații despre chestiuni care-mi erau indiferente. Mama n-a scos o vorbă și apoi am auzit-o plângând la celălalt capăt al firului.

— N-ai să mă ierți niciodată, nu-i așa? a întrebat.

M-am uitat în jur. Lola dormea pe cuvertura de pe patul meu. Mi-am dat seama că furia îmi era intactă, dar acum aveam unde s-o ascund.

— Dacă vrei, poți să vii să-ți vezi nepoata, i-am spus.

Încetul cu încetul, timpul avea să se scurgă fără zbucium; nu mai aveam nevoie să mă poarte în alt loc, spre altă izbândă, căci fiecare zi, cu cele o mie de detalii pe care mi le aducea, mă scotea din mine

însămi, alunga singurătatea. Eram hotărâtă să mă agăț de tot ce puteam vedea cu propriii mei ochi, de tot ce era neîndoielnic real și să fug de tot ce pricinuia incertitudine și pierdere; nu aveam să rămân prinsă într-un vârtej de instincte, ca mama. Nu-mi păsa dacă pacea noii mele vieți era departe de pasiunile de odinioară, de înverșunările vertiginoase care după câteva momente îmi explodau în față. Și noaptea, când Juan mă îmbrățișa, aveam certitudinea că el, cu atitudinea lui rezervată, simțea același lucru.

Pijamaua îmi e udă. Mă ridic. Capul mă doare mai puțin. Pe stradă trece cu viteză o mașină. Nu am puterea să mă scol și să le spun noapte bună copiilor. Îmi scot telefonul mobil din poșetă. Am șase apeluri nepreluate de la Leo.

2 *Alma*, în limba spaniolă, înseamnă „suflet“. (n.tr.)

18.

În vreme ce cobor pe scara rulantă, lumina dimineții se strecoară prin ferestrele mari. Noua reabilitare, cu giganticele ei planșe de sticlă cilindrată și tuburi de oțel, dă clinicii ciudata înfățișare a unui mall de lux.

Ca în fiecare zi la ora aceasta, Karina curăță zidul transparent al cafenelei. S-o văd, zâmbind cu gropițe în obraji, îmi redă o senzație de fericire. Obișnuiește să-mi vorbească despre noile tehnici învățate la școala de asistenți medicali, pe care o face la seral. Dar, de data aceasta, după ce mă salută, scoate din buzunarul șorțului un cadou și mi-l dă.

— E pentru dumneavoastră. Nu-l deschideți acum.

— Și de ce îmi dai un cadou?

— O să vedeți! strigă îndepărtându-se pe coridor cu ustensilele ei de curățare.

Când vine la clinică, Alma trece mereu s-o salute. Spune că nici nu i-ar veni să creadă Karinei ce influență benefică are asupra persoanelor; și are dreptate, ca în privința atâtor altor lucruri. Îmi amintesc visul de acum două nopți: Soledad și Alma îndepărtându-se împreună pe un vapor. Când se deschid ușile ascensorului la etajul al treilea mă ciocnesc de Emma. Poartă niște pantaloni negri, o cămașă azurie de bărbat și părul prins într-o coadă de cal, combinație care-i conferă o înfățișare juvenilă. Cu toate acestea, chipul îi este încordat.

— Cristóbal are febră. Ce înseamnă asta? întreabă, stăpânindu-și îngrijorarea.

— Lasă-mă să mă pun la curent. Dar stai liniștită.

În timp ce înaintăm, mă anunță că îl găsește pe Cristóbal fără vlagă și scăldat într-o sudoare rece. În sala de așteptare, le observ pe mama și pe sora ei. Două femei uscățive și foarte aranjate, care nu-și întrerup eterna discuție decât ca să arunce o privire de dezaprobare la ceea ce se află în fața câmpului lor vizual. Infirmiera de serviciu mă așteaptă pe hol.

— Așteaptă câteva minute afară, îi cer Emmei și intru cu infirmiera în camera fiului ei.

Cristóbal stă cu brațele căzute de o parte și de alta a trupului și cu ochii pe jumătate deschiși. Infirmiera mă informează că are 37,2 grade. Deși nu este o temperatură clinic semnificativă, orice deviere în evoluția lui trebuie să trezească bănuieli.

— O fată tocmai mi-a făcut un cadou. Nu știu ce să cred, îi spun lui

Cristóbal.

— Și mie mi-a făcut o dată un cadou o colegă de școală. Și știi ce era? Căcăreze de iepure, îmi relatează și tușește.

E evident că efortul îl deranjează. Închide pleoapele cu putere și apoi le deschide, de parcă ar căuta să schimbe ambianța. Cristóbal cunoaște durerea, a trăit cu ea o perioadă din viață, ca majoritatea copiilor cu o boală congenitală nevindecată. Încă mă uimește stoicismul cu care suportă durerea, de parcă ar fi o parte intrinsecă a vieții.

— Colega ta e prea simpatică, e clar. Eu nu l-am deschis pe al meu. Vrei să-l vedem împreună?

— Da. Cu toate că, după mărime, nu cred să fie ceva interesant.

Observ că are o ușoară dispnee. Trebuie să respire mai des între două cuvinte.

— Mai întâi arată-mi mâinile tale.

Degetele au început să capete o nuanță albăstruie. Ridic păturile ca să-i examinez picioarele. Se observă aceeași tendință. Nu e normal, dar se poate întâmpla. Intubarea postoperatorie și respirația artificială favorizează complicațiile infecțioase.

— Am să-ți cer să respiri adânc. Te doare?

— Puțin.

Spre deosebire de adulții care te bombardează cu întrebări, copiii, când intuiesc vreun pericol, preferă să se gândească la alte lucruri. Ignorând realitatea, o fac să dispară.

Prima oară când a venit Cristóbal la cabinetul meu, abia și-a dezlipit ochii de la micul lui aparat electronic. Când m-a privit, la un moment dat, am văzut în expresia lui cel mai profund dispreț. Părea să fi trecut de o mie de ori prin aceeași împrejurare – cineva promițându-i că are să se facă bine – și să fi pierdut pe drum speranța. Dar atitudinea lui nu denota înfrângere, dimpotrivă, era sfidătoare și matură; s-ar fi spus chiar că părinții lui trăiau într-o credulitate adormită, în timp ce el descoperise deja natura brutală a vieții. La următoarele întâlniri, mi-am orientat toate strădaniile încât să-i străpung carapacea. A fost un proces lent. Ceea ce măsura Cristóbal cu împotrivirea lui nu erau pericolele operației, ci angajamentul meu față de el.

— O să-ți luăm din nou temperatura, bine?

Cristóbal își ridică mâna pe care nu o are imobilizată și spune:

— Vreau să văd cadoul dumneavoastră.

Îl simt neliniștit. Greutatea de a respira trebuie să-i provoace angoasă. În vreme ce infirmiera îi ia temperatura, mă uit pe raportul cu procedurile din timpul nopții. Când îmi arată termometrul, constat că a atins 38,1 grade. Îi dau lui Cristóbal cutiuța învelită în hârtie de cadou, pe care am primit-o de la Karina.

— Deschide-l tu. Ești obișnuit cu cadourile-surpriză.

Se ridică cu greu. Îl doare pieptul mai rău decât e dispus să admită. Deschide pachetul cu degetele lui lungi. Are părul pieptănat. Nu încape îndoială că Emma s-a ocupat azi-dimineață de detaliul acesta.

— E genial, încuviințează, ținând în mâini o sticluță cu un vapor de lemn înăuntru.

— Nu pot să ți-l dăruiesc, ar însemna să o jignesc pe fata care mi l-a dăruit mie, dar putem să-l lăsăm pe noptiera ta cât timp ești la clinică.

— De acord, afirmă și închide ochii.

Îi cer infirmierei să-i ia o mostră de sânge. Rămân un minut lângă Cristóbal după ce pleacă ea. Știu că Emma mă așteaptă de cealaltă parte a ușii. Vreau să fiu sigur de cuvintele pe care am să le folosesc ca să-i comunic, fără s-o alarmez, bănuielile mele. În această privință nu există gesturi zadarnice. Când îi spui unei mame că fiul ei are să fie bine, știi că în clipa aceea i-ai schimbat perspectiva asupra vieții. De aceea cuvintele trebuie să fie adevărate și în același timp prudente. Încă de la o vârstă fragedă am considerat că un mod de a evita dezastrul personal este să-ți menții mintea ocupată cu o chestiune limitată și realizabilă. Ceva în care, când vine momentul, să poți duce la capăt o activitate concretă care să aibă sens. Aceasta a fost una dintre primele mele certitudini și cea care mi-a influențat cel mai mult hotărârea de a studia medicina. Dar n-am calculat niciodată că gesturile concrete, care trebuiau să-mi rezolve dilemele existențiale, aveau să-mi pricinuiască un torent nesfârșit de incertitudine și de tristețe. O infecție respiratorie nu este câtuși de puțin un tablou încurajator. Nu când ai un corp fragil și o inimă nouă, pentru a cărei acceptare trebuie să iei imunosupresoare. Când ies din încăpere, Emma o interoghează pe infirmieră. O invit să facem câțiva pași pe coridor.

— E posibil ca Cristóbal să fi dezvoltat o infecție pulmonară. Va trebui să-i facem vreo două analize ca să fim siguri, îi spun.

— Și asta ce înseamnă?

Niște pete roșii ies în evidență pe chipul ei palid; s-ar zice că a făcut subit o alergie.

— Emma, nu te îngrijora, diagnosticul nu e confirmat. Și, în cazul în care ar avea așa ceva, vom depista originea infecției și apoi o vom trata.

Emma își acoperă gura, de parcă ar încerca să-și stăpânească un geamăt.

— Odată ce vom începe tratamentul, poate evolua foarte bine, cel mai probabil.

— Cel mai probabil? mă întreabă cu ironie.

— Da, firește. Dar nu pot să-ți ascund că în procedurile astea există întotdeauna un factor de risc. Îi vom face o radiografie toracică. Dacă detectăm vreo anomalie, i se va face o bronhoscopie.

Îi explic despre ce e vorba. Emma mă privește cu atenție, fără să scoată o vorbă. Nu-și ia ochii de la mine în vreme ce își scoate mobilul din buzunar.

— Isaac, Cristóbal nu se simte bine, spune. Mai bine vino!

O las pe coridor. Infirmiera de serviciu face pregătirile pentru analize. Emma, cu cuvintele ei, a declanșat alarma.

După-amiază diagnosticul e clar. Radiografia toracelui a arătat o condensare bazală stângă, semn al unei posibile infecții pulmonare bacteriene. Bronhoscopia și examenul bacteriologic au confirmat prezența bacteriei klebsiella. Îi administrăm antibiotice și, după cum se pare, dispneea a cedat. Acum doarme grație efectului sedativelor. Am hotărât să nu-l conectăm la aparatul de respirație artificială decât dacă e absolut necesar. Conectarea ar implica o sedare continuă.

Se presupune că știința se dezvoltă cu anii, în timp ce gradul de incertitudine se reduce. Totuși, cu cât dobândesc mai multe cunoștințe, cu atât mi se amplifică orizontul dilemelor, semnele de întrebare se înmulțesc, încât uneori rămân încremenit. Cât aș vrea să-i pot spune Emmei că fiul ei are să fie bine. Dar nu izbutesc să văd decât sutele de variabile imprevizibile care susțin în clipele acestea viața lui Cristóbal și care, în orice minut, se pot altera iremediabil.

19.

Tati și Alma sunt tot supărați, și vina e a mea. De aceea, când autobuzul m-a lăsat azi-dimineață la școală, n-am putut să intru. M-am întors cu spatele și am mers spre piața unde obișnuiesc să vin când mă simt așa. Aici îmi petrec ziua. Îmi scot gustarea și o ordonez pe banca cea mai îndepărtată de stradă. Piața e pustie, cu excepția unei pisici negre care se plimbă lingându-se pe mustăți ca o panteră în miniatură. Niște băieți traversează strada în fugă. Nu încape îndoială că lipsesc de la ore, la fel ca mine. Râd, sar și își dau ușor palme pe spate. Nu-mi place să fiu singur, dar, ca să am un prieten, ar trebui să fac un mare efort și sunt mari șanse să nu obțin nimic. De aceea prefer să mă gândesc la următoarele nouă descoperiri pe care am să le fac.

Mama și-a luat viața. Asta e prima. Dar cum ajung la următoarea? Poate unind chestiuni pe care le cunosc deja și care înainte nu mi se păreau importante. De exemplu, faptul că tati nu vorbește niciodată despre ea; de exemplu, faptul că din toate lucrurile mamei tati păstrează doar fotografia pe care am scos-o din sertarul lui; de exemplu, faptul că bunicul, în rarele ocazii când cineva pomenește de mami, înghite cu noduri, de parcă ar mânca o broască râioasă; de exemplu, faptul că nu ne-am dus niciodată s-o vizităm pe bunica din partea mamei la Buenos Aires, nici măcar când a murit bunicul. Odată, l-am întrebat pe tati de ei și mi-a povestit că după moartea mamei au hotărât să se întoarcă în Argentina, unde s-a născut bunica.

După-amiază aștept autobuzul școlar în fața porților școlii. Nimeni nu mă întreabă unde am fost. Sunt invizibil și îmi pare bine. Când ajung acasă, deschid calculatorul.

> Înapoiat de rahat, mă lache. Du-te la măta kre te iubește atâta sărăcuțul de tine rușinosule hahahaaa.....dak tot n-ai nimic de făcut du-t la caetele tale kre-ți sunt singurii prieteni.....!!!!.. Hahaha ha rușinosule, vai de tine, ești bun de tăiat frunze la câini.

Le-am citit mesajele de o mie de ori, dar, cu toate acestea, mă fac să mă simt puțin rău, ca pierdut. Fac ce obișnuiesc să fac: îmi imaginez situații oribile. De data asta mă gândesc că un hoț intră în casele lor și le scoate ochii din orbite.

Cobor la bucătărie după un pahar cu lapte. Mobilul Yerfei sună și vibrează, de parcă ar avea o pasăre vie în buzunar. Ea răspunde, și eu mă întorc în camera mea. Tastez numele bunicului meu pe Google.

Adolfo García Izquierdo. Nu-mi dă rezultate pentru Adolfo García Izquierdo. Bunicul meu n-a făcut niciodată ceva demn de a fi scos în evidență pe Google. Tati are 648 de rezultate. Tastez numele bunicii mele: Bulygin. Apar 591 de rezultate, multe dintre ele menționând un domn Arnold Bulygin. Îl deschid pe primul:

> Arnold Bulygin, 1903–1986. Fondatorul școlii Santa Ana, una dintre primele și cele mai importante școli pentru domnișoare din Buenos Aires. Educator neobosit. Formator a sute dintre femeile noastre cele mai remarcabile. Admiratorii moștenirii sale comemorează douăzeci de ani de la decesul său cu o slujbă la capela școlii în data de 4 noiembrie la ora 19.00.

Anunțul este semnat de multe persoane, una dintre ele fiind bunica mea: Perla Bulygin. E foarte probabil ca Arnold Bulygin să fie străbunicul meu. Mai citesc câteva rezultate ale căutării. Date biografice, câteva dintre scrierile sale despre educație și apoi rezultate care se referă la școala pe care a înființat-o. Înregistrez:

A doua descoperire: Bunicul mamei a fost fondatorul unei școli pentru domnișoare la Buenos Aires, școală numită Santa Ana.

Intru pe blogul lui Mr. Thomas Bridge. Vorbește în fața camerei. Zice că n-are să se miște de acolo până nu se va asigura că presa invadatoare dispare. N-are altă îmbrăcăminte decât un minuscul costum de baie. E ridicol. Spune că dacă el ar rămâne acolo, la capătul lumii, îmbrăcat astfel, în patruzeci și opt de ore ar muri. În același fel, orice intervenție în viața alacalufilor le-ar provoca acestora moartea. Mr. Thomas Bridge vorbește mai departe. Pe blogul lui e o adresă ca să intri în contact cu el. Scriu:

> Mă numesc Tomás Montes. Cel mai bun prieten al meu provine din insula Lennox și amândoi suntem preocupați de familia pe care ați găsit-o dumneavoastră. Ne-ar plăcea foarte mult să vă ajutăm în misiunea dumneavoastră, însă înainte trebuie să rezolvăm câteva probleme. Nouă, ca să fim exacți. În orice caz, nu ezitați să mă contactați în cazul în care credeți că putem să vă ajutăm.
>
> PS: Dacă îmi dați o adresă, mi-ar face plăcere să vă trimit un desen.
>
> Cu solidaritate, Tomás Montes.

Îmi place chestia asta cu „solidaritate“. Apăs pe „send“.

Când ies la fereastră, îl văd pe Bebelușul Hipopotam Mârșav în fața ușii casei sale. Din două în două minute aruncă o piatră. După douăsprezece minute se uită la mine și îmi arată un melc pe care-l are în mână. Deschid fereastra și îl salut.

— Dacă vrei, mâine îți arăt restul, am foarte mulți, îmi strigă.

— Și mie îmi plac melcii!

— Atunci, pe mâine?

Fac un gest de OK cu mâna și el intră în casă cu pas de hipopotam.

În înălțimi, un stol de păsări dispare în spatele unui strat dens de nori. Invidiez puțin păsările migratoare; n-au obligații și pleacă mereu spre locuri unde strălucește soarele.

20.

În vreme ce conduc spre compania producătoare primesc un mesaj text pe mobil. Aștept un semafor roșu ca să-l citesc. E Leo: *Am învățat să folosesc aparatul ăsta pentru tine. Ce fac cu dorința de a te vedea?* Îmi amintesc că e scriitor și, prin urmare, cunoaște la perfecție efectul cuvintelor; știe să le aleagă și să le combine după cum are chef ca să obțină impresiile pe care le vrea. În cazul lui, cuvintele conțin mai puțin adevăr decât în cazul celorlalți muritori. Dar asta nu contează. Nu i-am cerut dovezi de dragoste și sper că nu va trebui să i le pretind vreodată. Când mă pregătesc să plec, în coloana furtunoasă de mașini, mă surprinde să-l văd pe iubitul mamei mele stând de vorbă cu o tânără voluptuoasă pe cealaltă parte a străzii.

Rămân să editez până spre seară scenele pe care ar fi trebuit să le termin ieri. Azi-dimineață, Matías a vrut să știe ce am. A observat că sunt mai slabă. De la nunta lui Miguel, abia dacă pun ceva în gură. M-a întrebat, de asemenea, dacă l-am văzut pe Leo de atunci și i-am răspuns că nu. Am simțit un junghi în stomac când mi-am dat seama că am început să mint. Derulez cât am editat din filmare. Mă uit fix la ecran, și imaginile încep să se miște înaintea ochilor mei; chipuri și locuri țin loc de fundal pentru gândurile mele. Mi-i imaginez pe Lola, pe Tommy, pe Juan. O infimă părticică din lumea vastă de afară care-mi aparține și în jurul căreia, de obicei, totul se ordona și dobândea sens. O existență după care am tânjit, revanșa față de povestea mea, față de mama. Atunci, ce e cu impulsul acesta care mă face să disprețuiesc ceea ce am ca să plec în căutarea a ceva incert? De ce nu vreau să-mi domolesc sentimentele pe care mi le inspiră Leo?

Caut prin amintirile mele alături de Juan și încerc să găsesc o emoție asemănătoare. Fără putință de tăgadă, într-o zi a fost acolo, ascunsă după sutele de probleme concrete pe care a trebuit să le rezolvăm când am revenit în Chile: să-l cunosc pe Tommy, să începem să avem încredere unul în celălalt, să mă acomodez cu o familie ale cărei coduri îmi erau necunoscute, să inițiez meticuloasa reconciliere cu mama. Ascunsă pe undeva, trebuia să fie energia aceea care te scutură din cap până în picioare. Dar nu i-am dus dorul. Îmi era de ajuns dragostea cuminte care ne unea. Nu căsătoria în sine mă entuziasma, ci să împlinesc imaginea despre mine însămi pe care o

urzisem de copilă.

Deodată, cine sunt și care-mi este locul în lume devin noțiuni lipsite de importanță, aidoma siluetelor schimbătoare de pe monitor. Îmi imaginez că totul este încă posibil, că socotelile mele cu viitorul nu sunt încheiate, că Lola și Tommy nu există. Mă sperie că sunt capabilă să gândesc astfel, că în vreun ungher din ființa mea doresc asta.

Când ies de la companie, mă simt obosită. Pe drum, îmi sună mobilul. Tresar. Răspund fără să-mi iau ochii de la stradă. Dacă m-aș fi deranjat să mă uit pe ecran, l-aș fi lăsat să sune.

— Alma, scumpo, mă auzi?

— Da, Maná, spun pe un ton istovit.

— Am făcut pește florentin. Nu vrei să vii să-l mănânci cu mine? Am făcut rost până și de roșii uscate.

— Maná, ce e cu tine?

Invitația ei mă surprinde.

— Nimic. Doar că am gătit pentru Bruno și m-a sunat ca să-mi spună că nu poate să vină.

E povestea dintotdeauna. Mama pretinde să mă folosească pentru a-și disimula frustrările.

— Ah. Nu pot, copiii și Juan mă așteaptă acasă. Dar sună-ți vreun prieten, oricare dintre ei va fi cu siguranță încântat să cineze cu tine la lumina lumânărilor tale. Nu obișnuiesc să fiu atât de dură, dar sentimentele ies la suprafață cu o ușurință surprinzătoare. Mama nu răspunde. Îmi amintesc că l-am văzut pe Bruno lângă o fată care are jumătatea vârstei ei și mi se face milă de ea. Scuză-mă! Dar îmi e cu adevărat imposibil. Te sun mâine, e bine?

— Azi mi-a sosit o vedere de la Edith.

— Și tu ce știi despre Edith? o întreb ridicând prea mult tonul.

— Mi-ai vorbit cândva despre ea.

— Dar cum de are adresa ta? mă interesez pe un ton sec.

— Pesemne că i-ai dat-o la un moment dat.

Ce mi-a spus este o rătăcire de care se căiește numaidecât. Vocea o trădează. Sunt sigură că nu i-am pomenit niciodată de Edith. Fac parte din lumi diferite. Edith face parte din viața pe care eu am construit-o pentru mine însămi. În ciuda mâniei pe care mi-o produce, nu pot să nu zâmbesc în sinea mea, pentru că vorbesc cu singura persoană care ar da orice ca să mă vadă în brațele altui bărbat. Ar fi încununarea perorației sale despre farsa fidelității; o invenție, în opinia ei, a ființelor umane ca să-și reprime cel mai puternic dintre patosurile sale și, prin urmare, cel mai amenințător: dorința de a poseda ce este al altuia.

— Nu, Maná, eu nu i-am dat niciodată adresa ta lui Edith.

— Atunci va trebui să o întrebi pe ea.

— Îmi ascunzi ceva.

— Ah, Alma, cu tine, orice ai face, intri în încurcătură. Trebuie să închid, o să mi se ardă totul. Sună-mă!

Când ajung acasă, Juan și copiii mănâncă pizza în bucătărie. Am uitat că în seara asta Yerfa nu doarme aici.

— Bună la toată lumea!

Juan îmi aruncă o privire de reproș.

— Mamă, te rog, să nu vii niciodată devreme când nu e Yerfa. Ador pizza care vine la telefon, spune Lola.

Acest „ador“ este caracteristic mamei mele, iar în gura Lolei sună și mai rău decât într-a ei.

— Îmi pare rău, declar, sprijinindu-mi coatele pe masa de la bucătărie. Am avut o zi îngrozitoare.

Tommy mă sărută pe obraz. Îl îmbrățișez.

— Mă iertați?

Chiar dacă vorbesc la plural, mă adresez lui Juan. Știu cât de important e pentru el să funcționeze casa cu precizia unei clinici. Și asta mă străduiesc să fac.

— O credem? întreabă Juan, uitându-se într-o parte și în alta la cei doi copii.

— Ce faci? întreb în vreme ce mă așez lângă el.

Îmi pun mâna pe coapsa lui. „Ia-mi mâna“, îi cer în tăcere. „Te rog! Mă îndepărtez spre un loc unde nici tu și nici copiii nu mă puteți însoți, nu-ți dai seama?“ Dar nu se întâmplă nimic. Nici eu nu pronunț aceste cuvinte, nici el nu-mi ia mâna.

— Bine, zice și își vâră o bucată imensă de pizza în gură.

Copiii îl imită. Râd.

— Văd că n-aveți nevoie de mine.

Îi privesc îndelung, nădăjduind să mă contrazică vreunul. Dar în toiul hohotelor, nici măcar nu m-au auzit. Nu pot să mă supăr dacă soțul și copiii mei se simt minunat fără mine. Dimpotrivă, ar trebui să fiu mulțumită. Și asta încerc. Juan își pironește o secundă ochii în ai mei.

— La sfârșitul lunii e ziua de naștere a bunicului și vreau ca fiecare să-i faceți câte un cadou, îl aud spunând.

Lola zice că are să confecționeze florile de hârtie pe care a învățat să le facă la orele de arte plastice. Ia un șervețel și ne arată îndoiturile care îl transformă în floare. Tommy îmi face cu ochiul, un gest imperceptibil la care răspund și care mi se pare un balsam. Mă privește tot timpul cu chipul lui palid și schimbător.

Baricadat pe partea lui de pat, Juan citește o revistă științifică. Nu e nimic excepțional în scena aceasta. Un bărbat de vârstă mijlocie, cu ochelarii pe nas și o lumină gălbuie căzându-i pe față, în vreme ce

soția lui se uită în tavan și așteaptă ca el să-i vorbească. Ea nu știe dacă să-și ceară scuze pentru greșelile ei, să se apropie, ori să se întoarcă și să aștepte ca noaptea să diminueze tensiunea.

— Semeni din ce în ce mai mult cu mama ta, îl aud pe Juan spunându-mi cu o expresie severă.

— N-am să-ți răspund. Dacă vrei să te cerți, nu te baza pe mine.

— Nu-ți face griji, nu mă bazez pe tine pentru lucruri mult mai importante, mă înfruntă pe un ton de ironie extremă.

— Atunci, ce sens are să-mi spui ceva atât de neplăcut? îl întreb cu toată răceala posibilă.

— Spun doar adevărul.

Mă ridic în capul oaselor. Nu știu dacă are dreptate. Am făcut ce am putut. În schimb, sunt sigură că frazele lui mă obosesc.

— Dacă vrei, vorbim mâine.

Îl privesc cu coada ochiului. N-am mai avut niciodată sentimentul acesta de repulsie.

— Am să dorm cu Lola, închei.

— Cum vrei.

Am nevoie de aer. Cobor treptele și ajung pe coridorul cu desenele lui Tommy. Mă opresc la labirintul lui. Un Tezeu diafan punându-și lancea pe corpul Minotaurului. Este o luptă care nu implică durere, de parcă amândoi, la sfârșitul spectacolului cuceririi și al morții, și-ar da mâna și ar pleca spre ieșirea din labirint. O linie străbate desenul, este firul Ariadnei, pe care Tommy l-a numit firul care arată dragostea.

— Firul care arată dragostea, șoptesc și mă duc în grădină.

Noaptea este răcoroasă, iar aspersoarele pornite îmi atenuează tăcerea și angoasa.

LABIRINTUL
FIRUL CARE ARATĂ DRAGOSTEA
SPADA
MINOTAUR

21.

Îmi place să stau sub cearceafurile din patul meu pentru că acolo totul se întoarce la locul lui. Alături de Kájef, uit că mâine este altă zi de școală.

Aud pe cineva coborând treptele. Aștept atent. Disting un zgomot pe terasă. Ies pe coridor și mă uit pe fereastră spre grădină. Alma vorbește la telefonul mobil între copaci. Mă întorc în camera mea. Mă întind în pat și mișc avionul roșu deasupra capului. Eu nu pot să zbor într-un avion adevărat. Tati îmi zicea: „Când o să ai nouă ani o să te duc să zbori“. Și când a venit momentul, tati și-a ținut promisiunea. Mi-a spus că interiorul avionului e ca al unei mașini și că n-are să-mi fie teamă. Când mă aflu într-un spațiu strâmt și închis, mintea mea o ia razna și văd imagini înspăimântătoare. Medicul zice că e o „fobie“.

În noaptea dinaintea zilei mele de naștere mi-am dorit să adorm numaidecât, crezând că astfel are să se facă ziuă mai repede. Apoi totul s-a dus de râpă. Îndată ce motoarele au vuit sub scaunul meu, am simțit o durere în stomac și am început să tremur. Am închis ochii fredonând o melodie. Prin cască l-am auzit pe tati; de foarte departe îmi spunea că deja zburăm. Un sunet ascuțit mi-a intrat în urechi și mi-a provocat o durere foarte puternică. Am vrut să strig. Mi-am înfipt unghiile în dosul palmei. Gura lui tati se deschidea și se închidea, dar eu nu-i auzeam vocea. M-am uitat în jos. M-am gândit că, dacă văd pământul, am să mă liniștesc. Mașinile se mișcau ca bacteriile și eram departe de tot ce cunoșteam. N-am putut să suport, am început să țip. Mase de vapori treceau alene prin fața ochilor mei. Totul era albastru și gri. Am țipat în continuare, dar nu eram eu cel care o făcea.

Nici măcar nu puteam să mă aud. Poteci întortocheate cu mogâldețe, fâșii întunecate de pământ, reflexii ale soarelui. Am simțit un lichid călduț curgându-mi printre picioare. Fără să mă privească, tati a luat o pungă de plastic și mi-a dat-o. După câteva secunde vomitam. Tati s-a rotit de câteva ori înainte de a coborî. Îi auzeam vocea: „Aici victor alpha, charlie romeo, plan de zbor Tobalaba, solicit SS pentru Tobalaba, altitudine 17500 picioare“.

— Presupun că va trebui să-ți fac alt cadou de ziua ta, a spus când am ajuns pe pământ și apoi și-a trecut mâna prin părul meu.

Mi-e frig, de parcă cineva mi-ar fi pus o bucată enormă de gheață în

artere ca să le împiedice să funcționeze. Alma e tot în grădină. Sunt sigur că vorbește cu bărbatul care a adus-o acasă. Fac din nou să zboare avionul roșu. Brrrr, brrrr! Într-un impuls îl lansez în zid. Avionul cade pe podea, cu o aripă ruptă. Două șuruburi se rostogolesc pe jos. Cum de am putut să fac asta? Cum nu mi-am amintit să număr până la zece? În felul ăsta se produc oare nenorocirile? Sunt oare scrise în vreun loc pe care nu-l cunosc? Dacă e așa, ar fi de-ajuns să-l găsesc și, cu o gumă uriașă, să șterg clipele care distrug lucrurile pe care le iubesc cel mai mult.

Eu cred că mama, la un moment dat, trebuie să fi simțit tristețe sau furie, la fel ca mine acum, și, înainte de a putea să se căiască, era moartă. Dar ce a putut să o facă atât de nefericită încât să uite să numere până la zece?

22. ♒

De pe terasă, disting piscina luminată și apoi întinderea de iarbă, până la un punct unde se pierde în întuneric. Caut numărul lui Leo care a rămas înregistrat în mobilul meu și îi trimit un mesaj text: *„O pisică neagră mi-a traversat grădina“*. În câteva secunde primesc răspunsul lui: *„Poți să vorbești?“*. *„Da“*, scriu. Îi aud vocea:

— Alma, unde dispărușeși?

Nu pot să-i transmit zbuciumul meu. Dacă Juan m-ar fi luat de mână, cel mai probabil nu am sta de vorbă. Asta vreau să cred, cel puțin.

— Sunt în grădină. Ce faci?

— Leo3.

— Leo citește.

Râdem amândoi.

— Azi, Matías m-a întrebat dacă te-am văzut și i-am spus că nu.

— De ce?

— Nu știu. Mi-a fost rușine.

— Din cauza celor întâmplate?

Îl simt agitat, ca mine.

— Da.

— Dar a fost fantastic. M-am gândit neîncetat la asta.

— La „asta“ sau la mine?

— La tot, Alma. La tine, făcând-o, la ochii tăi, privindu-mă, la mâinile tale, atingându-mă; la tot.

Rămân tăcută.

— Vreau să te văd. Dacă nu te văd, e posibil să mor. Și vorbesc serios.

— Citești cumva literatură sentimentală?

— Nu încă, dar ai dreptate în privința unui lucru: noi, scriitorii, învățăm să recunoaștem strălucirea lucrurilor, care este ca o apariție subită a adevărului pe care îl conțin.

Mereu, cuvintele lui Leo. Dacă sentimentele i-ar fi adevărate, pudoarea și teama l-ar împiedica să și le exprime în felul acesta.

— Și în cazul acesta, ce ar fi? încerc să aflu cu sarcasm.

— Tu.

— Mă impresionează certitudinile tale.

— Mi-ai face loc, chiar dacă ar fi un locșor mic?

— Am să încerc.

— Nu e suficient.

— E tot ce pot să-ți ofer.
— Atunci accept. Deocamdată.

3 *Leo*, în limba spaniolă, înseamnă „citesc“. (n.tr.)

23.

În vreme ce încerc să-i explic Emmei ultimele proceduri, lumina de la fereastră cade pe atrăgătorul ei profil. Mă simt dezbrăcat în fața privirii ei. Știu că încearcă să cumpănească în gesturile și expresiile mele veridicitatea cuvintelor pe care le rostesc.

Mă gândesc la Alma. În urmă cu o vreme, nu foarte îndepărtată, vedeam în ochii ei o imagine a mea însumi, care mă bucura, o imagine luminoasă, care nu mai există.

Emma mă întreabă dacă fiul ei simte durere. Îi spun că nu. Este sedat. Se apropie de el. Cu un prosop alb, îl șterge pe frunte. Conectat la aparatul de respirație artificială, Cristóbal inspiră cu dificultate. Trăsăturile de copil i se contractă. Să-l privim în starea aceea de inconștiență ne frânge inimile – mamei lui și mie. Emma îmi povestește că Isaac și-a petrecut noaptea la clinică. Presupun că vrea să-mi arate că nu trece singură prin asta. Când am ajuns, le-am văzut pe maică-sa și pe soră-sa șușotind ca de obicei în sala de așteptare. Cristóbal tușește. Emma îl observă. Pe chipul ei se citește vârtejul de emoții prin care trece.

— Ai dormit? o întreb, ca să rup tăcerea.

Scutură din cap, negând. Istovirea îi face ochii blânzi. Pe paloarea feței ies în evidență fruntea și buzele roșietice.

— Odihnește-te! Cristóbal va avea nevoie de tine când îl vom deconecta de la aparatul de respirație artificială.

— Nu crezi ce spui, nu-i așa?

Are dreptate, nu cred.

— În orele următoare vom ști cum reacționează, însă acum ți-ar prinde bine să te odihnești, serios...

Îmi pun mâna pe umărul ei. Ea mi-o ia.

— Mulțumesc pentru că te preocupi pentru mine, spune și apoi mă îmbrățișează cu putere.

Corpul ei se unește cu al meu, îi aud respirația în urechea mea, îi simt brațele strângându-mă. După câteva secunde se desprinde, își acoperă fața cu mâinile și se întoarce spre fereastră.

— Nu s-a întâmplat nimic, Emma, afirm.

Ea zăbovește cu spatele, ghemuită, acoperindu-și fața. O clipă, nu știu ce să fac. Pot să plec, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, să arunc un văl asupra unui moment care, la urma urmelor, nu are nici cea mai mică importanță în comparație cu restul întâmplărilor. Dar nu o fac. Mă duc lângă ea, o întorc până când suntem față în față și o

îmbrățișez cu toată delicatețea de care sunt capabil. Și, în timp ce îi simt corpul înfiorându-se, pieptul mi se relaxează; s-a deschis o valvulă și simt ușurare, nu știu prea bine de ce. Poate că eu aveam nevoie de îmbrățișarea aceasta la fel de mult ca ea. Când ne îndepărtăm, Emma surâde. Este un surâs timid, din care nu s-a șters tristețea, dar a dispărut rușinea. Gestul meu l-a răscumpărat pe al ei, iar al amândurora l-a domolit pe Cristóbal. Când ne uităm la el, constatăm că respirația îi este acum mai lentă.

După-amiază, îmi fac turul de vizite la pacienții de la Terapie Intensivă. Cristóbal, adormit sub efectul sedativelor, inspiră și expiră în aparatul de respirație artificială. Semnele sale vitale sunt stabile. Emma, așezată în fața patului său, are ochii închiși; probabil că doarme. Mă retrag fără să cercetez. Ea reînvie în mine sentimentul de angoasă pe care-l credeam uitat. Este o revenire fugară, aidoma unei ploi neașteptate cu grindină, care rănește corpul și apoi dispare.

Odată ajuns în cabinetul meu, termin de răspuns la ultimul dintr-o serie de e-mailuri. După-amiaza se consumă. M-am străduit să-mi îndeplinesc obligațiile, menținând distanța sănătoasă și necesară a profesiei mele. Totuși, nu pot să-mi scot din cap imaginea Emmei ascunzându-și chipul între mâini. Intuiția nu o înșală, klebsiella l-a sfâșiat pe Cristóbal în mod precis și brutal. Este posibil ca organismul lui să nu răspundă la tratament. În vreme ce apelez la toate mijloacele pe care le am la îndemână ca să-l salvez, o parte din mine observă, neputincioasă, cum i se subțiază viața. Aceeași neputință pe care o simțeam când strângeam corpul lui Soledad ca s-o împiedic să se afunde mai adânc în zilele ei sumbre, ca să nu-i las mintea să fugă din lumea reală.

Mai e puțin până la apusul soarelui, vestul se colorează în roșu, amintirile își croiesc drum până se instalează într-o după-amiază de vară, când abia începea să se întrevadă nenorocirea. Închis în biroul meu, o auzeam pe Soledad plimbându-se de colo colo prin grădină. Mi-o amintesc desculță, în pantaloni și tricou alb, ținând în mână foarfeca de tăiat crengi uscate. Îi urmăresc corpul mărunt mișcându-se cu grație. O văd ridicând mâna, salutându-mă zâmbitoare, apoi punându-și foarfeca deschisă pe cap, ca două urechi. Voiam să cred că nu avea importanță ce-i trecea prin minte lui Soledad, dacă ea era capabilă să-mi surâdă cu atâta prospețime și entuziasm. Îmi amintesc că m-am gândit că atâta vreme cât aparențele erau intacte, viața noastră avea să-și urmeze cursul normal.

În noaptea aceea m-am trezit tresărind. Soledad nu era în pat. Imaginea a ceea ce s-a întâmplat după aceea mă doare încă. Am coborât la parter și am descoperit ușile de la salon deschise. Am ieșit

în grădină și am chemat-o, încet la început, mai tare după un moment. Am luat-o pe poteca șerpuitoare, ce ducea la piscină, și am înaintat spre capătul grădinii. Noaptea era limpede. Lângă un gard viu, am văzut o pată mare. Era Soledad, ghemuită pe crengile pe care le tăiase după-amiază. M-am apropiat de ea și am văzut că are pielea plină de picături de apă, o umezeală caracteristică ungherelor întunecate. I-am curățat fața. Trezindu-se, și-a ațintit ochii asupra mea. Avea buzele strâmbe, privirea perplexă și în același timp dezorientată. A început să tremure. Atunci, în minte mi s-a întipărit ceea ce știam dinainte. Când și-a dat seama ce făcuse, s-a uitat la mine cu ochii stinși și mi-a cerut iertare. Cuvintele ei m-au rănit mai mult decât dacă s-ar fi ridicat și, fără să-mi vorbească, ar fi intrat în casă; mai mult decât dacă m-ar fi dojenit pentru că am deșteptat-o dintr-un somn atât de dulce. Copacii s-au agitat cu un freamăt lânced. Odată ce vederea mi s-a obișnuit cu întunericul, grădina a dobândit o frumusețe imperturbabilă, care în clipa aceea mi s-a părut greu de suportat.

24. ♐

Când mă întorc de la școală, intru pe blogul lui Mr. Thomas Bridge. Până acum a reușit să împiedice invadatorii să debarce pe insulă. Pe blogul său se găsesc fragmente din presă apărute în ziare și reviste internaționale. Experții analizează cazul: un mistic canadian pretinde că familia de alacalufi este patrimoniu al umanității și că studierea stilului său de viață ne va face să învățăm mai multe despre noi înșine. Mr. Bridge este lângă o englezoaică specialist în etnologie. Amândoi susțin că, oricare ar fi scopul, o intervenție ar distruge pentru totdeauna un mod de viață vechi de șase mii de ani. Trimit un mesaj autorităților chiliene și la ONU ca să evacueze ambarcațiunile și elicopterele care înconjoară zona. Arată imaginile pe care le-a filmat în dimineața aceasta cu familia. Cei doi copii și adulții sunt așezați pe plajă și se uită spre mare. Mr. Thomas Bridge zice că de trei zile nu s-au dus să pescuiască. Prezența vapoarelor îi înspăimântă și îi descumpănește. Dacă o țin așa, vor muri de foame, subliniază. Când am să mă întorc, am să-i scriu din nou lui Mr. Bridge. Dar acum trebuie să-mi pregătesc rucsacul pentru excursie.

Astăzi am să mă duc acasă la unchiul Rodrigo și la mătușa Corina. Ea a fost cea mai bună prietenă a mamei. „Nu voi mai avea niciodată o prietenă ca Soledad“, obișnuiește să spună cu o expresie de tragedie mondială.

Îmi amintesc că Alma mi-a dat numărul de telefon al Bebelușului Hipopotam Mârșav. Trebuie doar să-l formez. Greu este să îmi fac curaj. Mă învârt de câteva ori prin cameră. Yerfa mă întreabă dacă mă antrenez pentru vreun maraton.

— Bună, sunt Tomás, vecinul tău!

— Bună! Vrei să vii să-mi vezi melcii?

— Nu. Vreau să te rog ceva. Dacă întreabă cineva de mine, poți să-i spui că sunt cu tine?

— De ce?

— E un secret.

— Bine, dacă te sună, pot să spun că ești în baie, afirmă.

— Mulțumesc.

— La asta sunt buni prietenii, conchide.

Am făcut o descoperire care nu are legătură cu mama, dar care mi se pare importantă. Înregistrez:

Descoperire apendice. Prietenilor le împărtășești minciunile.

Îi explic Yerfei că am să-mi petrec după-amiaza cu vecinul. Este surprinsă, dar în același timp se bucură, întrucât o îngrijorează că sunt mereu singur.

Casa mătușii Corina nu e departe. Am fost o dată cu Yerfa. Am luat un autobuz și am coborât într-o stație din fața unui centru comercial. Îmi aduc bine aminte traseul și repet exact ce am făcut atunci. Când mă aflu în sfârșit în dreptul gardului cu zăbrele al mătușii Corina, nu-mi vine să cred că am reușit. Păcat că Lola nu poate să mă vadă, nici colegii mei de la școală, nici tati. Apăs pe sonerie, dar nu iese nimeni la poartă. Aștept un moment înainte de a insista. Mătușa Corina nu iese din casă, așa zice Yerfa. Mai zice și că nu face nimic și că de aceea e mereu prost dispusă. Mai apăs o dată. Mă așez pe trotuar ca să aștept. Un copil trece pe bicicletă, mă privește și își vede de drum. Ar fi fost emoționant să se lovească de un stâlp. După o clipă aud niște șușoteli. Mă ridic și merg de-a lungul zăbrelelor. Deodată, mă ciocnesc de cineva. Ascunși printre plante, doi băieți care stau pe vine mă scrutează cu o expresie deloc amabilă.

— Ce faci aici, fraiere? mă ceartă unul dintre ei.

Chipul îi este asudat și, în timp ce vorbește, își ridică pantalonii. Printr-o spărtură din gard se văd piscina și o saltea de cauciuc pe care plutește mătușa Corina. Poartă un costum de baie care-i lasă la vedere o bună parte a sânilor, care, că tot veni vorba, nu sunt ai ei, după cum spune Yerfa. Nu-mi imaginez de la cine ar fi putut să-i fure.

— Știu ce faceți.

Îmi închipui că sunt într-un film și nu mi-e frică.

— Ah, da, și ce dracului crezi că facem?

— Vă masturbați.

— Și ce?

— Și nimic. Acum, am să intru s-o văd pe mătușa Corina pentru că trebuie să vorbesc cu ea.

Un cocoloș cu gust bun îmi urcă prin gâtlej în timp ce spun asta. Spărtura din gard este destul de strâmtă pentru ca ei să nu poată trece, dar destul de mare pentru ca eu s-o fac. Îmi croiesc drum și intru în imensa și însorita grădină a mătușii Corina.

Când apar în cealaltă parte, mătușa își înalță gâtul, cum fac gâștele când pleacă să caute mâncare. Mă întorc și descopăr că unul dintre băieți își vâră capul prin gaură. Mătușa Corina zâmbește și mă salută, ca și cum ar fi fost cât se poate de normal să mă ivesc singur în grădina ei, printr-o spărtură din gard.

— Bună, mătușă Corina!

Mă așez pe marginea piscinei și pornesc în buzunar MP3-ul.

— *Bună, scumpule!*

— *Am intrat pe aici pentru că nu-mi deschidea nimeni poarta.*

— *Nu-ți face griji! Anita nu aude niciodată nimic. E cam surdă.*

Mătușa Corina închide ochii și întinde brațele.

— Ți-am adus un cadou.

Scot din rucsac un desen pe care i l-am făcut. E un bărbat cu corp de stele.

I-l arăt de pe mal. Se uită la el, îmi mulțumește și spune că e foarte frumos. După zâmbetul ei, se pare că i-a plăcut cu adevărat. Îi explic

că ființele vii sunt făcute din stele. Ea crede că glumesc.

— *E adevărat. Aproape toate elementele grele care ne alcătuiesc corpul, ca fierul, calciu l și carbonul, au fost create în căldura produsă de explozia vreunei stele,* îi explic.

Mătușa Corina îmi spune că habar n-avea și că i se pare magnific să fie așa. Când terminăm cu subiectul stelelor, spun:

— *Aș vrea să-mi vorbești despre mama.*

— *Vaaai, Soledad! Niciodată n-o să am o prietenă ca ea.*

Asta spune întotdeauna.

— *Știu asta, mătușă. Dar aș vrea să aflu mai multe.*

— *Tomás, dragule, mi-l umpli?* îmi cere, întinzându-mi un pahar. *Sticla e sub prosopul meu, fii drăguț!*

E o sticlă micuță cu dop argintiu. Miroase foarte puternic.

— *Toarnă până la jumătate.*

Fac ce îmi spune și îi dau paharul. Când își apropie salteaua de mal îi văd un sfârc întunecat și țuguiat. Mătușa Corina soarbe îndelung, apoi exclamă: „Ahhhhh“.

— *Mătușă, aș vrea să-mi povestești despre mama,* repet.

Zăbovește îndelung înainte de a vorbi. Mai întâi surâde, apoi devine serioasă, ca să soarbă altă înghițitură din pahar și să tușească. În vreme ce stau în expectativă, din grădină vine un freamăt straniu. Aș zice că tăcerea, când a așteptat mult timp pe cineva s-o spargă, începe să foșnească.

— *Nu știu ce vedea mama ta la mine. Ea era mult mai inteligentă decât mine. Venea să mă ia cu mașina și ieșeam la plimbare. Nu în locurile unde se duceau alte femei ca noi. Noi ne duceam în cartierul universitar, în Macul, pentru că ea a studiat Istoria Artei. Soledad era foarte cultă. Ne așezam într-un bar care se numea Las Terrazas, beam cafea și fumam, iar beam cafea și iar fumam. Asta era tot. Dar ne făcea atât de fericite!*

Închide ochii și mai soarbe o înghițitură din pahar. Afișul de pe chipul ei e gol. Probabil că tot ceea ce spune este și ceea ce simte. O văd ștergându-se la ochi. Îmi dau jos papucii și îmi vâr picioarele în apă.

— *Nemernicii...,* zice deodată.

— *Cine, mătușă?* Aștept. Mișc picioarele în apă. Mă uit în adâncul piscinei și îmi închipui că este gura planetei și că în orice secundă are s-o înghită pe mătușa Corina. *Cine?* repet după o clipă.

Însă ea nu-mi răspunde.

Mă gândesc la nemernicii de la școală și la mesajele lor. Soarele începe să apună. Ființele care locuiesc în grădină mă iscodesc din ascunzătorile lor, nădăjduind să plec. Nu aș vrea s-o las pe mătușa Corina la cheremul lor. Cred că a adormit, cum i se întâmplă adesea bunicului.

— *Ar trebui să ieși din piscină, poți să răcești. Vrei s-o chem pe Anita?*

— *Nu, nu, sunt bine aici. La revedere, scumpule!* își ia rămas-bun fără să deschidă ochii, în timp ce ridică o mână în aer, ca actrițele de cinema.

— *La revedere, mătușă!* spun și plec pe unde am intrat.

Odată așezat pe scaun în autobuz, scot fotografia mamei din rucsac. Privind-o pe îndelete, descopăr că are o pată în partea stângă a feței. Încerc s-o găsesc pe mama mea în imaginea acestei femei și nu o găsesc. Așa cum am inventat episodul morții ei, probabil o s-o inventez și pe ea. Pentru că un copil nu poate trăi fără o mamă, iar dacă nu o are, și-o inventează. Cea pe care am inventat-o eu detestă sporturile, detestă să urce în ascensoare și în avioane. Îi place să spioneze oamenii prin ferestre, să afle despre viața struților, să calculeze cu un ceas de mare precizie cât îi trebuie unui firicel de praf ca să cadă pe pământ; lucruri de felul acesta.

Mă duc spre geam și respir profund. Câteva lacrimi stupide încep să-mi cadă pe obraji. Abia îmi șterg una, când vine următoarea. Și în vreme ce mă uit spre stradă, totul mi se pare trist. Bărbații care așteaptă în stații cu genții lor de lucru, mătușa Corina plutind în gura pământului, Alma vorbind la mobil cu un bărbat, familia de alacalufi singură în univers, Mr. Thomas Bridge... Pata pe care mama o are pe față mi-a cuprins corpul, apoi a acoperit strada și lumea întreagă. Când ajung la destinație, autobuzul este aproape gol.

Eu și Lola cinăm cu Yerfa la bucătărie, uitându-ne la un serial. Tati și Alma se vor întoarce târziu acasă. Yerfei îi sună telefonul în buzunar. Răspunde și intră în camera ei. Lola îmi spune că l-a văzut pe B.H.M. jucându-se cu niște melci pe stradă și că eu nu eram cu el.

— Unde erai, puță? întreabă.

— Și tu de unde-ai scos un cuvânt atât de urât?

— Nu schimba subiectul.

Lola mă privește în așteptarea răspunsului meu, dar eu păstrez tăcerea, cu ochii ațintiți în ecranul televizorului.

— Și?

Mi-ar plăcea să-i povestesc că am fost singur acasă la mătușa Corina, că ea mi-a vorbit ca unui adult și că am văzut-o plângând.

— Am să-i spun lui tati că ai plecat fără să ai voie.

— Spune-i ce vrei, puță. Mi-e totuna, contraatac fără s-o privesc.

La indiferența mea, Lola începe să se joace cu piureul de cartofi. O privesc cu coada ochiului. Înșiră în furculiță bucățelele de carne și le aruncă una câte una în coșul de gunoi. Se uită la mine sfidătoare.

— Suntem la egalitate.

— Eu n-am nimic de ascuns.

Mă impresionează cât sânge-rece pot să am.

— Am alte dovezi, puță, așa că mai bine taci.

Prefer să nu cercetez care-i sunt dovezile și profit ca să-mi arunc mâncarea în coșul de gunoi. Nu mi-e foame. Când se întoarce Yerfa la bucătărie, ne uităm amândoi cu o expresie angelică la televizor. Yerfa vrea să ne culce repede, telefonul ei a tot piuit în buzunar.

În camera mea, îmbrăcat în pijama, îmi deschid e-mailurile. Aștept răspunsul lui Mr. Thomas Bridge. Găsesc mesajele dintotdeauna:

> Puicuță de rahat dute-n aia mătii cretin saxofonist, da nici deasta nu ești în stare... hahaha de fapt nimeni nu tear lăsa să io iei la clarinet hahahaha

Îmi imaginez că o furtună ca un uragan de pe Marte trece prin fața sălii de fotbal a școlii. Picioarele și brațele lor dezmembrate zboară prin aer, apoi mor calcinate de un fragment de materie solară care cade pe rămășițele corpurilor lor.

Intru pe blogul lui Mr. Bridge. Vorbește în fața camerei. Spune că familia a pătruns în pădurea de pe insulă și n-a mai apărut. Fug de elicopterele care au survolat zona. Mr. Bridge afirmă că în pădure nu vor supraviețui. Povestește că alacalufii au fost exterminați de misionarii englezi. Ei nu doar că au adus boli pentru care indigenii nu aveau imunitate, dar au mai și încercat să-i adapteze la obiceiurile lor. Le-au dat haine și instrumente, precum cuțite și harpoane, distrugându-le astfel modul de viață. Nu mai aveau nevoie să navigheze ore în șir pe mare în căutarea hranei, era suficient să scufunde harponul și puteau să obțină destulă carne de pește pentru mai multe zile. Încetul cu încetul, au abandonat activitățile care dădeau sens vieții lor, au devenit sedentari și au început să moară. Existența acestei familii este inexplicabilă.

Închid calculatorul și mă vâr în pat. Negura mi se prăvălește asupra capului și răsar stelele fosforescente pe care le-a lipit Alma pe tavanul meu. Întotdeauna când mă gândesc la Alma, ceea ce mi se întâmplă adesea, mi-o amintesc venind acasă cu bărbatul străin. De aceea încerc să mi-o amintesc cât mai puțin posibil. Este timpul să plec spre adâncul patului meu, unde mă așteaptă Kájef. Ambarcațiunea lui e târâtă într-o parte și în alta de ape. În mijloc, pe o întindere de nisip umed, mocnește jăraticul unui foc. A apucat vâslele. Furtuna se întețește, barja se înalță pe valuri gigantice, ca să cadă apoi pe altele care o ridică din nou. Dar Kájef nu se dă bătut. Îi aud vocea la distanță. Îmi spune că pleacă în căutarea alacalufilor în adâncul pădurii și că are să-i călăuzească spre altă insulă, unde nu vor putea fi găsiți.

— Tommy, aud vocea Lolei de cealaltă parte a ușii. Deschide-mi!

— De ce?

— Te rog!

— Și ce-mi dai în schimb?

— Ce vrei. Yerfa nu-i acasă. M-am dus în camera ei, am căutat-o peste tot.

Deschid ușa. Pijamaua ei cu urși și foca de pluș pe care o ține în brațe arată ce este în realitate: o fetiță neînsemnată. A sosit în sfârșit momentul perfect pentru revanșă.

— Intră!

Iată-mă, arunc pe apa sâmbetei cea mai bună ocazie pe care am avut-o după atâta timp să mă răzbun pe Lola. Sunt prost de dau în gropi. Ea se așază pe marginea patului meu cu foca ei. Mă culc din nou și sting veioza. Lola se leagănă înainte și înapoi.

— Cine e femeia din fotografie? întreabă în întuneric.

Pe naiba! Am uitat să ascund fotografia mamei. Pesemne că Lola a văzut-o înainte ca eu să sting lumina. Nu-i răspund.

— E frumoasă, spune. Are o rană pe față. Ce-a pățit?

Cum am putut să fiu atât de tâmpit! Ce am considerat o pată este de fapt o rană.

— E mama ta, nu-i așa?

Nu răspund.

— Mi-e frig.

— Poți să te bagi în patul meu, dacă vrei, o invit.

— Ești sigur că nu te deranjează?

— Mă deranjează, dar poți s-o faci oricum.

Zăbovește la locul ei fără să se miște.

— De ce ne-o fi lăsat Yerfa singuri? Crezi că din cauza iubitului ei?

— Nu încape îndoială.

— Mi-e dor de mama.

— Și mie, mărturisesc.

Când mă gândesc că poate Alma este cu bărbatul acela, îmi vine să țip.

— Ies adesea, nu-i așa?

— Adesea.

N-am mai fost niciodată de acord asupra atâtor subiecte într-o singură discuție. Și ea pare să bage de seamă, căci se hotărăște să se urce în patul meu. Se ghemuiește cu foca ei în celălalt capăt. Din fericire, patul meu e destul de mare.

— Da, e mama mea. S-a sinucis.

Când rostesc cuvântul cu voce tare, îmi dau seama că este greu de pronunțat, de parcă n-ar fi fost făcut să fie rostit.

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că s-a omorât singură. Că a decis să mă lase singur, că nu i-a păsat ce se întâmplă cu mine. Asta înseamnă.

Rămânem în tăcere, fiecare ghemuit în colțul lui de pat. Deodată, simt ceva între brațele mele. E foca Lolei; chiar ea a pus-o acolo. Mă calcă pe nervi când mă gândesc că mâine-dimineață părerea mea

despre Lola va avea nevoie de câteva ajustări.

25. ♒

După întâlnirea la compania cinematografică nu ne-am mai văzut în alt loc în afară de apartamentul pe care Leo l-a închiriat în fața unei piețe. Vin aici după-amiaza, când îmi termin treaba. Deschizându-mi ușa, el deschide lumea lui și o oprește pentru mine.

— Bună, dragostea mea! zice și mă cuprinde cu brațele.

„Dragostea mea.“ Cuvinte uzate la nesfârșit și care totuși încep să-mi placă, din pricina senzației de irealitate pe care o provoacă. Nu contează că de cealaltă parte a ușii nu sunt adevărate.

— Aș vrea să știu să gătesc, pentru ca într-o zi să te aștept cu o cină nemaipomenită. Dar nu sunt bun de nimic, îmi mărturisește fără să-mi dea drumul.

Îi simt răsuflarea în tâmplă. Îi iau mâna și îl duc spre singurul fotoliu din încăpere. Este un spațiu amplu și liber. În fața noastră, o fereastră mare dă spre o piață cu castani. De la înălțime li se deslușesc coroanele. Îmi introduc mâna sub cămașa lui, îi percep respirația ca o mișcare a bustului.

— Și eu m-am gândit la asta, să vin într-o zi încărcată cu pungi pline de ingrediente ca să-ți gătesc, dar mă imaginez într-unul din filmele alea romantice americane și îmi piere cheful.

Leo râde în urechea mea. Prin fereastra întredeschisă se strecoară răcoarea serii.

— Prefer mâncarea care vine la telefon. Așa o numește Lola.

Numele ei aduce un vârtej de realitate care mă amorțește. Așa se întâmplă. La auzul anumitor cuvinte, digul se crapă și prin fisuri pătrunde zbuciumul. Leo îmi astupă gura cu degetul lui arătător și mă îmbrățișează. Este un contact care nu are nimic straniu sau necunoscut, dar care este în același timp excitant. Angoasa dispare.

După ce facem dragoste, zăbovim contemplând cerul care trece de la roșu la culoarea oțelului. Ne acoperim cu o pătură. Orașul se desfășoară în fața ochilor noștri și forfotește cu un zgomot persistent. Este ora când toți se întorc acasă, ora la care obișnuiesc să mă ridic și să plec.

— Am anunțat acasă că nu vin în seara asta, declar cât pot de repede, înainte să mă căiesc.

Nu-i explic mai mult. Nu-i împărtășesc lui Leo minciunile care au început să facă parte din viața mea cea de toate zilele.

— Apartamentul ăsta e ca o casă de cristal, spun.

— E adevărat, încuviințează. Când mi l-au arătat, asta mi-a plăcut

cel mai mult, priveliștea magnifică și impresia că sunt suspendat.

Se înnoptează. Ferestrele strălucitoare ale clădirilor plutesc în albastrul-închis al înserării; Leo îmi atrage atenția că în dreptunghiurile aurii umbrele locuitorilor se mișcă aidoma flăcărilor.

— Uită-te la mine, îi cer.

Vreau să găsesc în ochii lui sclipirea caracteristică celui care nu mai ia seama la nimic în afară de ființa iubită. Însă nu asta găsesc. Minusculul melc negru din pupilele lui este ascuns în carapace. Râd.

— De ce râzi? mă întreabă întinzându-și brațele în sus.

— Odată, am auzit un prieten spunând că sexul pentru bărbați se reduce la o gaură și la un trunchi.

— Eu aș zice că prietenul tău e cam limitat. Sexul pentru un bărbat sunt infinite cavități și un trunchi. Două picioare cum se cuvine ajută și ele.

— Leo! exclam și îmi așez talpa piciorului pe sexul lui. Apăs și o fac să alunece ușor în sus și în jos. Îl simt reînsufleținându-se.

Mă trezesc strigând. De cealaltă parte a ferestrei imense, luminile birourilor strălucesc intacte, la fel de limpezi ca visul din care îmi doresc să scap.

— Ce ai? se interesează Leo, îngrijorat.

Lacrimile mi se îngrămădesc în ochi.

— Vino!

Mă trage spre el.

— Am visat ceva îngrozitor.

— Povestește-mi! Vrei să aprind lumina?

— Nu. Așa e bine. Îmi las capul pe umărul lui. Ești sigur că vrei să-ți povestesc?

— Firește.

— Sunt într-o școală în construcție, foarte mare și pustie. O caut pe Lola. Străbat coridoare solitare, strigându-i numele. Podeaua e plină de cutii metalice. Ascult șoapte, deschid una dintre cutii și dau de o minusculă femeie goală dormind înăuntru. Vorbește în somn. Corpul îi este acoperit cu făină. Pe coridor apare o femeie în costum albastru care duce o pungă de plastic în mână. „O cunoașteți pe Lola Montes?“, o întreb. „Bineînțeles, a plecat cu maică-sa“, răspunde. „Dar eu sunt mama ei!“

Vocea mi se aude întretăiată; mă opresc.

— Biata de tine! zice Leo și mă sărută de câteva ori pe față, ca pe o fetiță.

Dimineață, când deschid ochii, Leo vorbește la telefon plimbându-se pe terasa care înconjoară apartamentul. Poartă pantaloni negri și o cămașă albă. Verdele pieței a devenit intens în lumină. Gesticulează, surâde – cum îmi surâde mie –, ridică vocea. Nu-și îndreaptă privirea spre patul de unde îl observ. Mă simt o intrusă. Singurătatea mă năpădește. Este zidul pe care îl înalț zi de zi, în spatele căruia existăm doar eu și Leo. El este acum în cealaltă parte, în locul unde se vorbește cu însuflețire la telefon, unde se discută aprins și se cade la învoieli, unde se stabilesc relații noi care captivează. Se oprește, se scarpină în cap și izbucnește în hohote. Se presupune că experiența plăcerii este unită cu noțiunea precarității ei; cu toate acestea, nu suport ca Leo să existe în afara acestor patru pereți, ca viața lui, după întâlnirile noastre, să-și continue cursul fără mine. Gelozie de amantă. Povestea trăită și relatată de o mie de ori. Leo intră în cameră.

— Bună ziua, dragostea mea! Se așază pe o latură a patului și își înclină capul spre mine. Ce bine e să te văd aici dimineața, cu părul ciufulit!

Îmi apasă cu delicatețe unul din sâni. Îmi place felul lui de a pune stăpânire pe corpul meu; mă face să simt că menirea trupului este să fie atins și că el nu poate evita contactul.

— Am o surpriză, mă anunță.

După o clipă, aduce o tavă cu micul dejun.

— Ca în filmele americane, consimte.

Cafea, suc de portocale, pâine prăjită și fructe, privind în depărtare orașul dezmorțindu-se. Ca în filme.

26.

Nu pot să dorm. În loc să mă tot foiesc în pat, îmi trec pe calculator ultimele înregistrări și le editez cum m-a învățat Alma. Ascultându-le pe cele de la nuntă, descopăr că mama a fost internată într-o clinică numită Aguas Claras. Creez o arhivă care se numește ZECE DESCOPERIRI DESPRE MAMA. Apoi, întrucât tot nu mi-e somn, intru pe blogul lui Mr. Bridge. Familia e încă ascunsă în pădure. Niște ziariști au debarcat pe insulă. Probabilitățile ca familia să revină pe plajă sunt reduse. Mr. Bridge spune că de șase zile nu se duc la pescuit și că se teme pentru viețile lor. Îi trimit alt e-mail:

Stimate Mr. Thomas Bridge, vă rog, faceți ceva. Dumneavoastră sunteți singura persoană care poate să-i ajute.

Tomás.

Când vin de la școală, caut adresa clinicii Aguas Claras în cartea de telefoane și apoi strada în Mapcity. Nu e departe, sunt sigur că pot să mă duc până acolo pe bicicletă. Am folosit-o foarte puțin. Nu ies decât cu tati și mereu am chef să merg mai mult. Îl sun iarăși pe B.H.M. De data asta, el mi-o ia înainte:

— Ai altă chestie de rezolvat? întreabă pe un ton conspirativ.

— Exact, B.H.M., zic fără să-mi dau seama. Am intrat în bucluc.

— De ce-mi spui B.H.M.?

Nu pot să-i explic chestia cu Bebe Hipopotam Mârșav. Îmi aduc aminte de o carte pe care o are tati în biblioteca lui. Vorbește despre *Hollow Man*.

— Pentru *Best Hollow Man*.

— Și ce-i aia?

— Nu știi? E un om care are o gaură la nivelul inimii și îl face invincibil.

— Și eu sunt unul dintre ei?

— Firește!

— Bine. Te acopăr. Nu-i nici o problemă. Anunță-mă când sosești.

— De acord.

Îmi pun în rucsac harta pe care am imprimat-o ca să ajung la Aguas Claras, un pulover pentru seară, o sticlă cu suc de portocale, MP3-ul și fotografia mamei. Făcând toate acestea, îmi observ mișcările de la distanță. Copilul care este gata să plece într-o aventură nu mi se pare deloc detestabil. Kájef spune că într-o aventură nu e necesar să lupți

cu teroriștii sau cu extratereștrii, sau ce-or fi, e de ajuns să pleci în căutarea a ceva, chiar dacă nu înțelegi prea bine de ce.

Înainte de a ieși, îmi verific pentru ultima oară e-mailul. Aștept răspunsul lui Mr. Thomas Bridge. Nu pot să cred! Iată-l:

> Dear Colleague:
> Thank you so much for your support. I am sure that things are going to be alright in the end. As soon as I get home, I will send you my address as I would love to see that picture you promised me.
> Yours sincerely,
> Thomas.
> PS: We have the same name I am sure it's a good sign.[4]

Nu încape îndoială că e semn bun faptul că în momentul când îmi încep aventura dau peste răspunsul lui. Trec pe la bucătărie și îi spun Yerfei că am să fiu acasă la vecinul. Ea vorbește la mobil și schițează un gest de încuviințare. Ridic mâna în chip de rămas-bun și ies. Este 4.32 p.m.

În vreme ce înaintez pe bicicletă, vântul îmi trece peste față și peste brațe de parcă ar fi câteva milioane de pene. *„Nu alerga, nu sări, nu te agita, nu te mișca.“* Merg de-a lungul unui bulevard pustiu. Suprafața netedă a străzii nu opune rezistență, la fel ca apa. *„Ia-ți cu tine ceasul, controlează-ți inima, nu te îndepărta.“* Cobor cu toată viteza. *„Tu nu poți, ai grijă!“ „Sunt liber“*, îmi zic. Deși am auzit de multe ori cuvântul libertate, nu știu exact ce înseamnă. Știu că copiii se cred de neînvins, dar asta simt ei oare?

Departe de cartierul meu, casele devin mai mici, marginile grădinilor mai neglijate, copacii de pe trotuar mai rari. Inima începe să-mi bată repede. Respir profund și îmi imaginez că sunt în apă, asta îmi domolește mereu inima de om bătrân. Când revine la ritmul normal mă urc pe bicicletă. După câteva clipe, trebuie să mă opresc din nou. Nu mai pot să pedalez. Merg.

La 6.18 p.m. ajung în sfârșit la clinica Aguas Claras. În capătul unei parcări pustii se înalță o casă cu trei etaje, cu jaluzelele trase. Mă uit printr-o crăpătură a ușii. Un miros puternic de ars îmi invadează nările. Totul este întunecat, nimic nu trăiește înăuntru. Dau ocol casei și descopăr un parc. Copacii par obosiți. La fel potecile pline de hățișuri și de buruieni, pe unde înaintez fără țintă. Mă așez pe o bancă sub un copac mare și scot din rucsac fotografia mamei. O privesc încă o dată și descopăr ceva incredibil: ea este așezată aici, chiar sub acest frasin! Frasinul nu este orice copac, este nici mai mult, nici mai puțin decât „Copacul lumii“. Maná mi-a povestit că frasinul crește în centrul

cosmosului și că produce o rouă atât de dulce, încât albinele o transformă în miere. Problema este că sub pământul lui trăiește un dragon care se hrănește cu cadavre și îi mușcă rădăcinile ca să-l doboare. Las fotografia pe bancă, cu chipul mamei privind în frunziș, și înregistrez:

A treia descoperire: La fel ca frasinul, mama avea un dragon în rădăcini și, oricât a luptat să-l învingă, dragonul a sfârșit prin a câștiga bătălia cu ea.

Nu știu unde mă duc toate astea. Nu cred că am avansat prea mult. Deodată, lucrurile mi se par foarte complicate. În fața casei este o piscină în ruină și un copac cu flori albastre. Din când în când, păsările se apropie de el și ciripesc. Parcul s-a umplut de umbre. Este ora 7.15 p.m. și ar fi trebuit să fiu de mult în casă.

Când ies pe stradă dau de o *animita*[5]. Mă surprinde că n-am văzut-o înainte. Este o căsuță albă, bine îngrijită, are o cruce de lemn și două recipiente de plastic cu flori galbene. Mă duc lângă ea, s-o privesc. Nu pot să cred! Asta chiar că e o descoperire adevărată. Căsuța are numele mamei: SOLEDAD BASTIDAS BULYGIN.

Arunc bicicleta și îngenunchez pe caldarâm, ca să mă uit înăuntru. O *animita* evocă locul unde a murit cineva în mod violent. Se crede că sufletul îi rămâne acolo, de aceea lumea îi pune flori. Închid ochii ca să respir în tihnă, apoi observ din nou *animita*. SOLEDAD BASTIDAS BULYGIN. Privesc înăuntru. Este o Fecioară în rochie albastră și cu părul blond, ca păpușile Barbie ale Lolei. În mână are o cometă. Dincolo de Fecioară, din tavan atârnă o stea mare cu șase colțuri, dintr-un metal opac.

— Bună seara! spune cineva în spatele meu.

Îmi înalț capul și văd un bătrân cu ochi de țânțar. Mă ridic. Bătrânul lasă jos o carte pe care o avea sub braț, își curăță o mână pe pantaloni și mi-o strânge pe a mea.

— Bună seara, sunt Tomás Montes, iar Soledad Bastidas este mama mea! declar cu emoție.

— Bună seara! Eu sunt Roberto Milowsky, locuiesc vizavi – și îmi arată o casă cu două etaje pe cealaltă parte a străzii. Eu sunt cel care îi pune flori mamei tale.

— Dumneavoastră ați cunoscut-o?

— Foarte puțin, dar soția mea, da. Lucra ca voluntară la Aguas Claras. Elena o iubea mult și de aceea îi aducem mereu flori. Carevasăzică, tu ești fiul ei; semeni mult cu ea, observă privindu-mă în continuare cu atenție, de parcă aș fi o persoană specială.

— Știți de ce e o stea în căsuță?

— E o stea a lui David, pentru că mama ta era evreică, la fel ca noi.

— De unde știți?

— Așa este. Când ești evreu, nu poți face nimic ca să îndrepți

chestia asta, zâmbește domnul Milowsky.

— Și eu sunt evreu?

— Firește.

Soarele apune cu repeziciune. Îl întreb dacă pot să revin într-o zi ca să stau de vorbă cu soția lui. Domnul Milowsky îmi răspunde că asta e cam greu, întrucât este moartă.

— Atunci de ce ați spus „îi aducem flori“?

— Pentru că ea trăiește în mine și anumite lucruri le facem împreună, ca de exemplu să-i punem flori mamei tale.

— Dumneavoastră i-ați atârnat steaua lui David?

— Chiar eu.

— Domnule Milowsky, v-ar plăcea să vă scarpin pe spate?

— Ar fi foarte amabil din partea ta.

Mă urc pe o piatră și îl scarpin.

— Domnule Milowsky, pot să vă pun o ultimă întrebare?

— Dă-i drumul, întreabă-mă!

— Mama a murit aici?

Domnul Milowsky încuviințează cu un gest al capului.

— Cum a murit, dumneavoastră știți?

Domnul Milowsky mă privește fără să spună nimic.

— N-o să-mi spuneți cum, nu-i așa?

El schițează un gest negativ cu capul.

— E timpul să plec, zic.

— Ai venit singur?

— Casa mea nu e prea departe.

— Bine, când vrei, poți veni să mă ajuți cu florile mamei tale, știi unde locuiesc.

Îmi iau rămas-bun, mă urc pe bicicleta mea și pedalez pe stradă în jos.

Când am descoperit că penisul meu e diferit de al verilor mei, l-am întrebat pe tati: Ce e asta? „Se numește gland“, mi-a răspuns. „Pare o ciupercă, și sunt singurul dintre veri care o are“, am adăugat. Îmi amintesc că tati a lăsat cartea pe care o citea și a făcut o mișcare de enervare. Pe atunci, eu nu descoperisem încă afișele pe care adulții le poartă pe frunte și m-am gândit că are să mă certe pentru că mi-am dat jos pantalonii în biroul lui. Dar mi-a spus așa: „Eu și mama ta am hotărât să îți facem circumcizie din rațiuni de igienă. Ca să știi, în Statele Unite mulți copii sunt circumciși la naștere.“ Apoi, bineînțeles, a trebuit să-mi explice ce înseamnă cuvântul „circumcizie“. La școală, colegii mei au avut grijă să mă informeze că doar evreilor li se face asta. Au râs de mine. Eu le-am spus de copiii din Statele Unite, dar nu m-au crezut. Au insistat că eu sunt evreu și o perioadă îndelungată, în loc să mă strige pe nume, m-au strigat „jidovule“. Mă opresc la un colț de stradă și înregistrez:

A patra descoperire: După cum spune domnul Milowsky, mama era evreică, la fel și eu.

A cincea descoperire: Mama a murit pe stradă, în fața clinicii Aguas Claras.

Eu îmi închipuiam că aceste *animitas* sunt foarte triste, amintind întotdeauna moartea cuiva – ca bunicul —, dar *animita* mamei, cu Barbie a ei, cometa și steaua lui David, pare să spună: „Veniți să mă priviți, nu mă simt deloc rău aici înăuntru!“

Drumul de întoarcere este mai lung. Harta nu funcționează la fel ca înainte. Încerc să identific punctele de referință pe care le-am memorat, însă capul îmi este plin de idei care mă descumpănesc. Curând are să se înnopteze. Știu că trebuie să pedalez în direcția lanțului muntos. Eu locuiesc pe una dintre coaste. Urcarea e mai anevoioasă când ești obosit, dar n-am timp să-mi număr bătăile inimii. Ajung la un punct unde trebuie să mă opresc, nu mai pot să respir. Arunc bicicleta la pământ, îmi arcuiesc trunchiul și îmi înfig mâinile în genunchi, uitându-mă la caldarâm fără să-l văd. Inima mi se strânge dureros, îmi vine s-o iau în mână și s-o ajut să bată cum ar trebui. Beau o gură de suc de portocale. E călduț și amar. Este ora 9.05 p.m. Continui drumul mergând pe jos. Nu sunt coborâșuri, numai urcuș, iar străzile îmi sunt străine. Este atât de mare efortul, că îmi vine să las totul aici, să mă așez pe trotuar și să aștept să se întâmple ce s-o întâmpla. Luminile clădirilor de sticlă și oțel sunt deja aprinse. Totul e foarte departe – camera mea, Cutia Cu Amintiri, Kájef. Mă dor coastele. Îmi trec mâna peste ochi cu putere, o dată și încă o dată, până mă doare.

Este 10.03 p.m. când recunosc colțul fosforescent al benzinăriei. O lună albă, ca o oribilă minge de fotbal, iese din munte. Ce mă așteaptă acasă e mai rău decât strada. Singura mea salvare ar fi ca tati și Alma să fie plecați. O probabilitate care, dacă mă gândesc bine, nu e îndepărtată.

Când Yerfa îmi deschide ușa, se năpustește asupra mea și mă îmbrățișează.

— Tommy, Tommy!

Mă desprind de ea. Nu-mi place să mă atingă cineva astfel. Nici să plângă pe gâtul meu. Nici măcar Yerfa.

— Știi ce sperietură am tras din cauza ta? Ei?

— Iartă-mă! N-am vrut.

Lola, în pijama, se arată în ușa coridorului cu foca ei. Îmi zâmbește. Yerfa țipă în continuare. Îi zâmbesc și eu.

— Și tati?

— Din fericire, n-a sosit. Nici doamna Alma. Dacă ar fi aici, tu ai avea probleme, iar eu nici nu mai spun. M-ar da afară în șuturi din vina ta.

— Atunci, nu le vom spune nimic, declar.

— Absolut nimic, zice ea și gesticulează cu mâinile de parcă ar șterge o oglindă.

4 Dragul meu coleg, îți mulțumesc foarte mult pentru susținere. Sunt sigur că totul va fi bine în cele din urmă. De îndată ce ajung acasă, îți trimit adresa mea, pentru că mi-ar plăcea nespus să văd desenul pe care mi l-ai promis. Al tău devotat, Thomas. PS: Avem același prenume, sunt sigur că e un semn bun. (n.red.)

5 Mic adăpost, de diferite forme, conținând diverse obiecte, construit în memoria unei persoane decedate în circumstanțe tragice sau violente, în locul unde a murit aceasta (n.tr.)

27.

Să evadezi: să eviți un rău sau un pericol iminent. Să ocolești cu artă și cu șiretenie o dificultate prevăzută. Să fugi. Să scapi.

Asta fac pornind motoarele, apăsând pe accelerație și, după câteva minute, ridicând botul avionului meu. Arta de a zbura maschează arta mult mai complexă și mai delicată a fugii. În ultimă instanță, aș putea să spun că aveam totul pregătit dinainte și n-aș minți. Înainte de a pleca spre clinică, azi-dimineață, mi-am pus în portbagajul mașinii jacheta de zbor și alte lucruri pe care le iau cu mine în aceste scurte plimbări. Și iată-mă, zbor de-a lungul coastei, căutând cuvântul exact care descrie culoarea fâșiei de nisip sau distanța exactă dintre un cargou și țărm. Subtilități ale evadării. La vreo cincizeci de kilometri, miriade de nori se apropie dinspre mare. Aș putea să spun, de asemenea, că sunt încă năucit, că e un fel de a-mi ordona gândurile, de a privi ultimele evenimente în perspectivă. Și nici de data asta n-aș minți.

Cristóbal e mort. Mi-o amintesc pe Emma cu mâinile înțepenite pe vergelele metalice ale patului său, cu privirea ațintită asupra monitorului, așteptându-mi cuvintele. Am văzut scena din afara mea, ca atâtea alte momente de-a lungul vieții, convins întotdeauna că rațiunea este singura ieșire posibilă.

— A murit, nu-i așa? m-a întrebat fără să-și ia ochii de pe monitor.

Nenorocirea este o posibilitate când lucrezi pe muchia ascuțită care desparte viața de moarte. De aceea începi să construiești un angrenaj de protecție în ziua când te hotărăști să intri în sala de operații și să faci să alunece bisturiul pe toracele unei ființe umane. Trudești cu migală ca să te pui la adăpost de vină, de suferință și, în treacăt, de sentimente.

Unde e Dumnezeu? De copil am crezut că dacă îi fac voia, totul are să meargă bine. Am încercat să acționez cu măsură, cu bunătate, cu rigoare. Chiar și așa, Cristóbal e mort. Soledad e moartă. Iar eu sunt departe de toate. Încerc să mă rog, dar toată trăncăneala asta și negura deasă care izvorăște din ea îmi produc repulsie. E cu neputință ca Dumnezeu să fie atotștiutor și să hotărască moartea unor ființe ca ei. E o contradicție care-mi distruge temeliile credinței.

Apărat de armurile mele, mi se pare că am mers vreme îndelungată pe o suprafață înghețată, iar crăpăturile care se iveau din când în când și pe care eu le ocoleam cu dexteritate erau nici mai mult, nici mai puțin decât viața.

Pe acest fundal se zămislesc imaginile și mă zguduie. Dintr-odată se întâmpla. Soledad paraliza. Dacă avea de căutat un număr de telefon în agendă, își făcea ordine pe birou sau îl schimba pe Tommy, își întrerupea treaba, iar privirea sticloasă i se pierdea într-un loc de pe perete, ca și cum s-ar fi lăsat deodată învinsă de o forță care o înrobea dinăuntru. Îmi amintesc golul care-i copleșise ochii, expresia sumbră și impenetrabilă.

Episoade care au devenit din ce în ce mai frecvente, până au explodat într-o dimineață de luni, când m-a sunat proprietara spațiului pe care îl închiriase Soledad pentru galeria ei de artă. De trei luni nu-i plătise chiria. După-amiază am fost acolo ca să văd progresele. Fusesem cu Soledad la începutul proiectului ei. Accesul era blocat, iar prin ferestre se deslușea același spațiu amplu și liber, pe care l-am zărit atunci. Toate întâlnirile la care pleca Soledad dimineața cu arhitectul, cu constructorul, cu numeroșii consilieri nu dăduseră nici un rezultat. Sau poate – abia atunci mi-am pus problema – nu existaseră niciodată.

Am hotărât să o urmăresc. Trebuia să știu unde se duce Soledad zi de zi cu copilul nostru, cu cine se întâlnește, ce pune la cale. În dimineața următoare, am oprit mașina la un colț de stradă și am așteptat-o. În jur de ora zece am văzut-o trecând în mașina ei. În curând, ne aflam în cartierul unde locuise cu părinții. S-a oprit în fața pieței unde obișnuia să alerge când era copilă și l-a dat pe Tommy jos din brațe. Așezată pe un trotuar, a zăbovit îndelung, uitându-se în față, fără să se miște, cu genunchii lipiți și cu mâinile ascunse între ei. Tommy, între timp, se juca în pământ, la picioarele ei. La un moment dat, s-a rezemat de mama lui și nu s-a mai mișcat. Era o dimineață geroasă, și din mașina mea le vedeam răsuflarea amândurora plutind în aer. M-am temut ca Tommy să nu facă hipotermie. Nu înțelegeam cum putea să-l expună la frig, cunoscându-i fragilitatea. Am vrut să-l iau pe fiul meu și să-l îndepărtez de femeia aceea care nu mi se mai părea cea de care mă îndrăgostisem. Însă trebuia să ajung până la capăt. Era necesar să văd cum mă mințise Soledad în ultimele trei luni. Eram atât de furios, că n-am cântărit bine ce se întâmpla. După cel puțin o oră, Soledad a urcat în mașina ei și a luat-o spre est. Conducea într-un mod temerar, de parcă tot timpul de lenevie i-ar fi explodat deodată în cap. A oprit în fața sediului galeriei, l-a scos pe Tommy din scaunul lui și l-a sărutat până l-a trezit. Manifestarea aceasta de afecțiune, atât de obișnuită la ea, mi-a adus-o înapoi pe Soledad, cea dintotdeauna. Când a ajuns în fața intrării, a ridicat vreo două scânduri care erau pesemne desprinse, s-a aplecat și a intrat cu Tommy. Îndată ce s-a aflat înăuntru, le-a pus la loc. Am lăsat să treacă un moment înainte de a coborî din mașină și de a o spiona prin una dintre ferestrele imense. Imaginea pe care am întrezărit-o prin geamul

murdar și aburit a spulberat certitudinile pe care le avusesem până atunci. Soledad era trântită pe jos chircită; Tommy, ghemuit în poala ei. Am bătut cu violență în geam până aproape să-l sparg, dar Soledad nici nu s-a clintit, apăsându-și ochii, ca și cum ar fi evitat zgomotul asurzitor al unui bombardament. Am intrat prin orificiu. Am strigat-o pe nume. Tommy a început să plângă. Soledad l-a strâns la piept ca să nu-i scape din mâini. Mi-am smuls fiul din brațele ei. Tommy urla. Soledad a început să strige, lovindu-mă cu picioarele și cu pumnii. Am apucat-o de încheieturile mâinilor. Expresia pe care am văzut-o pe chipul ei m-a năucit. Țipa în continuare cu gura deschisă și arătându-și albul ochilor, în altă lume.

I-am dus acasă. Așezată în mașină lângă mine, cu capul plecat, Soledad părea o marionetă. Deodată, a început să tremure. Un rău care dăduse târcoale soției mele și o nouă versiune a realității se instalaseră în viețile noastre. Din momentul acela, m-am gândit, poate că n-am să mai știu niciodată ce să-i spun.

Tommy a stat la tatăl meu în săptămânile următoare. Atât pentru a-l proteja, cât și pentru a o ajuta pe Soledad să rupă simbioza pe care o dezvoltase cu el. Tensiunea din ultimii ani se acumulase, până îi destrămase din temelii eul, ființa. Aceasta a fost explicația pe care ne-a dat-o psihiatrul. La început, Soledad își petrecea ziua în fața televizorului, într-o stare de penibilă inexpresivitate. Încetul cu încetul, cu ajutorul medicamentelor, și-a redobândit chipul familiar, ba chiar a revenit în lumea noastră, la propria-i viață. De aceea am lăsat garda jos, iar când, într-o după-amiază, l-a urcat pe Tommy în mașina ei ca să „facă o plimbare“, Yerfa, care avea ordine stricte să nu-i permită să iasă cu Tommy, a lăsat-o să plece.

S-a ciocnit de zidul unui pasaj rutier inferior. Era trei după-amiaza, și magistrala era aproape pustie. Nu exista alt mod de a intra în coliziune cu zidul în afară de intenția fermă de a o face. Tommy nu era așezat în scaunul lui, pe bancheta din spate. Pe jos, i-am găsit creioanele colorate. Probabil că s-a aplecat să le ia în clipa când Soledad a intrat cu mașina în zid. Mișcarea aceasta i-a salvat viața. Ea a ajuns la spital cu câteva oase rupte și cu leziuni pe față. Când i s-au vindecat rănile, am internat-o într-o clinică de psihiatrie. Nu i-am iertat niciodată faptul că vrusese să-l ia pe Tommy.

Avionul se zgâlțâie. Am impresia că navighez pe suprafața încrețită a oceanului. Am adus sticla cu vaporașul înăuntru. O privesc în zare. Are detalii pe care nu le observasem, precum o ancoră atârnând de la proră. Duduitul motorului îmi răsună în urechi. O apuc cu atâta putere, că o sparg. Sângerez. Ridic mâna și picăturile îmi cad pe pantaloni. Mă năpădește un sentiment pe care îl cunosc: acela de a fi

distrus ceva ireparabil. Îmi amintesc cuvintele Almei în ziua nunții lui Miguel: „Cel mai mult te bucură să deschizi ușile sălii de operație și să vezi chipurile care te privesc de parcă ai fi un zeu“. Și are dreptate. Ea nu știe că privirile recunoscătoare mă ajută să uit de bărbatul copleșit de furia, de vina și de josnicia pe care le poartă în suflet. O josnicie care mă tem că se va revărsa asupra celorlalți.

Când m-a întrebat Emma dacă fiul ei e mort, am tras-o spre mine. „Poți să plângi. Eu n-am putut niciodată“, i-am spus.

În vreme ce Soledad ne părăsea încetul cu încetul la clinică, eu am construit o platoșă, sub care mă însuflețea o singură dorință: să nu mă las dominat de tristețe. Trebuia să prefac totul în forță, în furie. Era singurul mod de supraviețuire pe care îl cunoșteam și ultima convingere care-mi rămânea.

Emma n-a plâns. A zăbovit cu chipul îngropat în pieptul meu. Așa ne-a găsit tatăl lui Cristóbal peste câteva minute. A început să țipe. Emma s-a desprins de mine și l-a apucat de umeri. Eu am luat vaporul de pe noptiera lui Cristóbal și am ieșit din încăpere.

Deodată, am o viziune pe care n-am mai avut-o niciodată. În timp ce soarele e gata să apună în mare, luna se ivește între colinele din față, albă ca zăpada, imensă. O figură care în alte timpuri m-ar fi făcut să mă gândesc la măreția lui Dumnezeu. Dar nu acum. M-am pregătit întreaga viață să simt grația și revelația, însă nu se întâmplă nimic. El e mereu absent, iar și iar.

28. ♒

În loc să fie ascunsă într-un loc întunecat și solitar, casa de apă din copilăria mea a devenit transparentă și plutește în oraș. Altă noapte furată. Îl contemplu pe Leo în timp ce doarme. Când se odihnește, trăsăturile feței îi conferă o înfățișare mai puerilă, mai candidă. Zbârciturile de pe frunte dispar, aidoma ochilor pătrunzători, gesturilor energice și scepticismului. În ciuda privirii neîncrezătoare asupra lumii, în ciuda trecutului de dependențe, Leo emană un aer sastisit, de parcă și-ar fi petrecut viața adunând plăceri. Câteodată, mă gândesc că asta mă atrage cel mai mult la el. Deschide ochii, clipește de câteva ori înainte de a reuși să mă încadreze. Surâde. Lumina îi scoate în evidență splendidul chip colțuros. Sub cearșafuri, mă trage mai aproape de el.

— Pot să te întreb ceva? mă interesez.

— Depinde.

— Când te-am cunoscut, terminaseși un tratament și peste două săptămâni trăgeai pe nas. De ce?

— Despre ce vorbești?

— Îți amintești când ne-am cunoscut?

Îmi sprijin capul pe umărul lui. Leo încuviințează.

— La petrecerea aia ai băut coca-cola, ai plecat devreme acasă, erai hotărât să te vindeci. Când am fost pe deal, aveai cocaină. Ce s-a întâmplat între timp?

— De ce vrei să știi asta acum? Mușchii i se încordează. S-a întâmplat cu multă vreme în urmă, Alma. Nu era prima oară când cădeam, nici ultima.

— Povestește-mi, te rog!

Leo se așază mai bine și eu mă adaptez la noua lui poziție.

— Amintirile mele din perioada aia sunt atât de confuze. A fost un miracol că m-ai prins curat la petrecere.

— Pe deal, mi-ai spus că ești cu altă femeie și că de aceea nu vrei să te implici cu mine, îi spun și îmi pun mâna lui pe obraz.

— E de necrezut că îți amintești atâtea amănunte. O femeie... Pesemne că era vorba de o profesoară de yoga sau de meditație, cu care am fost o vreme. Da, era ea. Avea un păr fabulos, așa, ca al tău, și când se mișca îi zornăiau brățările.

— Înseamnă că era frumoasă.

— Tu ești infinit mai frumoasă.

— Nu vreau să mă flatezi.

— Ți-o spun pentru orice eventualitate. Era mai în vârstă cu câțiva ani buni decât mine. Cred că am invitat-o să ieșim în ziua când am cunoscut-o. Eram un nerușinat.

— Ca și acum, îl asigur.

Luna strălucește între contururile întunecate ale clădirilor din capăt. Cerul vibrează, iar un praf fin și alb se presară prin coroanele copacilor.

— Ea știa că tocmai terminaseși un tratament?

— De ce te interesează atât de mult toate astea?

— Curiozitate.

— Habar n-avea, nu i-am pomenit niciodată de asta. Cred că împreună cu ea am început din nou să beau și să fumez jointuri. N-a durat mult. Într-o zi, m-a dat afară din casă și n-am mai văzut-o.

— Femeia aceea era mama mea.

— Ce?!

Leo se ridică în capul oaselor și mă privește în ochi. Vorbind cu liniștea celui care povestește un vis îndepărtat, observ luna, neobosită, plutind în fața ferestrei noastre.

— Eu te-am văzut în dimineața aia, dormeai, erai dezbrăcat. M-am uitat la voi îndelung. La mama mea și la tine.

— Nu pot să cred... Mă strânge cu putere în brațe. Nu pot să cred.

— Pielea ei și a ta aveau aceeași culoare măslinie, doar că a ta era mai fermă, mai tânără.

— Femeia aceea era mama ta, zice el pentru sine.

— Te-a deranjat că te-a dat afară din casa ei, te-a durut că te-a șters din viața ei hodoronc-tronc?

Știu cât de stânjenitoare este întrebarea mea, de aceea o formulez. Căci toate acestea sunt stânjenitoare, dar absolut necesare. Leo tace o clipă, apoi spune:

— Îmi pare rău, Alma, îmi pare sincer rău!

— Dar tu n-aveai habar. De fapt, nici ea nu știa că ne cunoșteam. Nici în ziua de azi nu știe.

— Alma... oricum, e îngrozitor și vreau să mă ierți.

Mă îmbrățișează, acum și mai puternic.

— Pentru ce?

— Pentru că nu te-am văzut, pentru că am fost atunci un prost beat și dependent de droguri și nu te-am văzut.

— Pentru că ai tăvălit-o pe mama?

— Pentru că am tăvălit-o pe mama ta, repetă cu seriozitate, iar eu izbucnesc în râs.

— De ce râzi?

— Am reușit să te fac să vorbești serios, am reușit să-ți scot masca de sarcasm, am reușit să te fac să mă simți.

— Dar te simt tot timpul...

— Niciodată cu atâta intensitate ca acum, îi spun.
— Niciodată cu atâta intensitate ca acum, recunoaște el.

29.

O lună gigantică se reazemă de casa Bebelușului Hipopotam Mârșav și mă observă amenințătoare. Tavanul camerei mele este o gaură pe unde umbrele se strecoară ca șoarecii. Aprind lumina. Mă gândesc la nota de 6,5 pe care am luat-o astăzi la engleză, la cea de 6,2 de la comunicare și la cea de 7 de la desen de săptămâna trecută. Din păcate, îmi amintesc și de treiul de la matematică. Îmi imaginez că m-au ales rege al unei țări numite Tommylandia, dar FDTN-ul – Frica Din Timpul Nopții – e mai puternic decât născocirile mele. Mai puternic decât mine. Mă ridic și ies în hol. Drumul pe bicicletă mi-a vlăguit corpul. Nu obțin nimic dacă intru în camera lui tati. Alma nu e acasă, pesemne că lucrează până în zori, iar tati zice că sunt mare pentru FDTN. Cobor la etajul întâi și bat la ușa Yerfei. Ea apare într-o cămașă de noapte albă, care-i lasă la vedere doar picioarele închise la culoare. Fără să scoatem o vorbă, ne vârâm în patul ei. Yerfa are burta moale și călduță, la fel ca sânii. Mă uit afară prin fereastră. Acolo e din nou lună.

— Luna m-a urmărit până aici, o informez pe Yerfa. De fapt, ne urmărește pe toți peste tot.

Ea îmi răspunde cu un mormăit. Îi aud respirația. Burta i se mișcă în sus și în jos. În sus și în jos. La urma urmelor, luna plină nu e atât de rea. Nopțile fără lună și fără stele sunt și mai rele, pentru că bezna coboară din înălțimi cu demonii ei. Gândindu-mă la asta, adorm.

La un moment dat, Yerfa se întoarce și mă aruncă din patul ei. Sunt pe jos cu un pantof al ei în coaste. Se crapă de ziuă. Cele dintâi reflexii albastre ale zorilor au biruit luna. Mă întorc în camera mea și îmi deschid calculatorul. Nu pricep cum de nu obosesc niciodată colegii mei.

> HAHAHA EȘTI UN URGISIT ȘI UN BĂLTĂREȚ HAHAHAA... ȘI O SĂ-ȚI TRAGEM UNA DE O SĂ JUCĂM ZARURI CU MĂSELELE DIN GURA TA DACĂ NU NE ADUCI CINCI MII DE LOVELE AUZI FRAIERULE ??????????????????????

Simt furia dintotdeauna, dar de data asta nu am puterea să-mi imaginez ceva înspăimântător. Uneori aș vrea să-i povestesc totul lui tati, dar el are să creadă că lucrurile astea li se întâmplă doar copiilor foarte proști și foarte slabi.

Din fericire, acum îl am pe Mr. Bridge. Înainte de a-l vizita, trec înregistrările ultimelor descoperiri pe calculator. Când intru pe blogul

lui, sunt zorii sfârșitului lumii. Ca aici. Camera este fixată asupra insulei unde trăiește familia alacaluf. Vocea răgușită a lui Mr. Thomas Bridge rupe tăcerea. *„Good Morning“*, zice, iar fața lui roșiatică apare pe ecranul meu. Se freacă la ochi și îmi zâmbește. S-ar spune că suntem prieteni. Îi zâmbesc și eu. Ce păcat că el nu poate să mă vadă. Deodată spune:

— Uuuupsss!!! *They are finally emerging from the forest!*[6]

Sunt urcați cu toții într-o luntre. Mama vâslește spre adâncul apelor. Nu au înaintat prea mult, când luntrea se oprește. Nu izbutesc să disting ce fac. Se văd trudindu-se. Mr. Thomas Bridge își pune aceeași întrebare ca mine. Dintr-odată, totul devine evident. Nu pot să cred ce văd. Nici Mr. Bridge, care acum strigă: „What the fuck! What the fuck!“ Mai întâi copilul. Îi deslușesc silueta măruntă ca a mea urcându-se pe marginea luntrei și, cu o piatră legată la un picior, aruncându-se în mare. Nu trec mai mult de cinci secunde, că apa devine liniștită, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Fetița pare să-și îmbrățișeze bunica. Se desprinde de ea și se apropie de marginea luntrei. Se oprește un moment și apoi, aidoma fratelui ei, dispare sub apă. Tatăl ei o urmează, iar la câteva clipe, și mama. Bunica așteaptă ca apele să se calmeze iarăși, stinge focul cu picioarele și se aruncă. Au dispărut. Marea, indiferentă, i-a înghițit și acum se preface că doarme.

Mr. Bridge rămâne tăcut. Oprește camera și totul se șterge. „Mr. Thomas Bridge!“, strig spre ecranul calculatorului meu, care e în continuare negru și gol ca apa. „Mr. Bridge, Mr. Bridge!“, strig din nou cu toată puterea. Întind mâna ca să-l ating, în zadar însă, Mr. Bridge se cufundă în el ca alacalufii în marea lor, ca mama în strada ei.

6 În sfârșit, ies din pădure! (n.red.)

30.

Rabinul cântă psalmi în ebraică, în vreme ce bărbații aruncă fiecare câte trei lopeți deasupra micului sicriu al lui Cristóbal. Un arc de fier forjat, de care atârnă o mică stea a lui David, îi încoronează mormântul. Emma, în picioare în fața lor, îi observă. Tatăl lui Cristóbal nu și-a pierdut expresia tulbure și febrilă. Umbra unei apărători de soare albe protejează grupul de neamuri și de prieteni care își iau rămas-bun. Unii au ochii închiși și murmură, strânși unii în alții, alcătuind un zid de netrecut. Un bătrân, al cărui păr alb amintește de un leu, a început să spună rugăciuni.

Acesta e cimitirul unde ar trebui să fie înmormântată Soledad. Tommy avea doi ani când o verișoară din Argentina a contactat-o și a anunțat-o că bunicii lor erau evrei. Bunicul ei venise din Ucraina la Buenos Aires și se convertise la catolicism ca să înființeze o școală pentru domnișoare. Generațiile viitoare au fost educate în această religie. Să-și afle originea evreiască a însemnat pentru Soledad un punct de cotitură. Ceva intangibil, pe care n-a știut nicicând să mi-l explice, dar care s-a transformat într-o sursă de infinite întrebări și într-o căutare extenuantă. Eu îmi începeam atunci practica de chirurg și mi-a fost greu s-o urmăresc în periplul ei. Într-o noapte, cu câteva luni înainte de primul semnal de alarmă, întinși unul lângă celălalt în așteptarea somnului, m-a anunțat:

— Astăzi l-am circumcis pe Tommy.

Am fost incapabil să mă controlez. Am țipat la ea că nu avea dreptul, că ar fi trebuit să mă consulte înainte.

— Vreau ca Tommy să fie evreu ca mine, a răspuns cu calmul celui care și-a repetat cuvintele de o mie de ori.

— Dar... este deja, am argumentat.

— Vreau ca el să-și cunoască mereu obârșia, s-o poarte în corp și să nu pățească la fel ca mine.

Mâncat de furie, i-am replicat cu ironie:

— Tu vei fi aici ca să-i aduci aminte.

Soledad mi-a perceput ironia. Cuvintele mele, într-un fel, îi confirmau temerile.

— Pot și să mor, a tranșat cu emoție și cu seriozitate.

Am îmbrățișat-o rușinat și i-am spus că nu mă deranja că îl circumcisese pe Tommy, dar mi-ar fi plăcut să o facem împreună.

— Nu pot să fiu singură, am nevoie de cineva din cercul nostru familial care să facă parte din asta.

Chiar dacă izbuteam să înțeleg ce semnificație are pentru ea, eram mânios că îmi marcase fiul cu un semn de nești. Aceeași mânie pe care am simțit-o când m-a lăsat singur cu Tommy. I-am resimțit inconștiența, intensitatea bolnăvicioasă cu care trăia, care au sfârșit prin a o ucide. I-am blestemat lipsa de voință. Viața lui Tommy și a mea aveau să fie întunecate de umbra ei.

De aceea i-am ascuns lui Tommy adevărul: moartea mamei lui și sângele evreiesc care îi curge prin vene. Este alt motiv pentru care n-am înmormântat-o în cimitirul acela. A fost răzbunarea mea pentru ce ne-a făcut. Ranchiuna are o energie și o limpezime de care amărăciunea e lipsită, de aceea am persistat în ea. Răzbunare, ranchiună? Mă simt copleșit de o tristețe atât de profundă, că îmi vine să plâng. Trebuie să cred, nu să gândesc, îmi spun iar și iar. Însă e zadarnic. Nicicând înainte nu mi-a părut Dumnezeu atât de inuman. Măreția Lui constă în faptul că nu putem să ajungem la nimic cu adevărat omenesc, suntem condamnați să trăim în durere și în păcat.

Emma aruncă o floare pe sicriul fiului ei, acoperit deja de pământ. Privirile ni se întâlnesc. Își coboară pleoapele, apoi și le ridică, de parcă ar agita o mână în chip de adio. Este timpul să ne întoarcem acasă. Vreau să-i văd pe Alma, pe Tommy, pe Lola. Am impresia că am fost departe prea mult timp.

31.

Eu cred că tati păstrează adesea tăcerea pentru că uneori e extrem de complicat să le spui altor persoane ceva simplu. Ăsta e motivul, cel puțin, pentru care eu prefer să nu vorbesc.

Astăzi, la școală, am citit dintr-un poet care se numește Vicente Huidobro.

Cuvintele, am descoperit, servesc la a exprima și a înțelege lucruri pe care altfel ar fi cu neputință s-o facem. Ca de exemplu: *„Mă gândesc la ei, la morți. La cei pe care i-am văzut căzând. La cei pe care-i am întipăriți în suflet. La cei care cad sub ochii mei“*. Când profesorul de comunicare ne-a citit poemul acesta, mi-a tresărit inima. Nu mi-am imaginat niciodată că ar putea să existe un loc foarte, foarte adânc în corpul nostru, unde suntem cu toții la fel. Altfel, cum se face că domnul Huidobro, care a murit acum șaizeci de ani, vorbește despre ceea ce mi se întâmplă mie?

Dar cel mai important este că am descoperit că el construia din cuvinte stele, capele, caleidoscoape, săgeți... De aceea am hotărât în cele din urmă să fac ceva. Am să-mi construiesc un Alfabetar, în care am să prind pentru totdeauna mesajele.

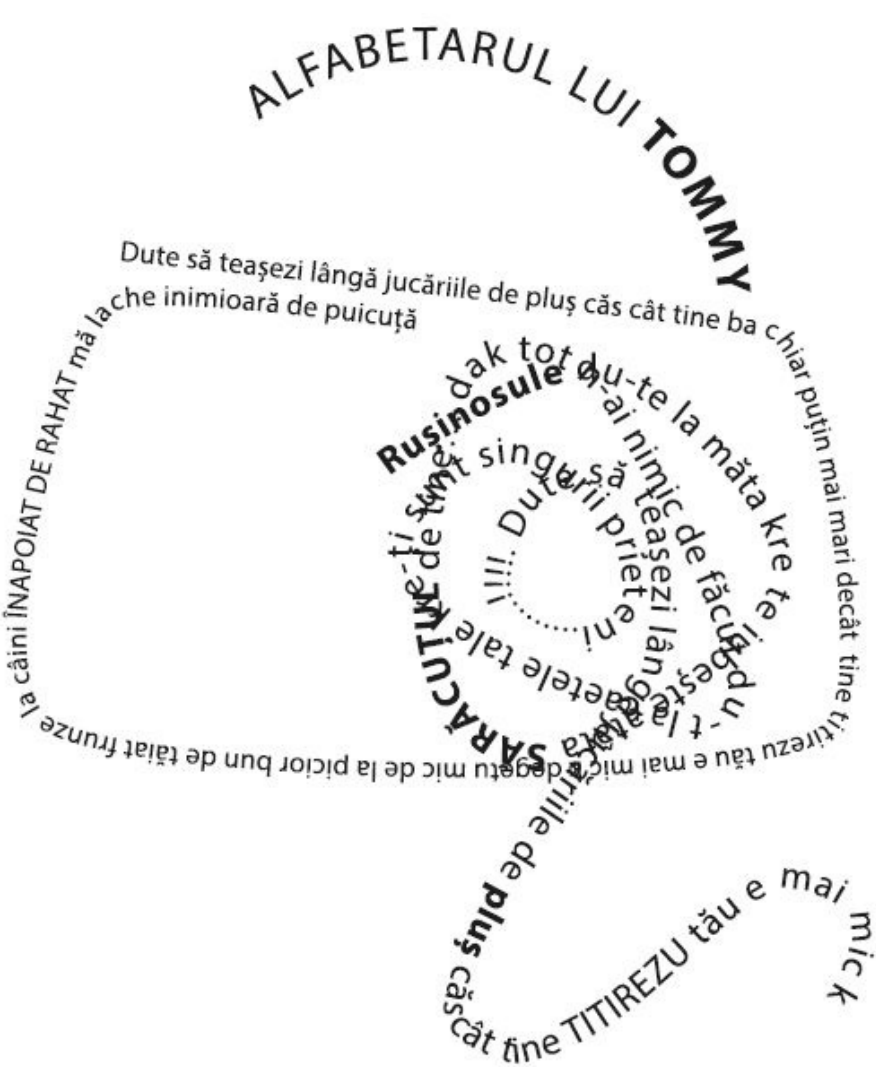
ALFABETARUL LUI TOMMY
Dute să teașezi lângă jucăriile de pluș căs cât tine ba chiar puțin mai mari decât tine ți
che inimioară de puicuță
dak tot du-te la măta kre te
Ruşinosule
-ai nimic de făcut d
t singur
Dute să teașezi lân
ții prie
ni
!!!!
SARACUTU
-te de tine
ta
ghetele tale
la câini ÎNAPOIAT DE RAHAT mă la
ția de plus
ritirezu tău e mai mic de la picior bun de tăiat frunze l
căscât tine TITIREZU tău e mai mic

32. ♒

Mă așez pe brațul canapelei și alunec pieziș spre Leo. Îl observ în timp ce își corectează notele pentru o cronică pe care trebuie s-o trimită la un ziar. Se încruntă și apoi trasează cu fermitate două linii, tăind ce scrisese. Își trece brațul peste umărul meu și mă strânge.

— Nu știu ce am să mă fac fără tine când am să mă întorc la Bogotá, îmi spune cu o licărire în ochi.

Râde într-un colț al gurii.

Îmi zice că îi domolesc demonii și că îl ajut să se conecteze cu locul unde sunt poveștile. Fac o mutră de neîncredere și izbucnim în hohote. Știm amândoi prea bine că scrie, fără ajutorul nimănui, romane care i-au adus prestigiu și bunăstare. Mă desprind de el și îmi apuc genunchii cu brațele. Leo revine la hârtiile lui.

Nu pot opri viitorul acela, pe care Leo l-a numit ca să mă întristeze. Acum câteva momente, când eram goi în pat, el mi-a vorbit despre viața lui. O existență liberă și în același timp în mod pervers solitară. Am vrut să cuprind lumea aceea vastă, debordând de posibilități. Totuși, scrutându-i expresia intensă, fără a ajunge să fie pe de-a-ntregul fericit, am perceput dincolo de relatarea lui dezinvoltă o oarecare pustietate.

I-am cerut să mă strângă în brațe. Simțeam nevoia să știu dacă momentul acela avea consistență, dacă era real, și nu una dintre anecdotele lui furtunoase care, într-un viitor nu prea îndepărtat, avea să se prefacă într-o povestire.

— Ascultă asta, îmi spune. „Telemah dragule, toate insulele seamănă între ele când ai rătăcit atâta vreme și creierul începe să se încurce numărând valuri, pupilele, mânjite de orizont, plâng, iar carnea apelor distruge urechile“. Este un poem de Joseph Brodsky.

Îmi vorbește cu licărirea șmecherească pe care o au de obicei ochii lui.

— O clipă am crezut că l-ai scris tu.

„Toate insulele seamănă între ele când ai rătăcit atâta vreme.“ Încearcă oare să-mi spună că a venit timpul să prindă rădăcini? N-am să rezolv enigmele lui Leo. Ce am să fac sau ce n-am să fac eu cu viața mea nu depinde de ce are să facă el cu a lui.

În spatele clădirilor luminate, albastrul-închis al cerului dobândește o nuanță portocalie. Văzduhul este liniștit. Mă invadează amărăciunea. Mă înspăimântă faptul că sunt capabilă să spulber fără șovăială lumea Lolei, a lui Tommy, a lui Juan.

La urma urmelor, după două pahare, Juan poate să obțină de la mine orice vrea, iar eu de la el, de asemenea. Diferența constă în elemente lipsite de substanță, ca felul lui Leo de a se scărpina în cap, timbrul vocii lui, felul de a da din mâini, care mă impresionează, greutatea corpului său peste al meu, năvălirile lui, valul de plăcere pe care mi-o provoacă.

Când, după o vreme, pasiunea moare, începem să trăim în jurul acordurilor, al țelurilor, al loialităților și al afecțiunilor care posedă tot atâta sau mai multă valoare decât ardoarea pe care o înlocuiesc. Până acum câteva săptămâni, a înțelege asta îmi părea un semn de maturitate; acum, totuși, mi se pare o elegantă cutie goală. În noi se produc infinite procese invizibile, mor celule, se nasc altele, se opresc anumite chestiuni și se pun în mișcare altele. Până când, dintr-odată, ne-am schimbat. Tocmai când una dintre aceste infime lucrări lăuntrice era pe cale să devină vizibilă, a reapărut Leo în viața mea. Poate că el nu e decât o obsesie, mirajul provocat de tânjirea după o altă viață, după un nou început. În aerul confuz pe care îl respir, singura mea certitudine este că nu sunt capabilă să trăiesc într-o bălărie, departe de emoții, de căldura unui trup apropiat și iubit, înconjurată de cutii goale.

— Leo, îl întrerup, pot să-ți pun o întrebare?

Își lasă hârtiile pe podea și mă privește.

— De ce în romanele tale sunt descrise toate tipurile posibile de relații, până și cele mai inumane, dar niciodată dragostea?

— Nu e adevărat. În *Bifurcații*, Pascual și Elisa se îndrăgostesc.

— Dar Elisa e bolnavă. Ea nu poate să primească dragostea lui Pascual.

— Dragostea nu apare niciodată în stare pură. Elisa o ia și o simte, însă, date fiindu-i neputințele, trebuie să-și găsească propriul mod de a o exprima.

— Știi ce cred eu? Cred că încerci să alungi cuvântul dragoste și îl schimbi pe un discurs al descurajării. Nu ești singurul, de altfel. Dar cel mai rău este că retorica asta nouă, care în realitate nu e nicidecum nouă, în loc să fie mai liberă, este supusă unor canoane literare foarte stricte. Chiar nu înțeleg.

— În primul rând, trebuie să menționez în apărarea mea că nu am nimic împotriva dragostei și că, chiar dacă ceea ce spui ar fi adevărat, m-aș afla în fața unei bătălii pierdute. Dragostea este un sentiment care ar continua să existe și fără să fie numit. În al doilea rând, mă bagi în oala greșită. Cunosc discursul ăla al descurajării la care te referi, însă narațiunile mele n-au nici o legătură cu el și pot să ți-o demonstrez chiar mâine, dacă mă însoțești la o conferință pe care am s-o țin la universitate.

— Ți-am citit romanele, Leo, și toată elocvența asta a ta nu mă

convinge câtuși de puțin.

— Lasă-mă să te conving! Mi-ar plăcea mult să vii mâine. Sincer. Poate m-am schimbat... îmi zice cu un zâmbet deloc lipsit de farmec.

— Ca să te văd cum te împăunezi?

— De ce nu? Poate așa mi-ai cădea la picioare.

— Asta s-ar putea să fie cam greu. Sunt cam matură pentru asemenea umiliri.

— Atunci măcar ca să accepți să ieși cu mine în oraș. Știi ce mi-aș dori?

— Ce?

Ochii îi sunt luminați de un val de candoare și de hotărâre.

— Mi-ar plăcea să mergem la cinema. Am văzut în ziar că rulează un film al fraților Coen la cinematograful de alături. Începe la nouă și jumătate.

Rămâne în expectativă și mă privește, vârându-și ambele mâini în buzunarele pantalonilor, cu degetele mari în afară; gest care presupun că pretinde să-mi insufle entuziasm.

— Știi bine că nu pot.

Nu e prima oară când Leo încearcă să mă scoată din casa de cristal.

— Dar de ce crezi că pretutindeni ne vom întâlni cu cineva cunoscut? întreabă precipitat.

Văd pe chipul lui o expresie de iritare, pe care se străduiește s-o disimuleze cu un zâmbet prefăcut.

— Orașul ăsta e prea mic, ți-am spus-o de o mie de ori.

Mă ridic din nou și mă apropii de fereastra imensă, cu obrajii înfierbântați de mânie. Leo nu pare să bage de seamă.

— Și crezi că, dacă mergem la cinema într-o marți seara, o să nentâlnim cu cineva, chiar crezi asta? se interesează pe același ton frivol.

Îmi propun să nu mă las dominată de furie. Dacă reproduc cu Leo obișnuitele certuri cu Juan, toate astea și-ar pierde puținul sens pe care îl au.

— Cunosc multă lume. În plus, alaltăieri mi-ai spus că, după Maugham, pasiunea nu înflorește când este satisfăcută, ci când are de înfruntat obstacole.

— Nu trișa, el nu se referea la imposibilitatea de a merge la cinema. În orice caz, de ce ar putea să te acuze? De a fi ieșit cu un vechi prieten?

În ciuda eforturilor mele de a evita o înfruntare, Leo continuă să mă provoace. De ce? Vrea oare și el să termine cu asta înainte ca totul să devină insuportabil?

— Nu așa au să interpreteze, te asigur, contraatac fără să-mi pierd calmul.

— Atunci o să spună că ai un amant. Și ce dacă? Șaptezeci la sută dintre femeile căsătorite din țara asta au sau au avut un amant.

Se întoarce cu spatele și își deschide mâinile ca un prestidigitator.

— Eu nu sunt un număr. Iar cifrele tale sunt o glumă. Există cumva sondaje anuale pe tema asta?

— Pot să te încredințez că e așa. N-am nevoie de sondaje oficiale.

— Neîndoielnic, pentru că tu ai experimentat cu destule, nu-i așa?

— Nu fi masochistă, Alma! N-are sens.

Schițează un zâmbet în colțul gurii și mă ia de braț cu un gest istovit.

— Toate astea n-au sens, conchid pe un ton prea tăios și îl îndepărtez de mine.

Mă stăpânesc din răsputeri, Leo n-are să mă vadă plângând. Îmi las privirea să sară dintre pereți și să se piardă între coroanele copacilor.

— Știu, Alma. Doar că uneori mă îndurerează că nu pot să-ți împărtășesc lucruri care îmi plac, precum un film bun, o masă... Iartă-mă! Frustrarea mă face să-ți vorbesc așa. Are privirea celui năpădit de un amestec de emoții. Își întinde mâna și îmi atinge mijlocul, iar imediat după aceea, apăsând ușor, și-o strecoară sub bluza mea. Îmi pare sincer rău! Ultimul lucru pe care mi-l doresc este să ne certăm stupid și s-o tot ținem așa.

— Nici eu nu vreau asta.

Leo mă strânge și eu mă las. Articulațiile mele își pierd consistența. Sunt o materie fragilă ce are nevoie să fie protejată ca să nu se spargă. El îmi simte abandonarea. Mă sărută. Când ne dăm drumul, zăbovim contemplând luminile care strălucesc pe cealaltă parte a casei de cristal.

— E timpul să plec, spun deodată. I-am promis Lolei s-o ajut cu tema la engleză.

Îmi iau poșeta și paltonul. Înainte de a pleca, îi spun că mâine după-amiază am o ședință la școală la Tommy și n-am să pot veni.

— Bine.

— Îmi dai voie?

— Nu. Îmi spun mie însumi că e bine că pleci, că n-are să mi se întâmple nimic rău dacă mâine nu te văd.

Îmi îndepărtez privirea înaintea lui și subliniez:

— Nimic îngrozitor n-are să ți se întâmple, Leo, de asta te asigur.

33.

În recreație, un copil dintr-a șasea, care are capul țuguiat și ochii depărtați ca o oaie, s-a interesat de cerbul meu zburător. Am deschis cutiuța și l-am lăsat să-l atingă. Întrucât are suprafața netedă și strălucitoare, copilul a afirmat că e de plastic. Am închis cutia și mi-am promis să n-o mai deschid niciodată. Cu câteva minute înainte să sune clopoțelul, l-am zărit pe coridor pe profesorul de științe. Obișnuiesc să-i vorbesc despre emisiunile științifice pe care le văd la televizor. De data asta l-am întrebat:

— *Mister* Berley, e adevărat că, dacă o bucățică de soare de mărimea capului unui bold cade pe Terra, poate să calcineze toate persoanele care se află pe o rază de o sută șaizeci de kilometri?

Mister Berley mi-a răspuns că în loc să mă gândesc la catastrofe, mai bine aș pune la cale lucruri care să facă un bine omenirii. I-am explicat că, atunci când aflu ceva, nu mai pot pretinde că nu există, și că asta se numește a lua cunoștință. M-a privit cu ochii lui de culoarea florii-soarelui și mi-a răspuns că sunt puțin filosof. Mi-a plăcut că a spus asta. Cum e un om bătrân, m-am oferit să-l scarpin pe spate, însă mi-a mulțumit și mi-a cerut s-o lăsăm pe altă zi.

Îmi pun cutiuța cu cerbul în rucsac și mă îndrept spre bibliotecă. Astăzi e vineri. Trei ore de sport. Timp ca să cercetez pe Google. Pe coridor, mă întâlnesc cu doi colegi. Se uită la mine de parcă ar avea de gând să-mi spună ceva, dar își văd de drum, printre râsete. Privirile lor îmi intră în corp și rămân să lucreze înăuntrul meu ca niște viermi.

Odată ajuns la bibliotecă tastez: Arnold Bulygin evreu. Într-un ziar, dau de o scrisoare cu următorul enunț: „Adevărul despre Arnold Bulygin“.

> Când am citit în presă că se împlineau douăzeci de ani de la moartea lui Arnold Bulygin, m-am gândit în sinea mea că se scurseseră destui ani și că pot să spun adevărul. L-am cunoscut în copilărie, în cartierul Once, unde locuiam amândoi. Părinții mei aveau un atelier în care fabricam lumânări de Shabbat și, în fiecare vineri, Arnold venea să ia lumânări pentru familia lui, ocazii cu care obișnuia să stea îndelung de vorbă cu fratele meu Miguel. Arnold era un băiat serios și năzuia să devină un mare educator. Eu și fratele meu îl admiram. Într-o bună zi, familia lui a vândut casa din Once și a dispărut. Peste ani, am aflat de prestigioasa școală de domnișoare pe care familia Bulygin o înființase în Belgrano, unul dintre cartierele cele mai elegante din

Buenos Aires. Dar ce ne-a atras atenția a fost faptul că școala se numea Santa Ana. N-am înțeles ce se întâmplase. Noi, evreii, putem să emigrăm la capătul lumii, să ne transformăm din avocați în fabricanți de lumânări, din ucraineni în argentinieni. Nimic nu e definitiv, dar eram siguri că mereu vom fi evrei. Arnold Bulygin – tânărul chipeș și întreprinzător – se căsătorise cu o americancă de origine evreiască și înființaseră impunătoarea școală catolică. Se spune că a fost fericit. Așa sper. Dacă ar fi înființat o școală evreiască, nu s-ar fi îmbogățit și niciodată n-ar fi făcut parte din înalta societate cum a făcut el și cum fac astăzi parte descendenții lui. Fratele meu s-a întâlnit cu Arnold cu câțiva ani înainte să moară și l-a întrebat dacă-și aduce aminte de aventurile lor în Once. Îmbătrâniseră amândoi. Arnold l-a privit descumpănit și i-a răspuns că se înșală, pentru că el nu locuise niciodată acolo. Aceasta e povestea lui Arnold Bulygin. Acesta e adevărul, iese din adâncuri să altereze suprafața ordonată a lucrurilor. Sper ca vreunul dintre descendenții lui, care poate și-a pierdut urma obârșiei, citind asta, să înțeleagă vreo trăsătură a naturii sale și, astfel, chestiuni care-i sunt de neînțeles să dobândească în sfârșit sens.

Sarah Ravskosky.

Am impresia că Sarah Ravskosky îmi vorbește mie. Eu sunt un descendent al lui Arnold Bulygin, există multe chestiuni pe care nu le știu și multe altele care-mi sunt de neînțeles. Înregistrez ce a spus despre adevăr ca să mă gândesc la asta mai târziu:

Descoperire apendice: Adevărul iese din adâncuri să altereze suprafața ordonată a lucrurilor.

A șasea descoperire: Bunicul mamei, străbunicul meu, a ascuns că era evreu ca să fie acceptat de societate.

— Ce spui? mă întreabă *Miss* Patricia, bibliotecara.

— Scuzați-mă, câteodată vorbesc singur fără să-mi dau seama.

— Nu-ți face griji, ni se întâmplă tuturor.

Ceva imens și urât mi se luminează în cap. Trebuie să ajung repede acasă. Restul zilei de școală trece fără nimic demn de remarcat. Nu tocmai, întrucât umplu o pagină din caietul de matematică cu propoziția următoare:

În cele din urmă, nu mi se pare ciudat. Ceva nou și puternic mă unește cu mama.

Când ajung acasă, mă închid în camera mea. După un moment găsesc ce căutam. E o conversație pe care am înregistrat-o acum ceva vreme, când Alma și tati încă își vorbeau. După ce o ascult, înregistrez:

Descoperire apendice: Alma i-a povestit tatei următoarele: când l-a văzut prima oară pe bunicul, el a întrebat-o dacă e evreică. Ea i-a răspuns că nu e, iar bunicul i-a spus că asta e foarte bine.

Colegii mei de la școală îmi spun că evreilor le tăiau penisul când se năștea ca să-i însemneze. Mi-au mai spus și că evreii sunt egoiști și comercianți. Cum eu sunt circumcis, iar ei mă numesc „jidov“ și când îmi cer bani în e-mailurile lor, nu-mi rămâne decât să li-i duc. Înregistrez:

A șaptea descoperire: Eu cred că, asemenea colegilor mei, bunicul nu-i place pe evrei.

Descarc pe calculator înregistrările din ultimele zile și mă duc la B.H.M. Chemăm un taxi de acasă de la el și vorbește el însuși cu Yerfa. O lămurește că vrem să vedem împreună un episod nou din *Avatar* la televizor și că am să rămân cu el până târziu. Când taxiul apare în fața casei lui, ne batem palmele ca băieții cool. Am impresia că el e la fel de fericit ca mine să bată palma cu cineva.

Când domnul Milowsky îmi deschide ușa casei sale, eu îl întreb:
— Domnule Milowsky, v-ar plăcea să vă scarpin pe spate?
— Ar fi minunat, spune cu un zâmbet amabil.
— V-am adus și un cadou. Este un caleidoscop. Eu l-am făcut.
— Ăla e și mai bun.
I-l arăt.

Domnul Milowsky se uită prin orificiu și vede fără îndoială o aură de lumină, întrucât caleidoscoapele pe care le fac eu nu sunt adevărate. Privește îndelung desenele; îl întoarce pe o parte și pe alta, de parcă ar fi vorba de un obiect căzut din spațiu. Spune că i se pare foarte interesant și îl pune pe un raft, lângă niște cărți. În casa lui sunt multe cărți și fotografii. Cărțile nu doar că umplu polițele ce acoperă pereții, dar sunt îngrămădite și pe jos, în turnuri gata să cadă. Nu are alte mobile în afară de o masă de sufragerie, un fotoliu și un lampadar aprins. Ferestrele sunt minuscule și lumina din exterior abia izbutește să intre prin ele. De parcă mi-ar fi citit gândurile, domnul Milowsky îmi explică:

— Am prea multe cărți, știu, de aceea aproape că nu sunt mobile aici, ca să aibă loc.

— Le-ați citit pe toate?

— Aproape pe toate, mai am doar câteva, însă nu mă mai ajută vederea.

Sunt și multe fotografii ale soției lui. Ea are urechile mari și un zâmbet de nu poți să-ți iei ochii de la ea. N-am să-l întreb dacă o iubea, căci asta se vede de la o poștă.

— Ai venit chiar la timp, zice domnul Milowsky.

— La timp pentru ce?

— E șapte și douăzeci și unu de minute, ora când se aprind lumânările de Shabbat. Exact cu optsprezece minute înainte de apusul soarelui. Femeile trebuie s-o facă, dar în casa asta nu mai sunt femei, și să le aprind mă face să mă simt aproape de Elena. Sunt sigur că pe Dumnezeu nu-l deranjează.

Domnul Milowsky aprinde două lumânări, deschide brațele, schițează trei mișcări circulare spre interior în jurul lumânărilor și spune:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם
אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ
לְהַדְלִיק נֵר שֶׁל שַׁבָּת: (אָמֵן)

— Ce am spus este: Binecuvântat să fii Tu, Adonai, Domnul nostru, Stăpânul Universului, care ne-a sfințit cu preceptele Sale și ne-a poruncit să aprindem lumânările Sfântului Shabbat. Shalom Shabbat, Tomás Montes.

— Shalom Shabbat, domnule Milowsky, repet.

Ai făcut-o foarte bine.

Domnul Milowsky mă îmbrățișează și mă sărută pe obraz. Mi se face puțin rușine.

— Ți-a plăcut?

Încuviințez cu un gest al capului, pentru că îmi e greu să vorbesc cu rușinea ivită pe nas.

— Mamei tale îi plăcea să aprindă lumânările de Shabbat.

— Și ce îi mai plăcea?

— După cum zicea Elena, se desfăta înotând în piscină. Se scufunda până la fund și înota de la un capăt la altul fără să respire.

— Și mie îmi place să fac asta, șoptesc.

Aud o sirenă în depărtare. Îmi imaginez că duce o persoană gata să moară și curând îi vor scoate inima. Nu mi-am deschis MP3-ul și nici nu vreau s-o fac. Dacă aș înregistra acest moment, m-aș îndepărta și

nu doresc decât să mă cufund în el, cum fac când sunt în apă.

— Domnule Milowsky, îndrăznesc să vorbesc după câteva minute.

— Spune-mi!

— Mama s-a sinucis pentru că era evreică?

— Ce te face să crezi asta? De unde știi că mama ta s-a sinucis?

— Am auzit pe cineva spunând asta.

— Cineva în care ai încredere?

— Nu știu.

— Atunci nu fi prea sigur de ce ai auzit.

— Știu că dumneavoastră nu-mi veți spune că mama mea s-a sinucis, și eu vă înțeleg, căci e foarte dur să-i spui asta unui copil de doisprezece ani. Vă rog să-mi răspundeți doar dacă pe mama o deranja să fie evreică.

— Pentru doisprezece ani, ești un copil foarte perspicace.

— Ce înseamnă „perspicace“?

— Deștept.

— Atunci?

— Eu n-am cunoscut-o pe mama ta suficient. Știu că vorbea cu Elena despre istoria poporului evreu, despre obiceiurile și riturile noastre. Sunt sigur că pe mama ta nu o deranja să fie evreică, dimpotrivă. Însă cred că interesul ei a fost tardiv; adică, odată ce a devenit adultă.

Mă gândesc la familia de alacalufi care a fugit de lume în adâncul mării. Tăcem amândoi. Eu, pentru că deodată mă simt foarte obosit; domnul Milowsky, nu aș putea să spun de ce. Eticheta de pe fruntea lui este scrisă în limba Shabbatului. Zgomotele care vin de afară pătrund prin micile ferestre: un radio deschis, cineva bate cu ciocanul, un câine latră. Sunetele plutesc în încăpere și mă apropie de domnul Milowsky și de tot ce mă înconjoară.

— Tomás, zice domnul Milowsky.

Eu ridic capul ca să-l privesc.

— Încă nu m-ai scărpinat pe spate.

Pe drum, la întoarcere, mă întreb iarăși ce a putut s-o facă pe mama atât de nefericită încât să uite să numere până la zece și îmi închipui că n-am să știu niciodată asta cu certitudine, pentru că, pe mine cel puțin, lucrurile invizibile mă dor cel mai mult. Când ajung acasă înregistrez:

A opta descoperire: Elementul mamei și al meu este apa.

Pentru prima oară, de când am început căutarea aceasta, descopăr ceva care, în loc să-mi facă rău, mă gâdilă pe inimă.

34. ♒

— Ți-ar plăcea să ieșim în oraș la cină? îi sugerez lui Juan, ivindu-mă în ușa biroului său.

— Ai fi putut să mă anunți că vii devreme. Yerfa mi-a făcut un sendviș, îmi răspunde fără să-și ia ochii de pe ecranul calculatorului.

Își ridică privirea o secundă și și-o îngroapă din nou în lumina care i se reflectă pe chip. Încăperea este învăluită în penumbra domoală a înserării. Umbrele se întind peste nuanțele de crem și maro care domină ambianța.

— Ai să stai mult?

— Trebuie să răspund la câteva e-mailuri. Urc îndată.

Mă apropii de el, îmi trec mâna pe gâtul lui și îi dau un sărut pe frunte. Întotdeauna i-am admirat seninătatea; acum, totuși, aș vrea să-i înlătur materia care-i adăpostește gândurile, să-l las expus și gol.

— Te las să termini.

După ce culc copiii, le spun o poveste și zăbovesc cu Lola până o ia somnul. Mă întind pe patul meu. Juan e tot în biroul lui. În vreme ce îl aștept, lumina de pe stradă se strecoară printre frunzele copacilor.

Poate că Juan așteaptă ca eu să adorm, incapabil să mai reziste inevitabilelor constrângeri ale intimității noastre. Dacă este așa, tentativele mele de apropiere trebuie să provoace în el un dispreț crescând. Tăcerea mi se lipește de corp. Mă acopăr cu cuvertura și închid ochii. În negură, imaginea lui Leo revine cu o forță neobișnuită. M-a sunat în dimineața ce a urmat disputei noastre și nu i-am răspuns. Sunt cinci zile, și de atunci nu mai știu nimic despre el. Idila noastră este făcută dintr-o materie schimbătoare. Oboseala pune stăpânire pe mine. Mă cufund în somn ca și cum cineva m-ar trage de picioare spre adâncuri. Mă trezește zgomotul ușii.

— Tu ești?

Nu știu cât timp a trecut.

— Scuză-mă, problema e-mailurilor s-a prelungit puțin. Dormi în continuare, spune Juan intrând în baie.

Când se culcă pe cealaltă parte a patului îl îmbrățișez, mă urc pe el și încep să mă mișc.

— Ce faci? mă întreabă cu un zâmbet în colțul gurii.

— Nimic.

Continui să mă mișc până îi simt erecția sub pântecele meu.

Mă răstoarnă pe pat și se năpustește asupra mea, la început cu prudență, apoi năvalnic. Îi bag de seamă febrilitatea, dorința. Într-o

licărire a conștiinței, disting un element alterat și pervers sub carapacele noastre. Juan caută în mine ceva ce este dincolo de mine și nu găsește. Se dă la o parte. Se întoarce și stinge veioza. Ființa i se comprimă până nu mai lasă nici o fărâmă la vedere.

PARTEA A DOUA
TIMPUL, APA ȘI RĂZBOIUL

35.

Tati mi-a promis că înainte de a ne întoarce la Santiago o să trecem pe la mormântul mamei. Săptămâna următoare este comemorarea morții ei și, în fiecare an, în jurul acestei date, ne ducem la cimitirul din Los Peumos unde este înmormântată.

Alma obișnuiește să inventeze jocuri ca să ne distrăm pe drum, dar de data asta nu și-a luat ochii de la geam. Lola, spre norocul ei, a adormit.

— Ce face Cristóbal Waisbluth? se interesează Alma, scoțând din torpedo un șervețel de hârtie ca să-și sufle nasul.

— Bine, zice tati și accelerează atât de tare, că roțile scrâșnesc pe caldarâm.

Lui tati nu-i place să întrebăm de pacienții lui. Preferă să-i lase la clinică, liniștiți. Nu înțeleg de ce Alma aduce în discuție chestiuni care-l irită. Lola se trezește și vomită pe cadoul bunicului. Tati oprește mașina și coborâm cu toții.

— Pe dracu'! strigă tati și își trece amândouă mâinile peste față.

Lola stă încremenită. Alma îi schimbă hainele și apoi curăță scaunul din spate cu ziarul de astăzi.

După ce gustă felul întâi, Lola și verii mei mai mici ies în grădină. Statutul Lolei este mereu același, cel al unei „fetițe", iar asta o scutește de orice responsabilitate. Eu, în schimb, nu am o condiție definită. Sunt „mărișor" sau „doar un copil", în funcție de împrejurări. De data asta trebuie să rămân așezat la masă lângă verii mei mai mari până la sfârșit și să ascult aceleași conversații pe care le susțin unchii mei și bunicul de fiecare dată când se întâlnesc. Vorbesc fără pauze, ținând astfel închise ușile pe unde atacă tăcerile negre. Am MP3-ul pornit. Vărul meu Rodrigo îmi dă un picior pe sub masă. Este rândul lamentărilor din pricina traiului într-o țară atât de provincială ca asta. Când sosește cafeaua, încep inventarul orașelor din lume pe care le-au vizitat și pe care le compară cu Santiago, ca să se simtă, la sfârșitul acestor călătorii imaginare, mai mizerabili decât erau înainte de a începe. Miguel și Julia s-au întors acum câteva zile din luna de miere și povestesc minunății despre Paris.

— *Nu e nimic ca Parque Arauco*[7], intervine mătușa Corina.

Are obrajii roșii și umflați ca două baloane gata să se spargă. Îmi

amintesc sânii ei plutind în mijlocul piscinei.

— *Nu spune prostii*, zice unchiul Rodrigo, cu un zâmbet prefăcut.

— *Nimeni în familia asta n-are simțul umorului?* strigă mătușa Corina.

Unchiul Esteban dă din capul lui de struț în sus și în jos, fără să se întrerupă din mestecat. Vărul meu mă lovește din nou. Mă uit spre fereastră. În depărtare văd voliera. Pasărea cea mai mare a bunicului este păunul, și cea mai mică, un colibri *zunzún* sau un elf al albinelor. Bunicul are obiceiul să dea de mâncare păsărilor dimineața. Nu-i spune nimeni că reverele hainei îi sunt pline de mei; îmi aduce aminte de povestea cu împăratul. De fiecare dată când încerc să-l avertizez, cineva mă întrerupe. Nu am încotro, trebuie să mă uit cum îi cad, încetul cu încetul, micile semințe în farfurie. Vine tortul și cântăm „La mulți ani“ în engleză. Vărul meu îmi mai dă una cu piciorul. E a treia lovitură. De data asta îmi ridic privirea spre lampa de cristal cu cele șase brațe aurite care susțin acvila napoleoniană. După cum afirmă bunicul, este lampa pe care o avea împăratul pe birou. Când vărul meu mă lovește încă o dată, mă gândesc că singurul mod de a evita să-mi mai rănească tibiile este să le atrag atenția adulților.

— *Bunicule*, spun.

Toți întorc capetele spre mine.

— *Vreau să-ți urez „La mulți ani!“*

Tati și bunicul mă privesc satisfăcuți. Nu mai vorbisem niciodată la masă.

— *Mai vreau să-ți povestesc că am o prietenă pe care o cheamă Sarah. Este evreică.*

— *Tommy*, îmi zice tati pe un ton deloc binevoitor.

— *S-a născut la Buenos Aires și are un accent minunat*, continui, pronunțând „minunat“ în stilul argentinienilor. *Familia ei face lumânări pentru Shabbat. Știți, bunicule, ce este Shabbatul?*

— *Nu încape îndoială că tu poți să ne spui ce este*, îmi cere Alma.

— *Nu cred că e momentul*, precizează bunicul și schițează un gest cu degetele lui noduroase, ca de hârtie.

— *Pentru că e vorba despre evrei?* întreb.

Rămân cu toții în tăcere, și cuvintele mele răsună între pereții sufrageriei. Caut aprobare în privirea lui tati, însă dau de un gest de iritare. Dacă nu l-aș cunoaște, aș zice că a înghițit ceva foarte amar. Își masează un cot și strânge din buze. Mătușa Corina schițează o grimasă, de parcă ar fi gata să izbucnească în plâns. Bunicul se uită la mine din capul mesei. Aș vrea să-i spun că eu și mama suntem de asemenea evrei, însă ar trebui să-i explic totul de la început.

— *Te întreci cu gluma, băiete! Ai grijă! Auzi?* strigă bunicul.

Își ține degetul îndreptat spre nasul meu, apoi îl privește pe tati, clătinând din cap într-o parte și în alta. Nimeni nu vorbește. Simt frigul din povești, când deodată vine iarna. Perdelele din salon

freamătă ca și cum o veveriță s-ar freca de ele. Atât de adâncă este tăcerea. Bunicul vorbește din nou.

— *Copiii prost crescuți ca tine nu trebuie să-i întrerupă pe oamenii mari.*

— *Iertare*, spun, dar nu par să mă audă, întrucât vorbesc deja despre altceva.

Când se ridică bunicul, putem să facem cu toții același lucru. Înainte ca tati să ajungă la mine, sar de pe scaunul meu și fug în grădină. Lola și verii mei au dispărut. Mă îndrept spre volieră. Fazanii chinezești stau în fața ușii închise a volierei, unul lângă altul, semeți și liniștiți. S-ar zice că așteaptă să vadă ușa deschisă ca să iasă la o plimbare. Și asta fac. Deschid larg ușa, iar cei doi fazani chinezești ies prudenți cu gâturile lor albe foarte țepene. Înaintează câțiva metri și se opresc să se uite în urmă, fără să clipească. Fazanul auriu se apropie de ușă, șovăind, însă apoi trece și el pragul. Două păsărele cu pieptul roșu ies în zbor. Păunul se ivește mișcându-și coada mare și verzuie. O pasăre mică se lovește de zăbrele, neizbutind să iasă. Dintr-odată, un stol își ia zborul pe deasupra capului meu și în câteva secunde voliera e goală.

7 París Parque Arauco este un mall din Santiago de Chile. (n.tr.)

36. ♒

Prin fereastra mare a salonului deslușesc marea și întinderea ei albastră, presărată cu fâșii mai închise.

— Ea trăiește în altă lume, nu-și dă seama de nimic.

Vorbește María Jesús, singura soră a lui Juan, care obișnuiește să spună banalități pe tonul grav și decent al chestiunilor transcendente. Îmi amintește de mama. În timp ce stă de vorbă, își întoarce adesea ochii spre colțul încăperii unde se află iubitul ei. Pentru prima oară în doi ani aduce pe cineva acasă la familia ei. Nu i-am auzit niciodată vorbind deschis despre depresia pe care a făcut-o când a părăsit-o bărbatul pentru cea mai bună prietenă a ei. Dacă lasă cineva din întâmplare să-i scape vreun comentariu, e întotdeauna evaziv și nu reușesc nicidecum să înțeleg dacă tonul este paternalist, ironic ori reprezintă pur și simplu un fel de lașitate. Ochii Mariei Jesús se aprind, și chipul îi dobândește o expresie de desfătare, deloc diferită de a mea când îl privesc pe Leo. Îmi înalț paharul de coniac și toastez în sinea mea. De șase zile nu știu nimic de el. Amintirea lui mă doare. Ceea ce mă oprește acum nu este teama de a pierde ce am, ci convingerea că, orice s-ar întâmpla, în cele din urmă mă voi ciocni de realitate și de mizeriile ei. Ducând la extrem cuvintele lui Tolstoi, aș putea să spun că fericirile nu sunt doar la fel, ci și imaginate, în vreme ce nenorocirile, în schimb, sunt unice și reale.

— E un tratament care durează optsprezece zile, o prietenă a Paulei a slăbit șapte kilograme. Maseurul e thailandez.

— Te referi la Paula Vicuña? A avut niște probleme îngrozitoare cu copilul cel mic, intervine una dintre cumnatele mele, a cărei conversație se învârte mereu în jurul necazurilor cunoscuților.

Leo. Încă o pasiune fără alt scop decât acela de a trăi și de a mă mistui pe mine însămi. Nimic nou sub soare. Mii de pagini scrise se referă la același lucru: incapacitatea de a te concentra asupra altor chestiuni în afară de ființa iubită. Imagini care mă zguduie și de o forță în fața căreia urzeala migăloasă a gândurilor mele se dovedește zadarnică.

— A dat mai bine de cinci mii de dolari, dar îți jur că merită. Să vezi cum arată.

După un ghiveci mare cu crini de grădină, Juan urmărește discuția fraților lui. Vorbesc despre Wimbledon. Cuvintele lui ajung până la mine, atenuate de briza marină care intră pe o fereastră deschisă, silabe ritmice fără sens, care-mi exacerbează impresia de irealitate.

Îmi sună telefonul. Îl scot din buzunarul pantalonilor și mă uit pe ecran. E Leo. Răspund fără să pronunț nici un cuvânt. Ies din salon. Mă duc către grădină, cu mobilul la ureche.

— Ești acolo? întreabă Leo.

Lumina soarelui căzând vertical pe iarbă produce un efect orbitor.

— Da, sunt aici, în grădina casei socrului meu, la câțiva metri de locul unde ne-am întâlnit, îi răspund când ajung la pădurice.

Mă așez pe iarbă, la umbra unui *peumo*. Aici totul este umed și înmiresmat. Gazonul imaculat și șanțurile emană o armonie impunătoare.

— Iartă-mă, îl aud spunând. Nu trebuia să te presez atâta.

— Ai dreptate. Toate astea sunt ridicole. Nu putem nici măcar să mergem pe stradă împreună, pentru că mor de frică și știu că este irațional, dar mi-e cu neputință să mă stăpânesc. Vorbesc precipitat. Și pe de altă parte...

— Pe de altă parte ce?

— Nu pot cu toate astea, Leo. Nu e ceea ce vreau...

— Mi-a fost dor de tine, Alma. Mi-ar plăcea să te văd.

— Nu mă asculți.

— Nu ți-a fost dor de mine așa cum mi-a fost mie de tine. De aceea vorbești așa.

Caut în vocea lui urmele ironiei care pe chip îi sunt atât de evidente.

— Tu n-ai de unde să știi asta.

— E adevărat. Atunci acceptă ce îți propun.

— Ce pui la cale?

— Vreau să plecăm într-un loc unde să putem petrece câteva zile împreună. Poți să spui că te duci să vezi niște decoruri cu Matías. El mi-a povestit că sunteți ocupați cu asta.

— Te-ai gândit la toate.

— Și ce zici?

— Nu știu.

Mă uit spre volieră și descopăr că este goală.

— Săptămâna viitoare plec la Bogotá. Nu mai pot să-mi amân întoarcerea. Și trebuie să te văd.

Simt un fior în ceafă, în umeri.

— E vorba de o despărțire, atunci.

— Dacă așa vrei să pui problema. Vezi marea de acolo?

Mă surprinde capacitatea lui de a schimba făgașul discuțiilor. Am impresia că mă deplasez într-un tren cu viteză mare, pot să privesc mai departe de la unul dintre geamuri sau să spun „acum!“ și să sar.

37. ♐

— Da, o văd. E la malul mării locul unde plănuiești să mă duci?

(...)

— Nu, n-am spus că da, întreb doar.

(...)

— Și eu vreau să te văd.

Alma se ridică și face câțiva pași spre mine. De ceva timp îi ascult convorbirea. Stau pe vine, ascuns după un copac. Mă privește fără să scoată o vorbă. Știu că își rememorează cuvintele și nu are nevoie să se gândească îndelung ca să-și dea seama că a spus prea multe.

— Trebuie să închid, zice și își pune mobilul în buzunarul pantalonilor. *Nu e bine să asculți discuțiile oamenilor mari. Asta nu se face, iar tu o știi!* îmi strigă.

— Nu e vina mea că tu nu m-ai văzut. Nu eram ascuns. Eram aici.

— Și ce faci aici?

Vocea îi e mai calmă, însă eu știu că își stăpânește dorința de a mă strânge de gât.

— Nu făceam nimic.

— Ai MP3-ul la tine?

Încearcă să-mi pătrundă în cap cu privirea. De aceea mi-l plec și încep să schițez desene pe iarbă cu călcâiul pantofilor.

— Ca întotdeauna.

Nu mă întreabă dacă i-am înregistrat convorbirea. Se așază lângă mine. O privesc cu coada ochiului și văd că se scarpină în cap. Printre crengile copacilor se vede marea. Amândoi pretindem că o contemplăm concentrați.

Nu știu cât timp se scurge. Nu-mi pasă. Cu cât mai repede vine momentul să plecăm, cu atât mai bine. Alma își apucă părul, apoi își trece stăruitor mâna prin iarbă, de parcă ar fi pierdut ceva, până când spune dintr-odată:

— Te iubesc mult, Tommy!

Știe că îi vor rămâne înregistrate pentru totdeauna cuvintele în MP3-ul meu.

— Aha. Tati zice la fel. Că mă iubește mult, afirm pe tonul de batjocură pe care îl adoptă el câteodată, când e supărat.

— Tu ești persoana pe care o iubește el cel mai mult.

— Asta e minciuna cea mai mare din lume. Mai mare decât muntele cel mai înalt, mai mare decât telescopul cel mai mare din lume.

— Te referi la telescopul ALMA. Te înșeli profund, Tommy. Îți jur!

E albă la față.

— *Nu-i nevoie să juri, tot nu cred nici o iotă,* conchid și o iau la fugă.

— *Tommy, Tommy, nu pleca, te rog!* o aud strigând.

Alergând spre casă, mă uit în urmă, Alma e în picioare în mijlocul colinei. Mă opresc ca să-i citesc mâinile:

TE ROG, CREDE-MĂ!

Îmi scot MP3-ul din buzunar și înregistrez:

Femeia aia e altă Alma, pe care nu o cunosc.

Mai alerg o bucată de drum și mă opresc iarăși. Inima îmi bate foarte puternic. Privesc în sus, spre coroanele copacilor, și zăresc una dintre păsările cu pieptul roșu ale bunicului. În orice clipă are să-și dea seama cineva că e goală voliera. Verii mei se joacă pe terasă. Se aude melodia unui flaut. Ferestrele casei aruncă fulgere galbene. Par să fi luat foc.

38.

O secundă, mi se pare că văd prin fereastră o specie de pasăre foarte rară, pe care tata a adus-o din Indonezia. Mă întreb unde-o fi Tommy. A dispărut îndată ce ne-am ridicat de la masă. De data asta a depășit limita admisă și va trebui să fiu mai dur. De unde o fi scos-o pe prietena evreică? Ce l-a făcut să-și înfrunte așa bunicul?

E imposibil să păstreze vreo legătură cu originile. În familie am hotărât să uităm chestiunea. Eu aș fi fost incapabil să-i dau o educație evreiască, iar pentru el ar fi fost mereu un izvor de deosebiri față de verii lui și de restul rudelor. Un motiv de suferință care s-ar fi adăugat la cea pe care o îndurase deja.

O văd pe Alma mergând spre capătul grădinii cu mișcările ei stângace. O femeie atât de diferită – sub toate aspectele – de soțiile fraților mei, cu bijuteriile lor sclipitoare și râsetele care nu izbucnesc niciodată, de teamă că nu sunt potrivite și care amuțesc dintr-odată, când întâlnesc o privire.

Când am cunoscut-o pe Alma, îmi amintesc că mi-am zis că în viața mea nu există nimic care să aibă originalitatea aceea, felul acela liber de a privi lumea. Mi-am imaginat că lângă ea îmi va reveni dorința ascunsă de a trăi mai aproape de un romantism care întotdeauna mi s-a părut străin. Nu sunt sigur că am reușit, însă am certitudinea că într-o bună zi m-am trezit căsătorit cu o femeie pe care o iubeam, eram tatăl a doi copii, și viața familială, alături de slujbă, mă absorbea din nou pe de-a-ntregul.

— Bătrânul Zañartu se duce dracului, afirmă fratele meu Rodrigo.

— S-a lăsat dus de nas ca un fraier; era evident că tipii ăia n-au de gând să-l plătească, precizează Esteban.

Tata îi dojenește. Nu i se pare de bun-gust să spună cuvinte urâte și nici să vorbească despre afaceri în fața femeilor. Vârstnicul servitor Baltazar servește încă un rând de băuturi.

Când m-a întrebat Alma, pe drum, de Cristóbal, am mințit-o. Nu puteam să suport o privire de compasiune din partea ei. Știu că așteaptă momentul să-mi dovedească odată că nu sunt perfect. Și ar avea dreptate. Nu pot să evit moartea și nici să protejez persoanele la care țin. Ascunzând adevărul despre Cristóbal, n-am făcut decât să apăr refugiul pe care l-am construit pentru familia mea. Un refugiu unde moartea și calamitățile n-au ce să caute.

Un grup de copii năvălește în salon. Între ei, cu expresia ei șmecherească, se află Lola. Mă uit după Tommy, dar nu-l găsesc.

— Bunicule, avem un cadou pentru tine, anunță unul dintre copii, e o piesă de teatru pe care ți-am pregătit-o pe terasă.

— E minunat! exclamă tata.

Își înalță semeț bastonul și ieșim cu toții în șir indian după el. O imagine care îmi aduce aminte de patru frați mici mergând în urma pașilor fermi ai tatălui meu, în expectativă și temându-se de ce li s-ar putea întâmpla dacă nu i-ar urma instrucțiunile.

Ceilalți copii ne așteaptă pe terasă. Au construit câțiva copaci de carton, încercuind alt copac mai mic, vopsit într-un galben care scânteiază în lumină. Fiecare copac este susținut de un băiat sau de o fetiță cu chip serios. Lola, după unul dintre ei, se strâmbă la mine. Un copil cântă fals o melodie la un flaut dulce. Rodriguito iese în față.

— Am ales povestea unui președinte al Statelor Unite, pentru că știm că bunicului îi place mult țara aceea, spune.

Scoate niște hârtii din buzunar și începe să citească. Câțiva adulți izbucnesc în râs. Tata se limitează să schițeze unul dintre zâmbetele lui ironice. Mă uit spre grădină ca să-l văd pe Tommy. Observ un păun între copaci.

— Tatăl lui George Washington era un bărbat putred de bogat și adusese din Japonia un cireș ale cărui flori și fructe erau râvnite în toată lumea, citește Rodriguito.

Unul dintre nepoții mei, cu pantaloni scurți și pălărie de pai, se plimbă printre copacii de carton, împreună cu alt copil care și-a desenat niște mustăți.

— Și-a plantat cireșul unic în fața ferestrei, unde să-l poată privi când avea să înflorească.

În timp ce ascult, deslușesc penumbra camerei lui Soledad în Aguas Claras, unde memoria îmi pătrunde în căutarea unei amintiri solide de care să se agațe. Totuși, tot ce găsesc îmi este necunoscut. Ochii ei goi, zâmbetul gol, gesturile goale. Crescuserăm împreună și abia atunci îmi dădeam seama cât de puțin o cunosc. După moartea soției mele, singurul mod de a scăpa de pe roata care se învârtea cu întrebările ei a fost să sar în afară. N-aveam să permit ca Soledad să devină o obsesie, o remușcare sterilă. Totuși, în ciuda eforturilor mele, amintirile mă urmăreau până mă ajungeau. Multă vreme după aceea, Soledad continua să apară în locurile cele mai neobișnuite. O vedeam mergând grăbită pe stradă, prin fereastra unui restaurant, mereu ea, cu părul ei de culoare închisă, dându-mi senzația de ceva neterminat.

— De ziua lui, George Washington a primit de la tată-său prima sa secure. Fericit, copilul s-a dus s-o încerce.

Băiatul cu pantaloni scurți doboară copaci cu securea lui. Copiii cad unul câte unul. În clipa când Alma se așază lângă mine, Lola este trântită la pământ. Ne privește de jos cu o expresie neconsolată. Alma îi indică ceva cu mâinile în limbajul surdo-muților și apoi își strânge

părul într-un coc. Corpul îi emană o energie intensă.

— Fără să-și dea seama, George Washington a tăiat adoratul cireș al tatălui său, citește mai departe Rodriguito.

Copacul galben se prăbușește, și fetița care îl susține se ciocnește de Lola, care este jos.

— Îți amintești de copac? mă întreabă Alma.

O privesc fără să răspund.

— Nu-ți amintești? repetă, și pe chip are o expresie imploratoare.

Alma mă ia de mână. Eu știu exact la ce se referă. La seara când a întruchipat un copac într-o piesă de teatru și a descoperit că mama ei avea un amant. Dar nu vreau să-i împărtășesc amintirile și nici ca ea să le atingă pe ale mele. Dacă își imaginează că un gest poate să-i șteargă răceala și absențele din ultima vreme, se înșală. Mă surprind pe mine însumi rostind „nu, nu-mi amintesc“ cu o indiferență absolută. Alma își retrage mâna și se ia de coate, uitându-se în față, fără să clipească.

— L-ai văzut pe Tommy? o întreb.

Ea neagă dând din cap.

— Dar erai cu el acum câteva clipe.

Alma face același gest al capului și mijește ochii.

39. ♐

— Găsindu-și cireșul frânt, tatăl a chemat toți argații din gospodărie ca să descopere vinovatul. Când erau adunați în fața lui, morți de frică, micul George a făcut un pas înainte și a mărturisit că el tăiase cireșul.

E ciudat că, în vreme ce ei repetau povestea asta stupidă, eu făceam o năzdrăvănie nu prea diferită de a odraslei Washington. Ei habar n-au ce înseamnă să faci asta. Tati și Alma sunt împreună, așezați în primul rând. Îi observ din ascunzătoarea mea, de după gardul care apără terasa de vânt.

— Tatăl la început s-a supărat și l-a amenințat că are să-l pedepsească, dar după aceea și-a dat seama că George fusese curajos mărturisindu-și vina și a hotărât să-l ierte. Pentru el, să spună adevărul cu curaj era lucrul cel mai important.

Sarah Ravskosky, în scrisoarea ei, a spus că, orice am face, adevărul iese întotdeauna la iveală. Însă problema este că fiecare crede că al său este singurul sau cel mai strălucitor, în jurul căruia se învârt celelalte adevăruri.

Când am să spun că am deschis voliera pentru că îmi era milă de păsările bunicului, că nu zburaseră nicicând în libertate, ei au să-și închipuie că mint. Bunicul are să spună că e vina tatei pentru că nu știe să mă controleze, și acesta va fi adevărul lui. Alma are să-și spună că am făcut-o de ciudă după ce am auzit-o, și acesta va fi adevărul ei. Tati are să considere că fac lucrurile astea și spun prostii la masă pentru că nu am prieteni, pentru că sunt mereu plictisit și am nevoie să atrag atenția, și acesta va fi adevărul lui.

Un stol de păsări în zbor razant traversează terasa. Se uită cu toții în sus. Un nou grup le survolează și apoi se înalță în cercuri. Sunt păsările bunicului. Par dezorientate. Nu vor să plece, nu vor libertatea pe care le-am dăruit-o. Poate că au și ele adevărul lor.

Bunicul își ridică în aer bastonul-spadă, și unul dintre verii mei strigă: „Sunt păsările din volieră!“ Privind spre parc, bag de seamă că păunul și fazanii chinezești n-au vrut nici ei să fugă. Merg liniștiți prin iarbă fără să înainteze prea mult, de parcă ar fi în voliera lor. Dau fuga cu toții spre volieră. Bunicul merge înainte. După niște tufe îl văd pe Black, unul dintre câinii bunicului, cu un fazan în botic. Auzind zarva, Black sare și o ia la goană cu pasărea muribundă între dinți. O mătușă țipă de parcă ar omorî-o pe ea. Bunicul dă ordine într-o limbă de neînțeles. Ies din ascunzătoarea mea și mă îndrept spre locul unde s-au adunat toți, în fața ușii deschise a volierei. Mătușa Corina își duce

pantofii în mână. Alma e prima care mă descoperă. Mă privește cu ochii larg deschiși. Cât mi-ar plăcea să fie cealaltă Alma, ca s-o iau de mână. Bunicul intră în voliera goală și exclamă:

— Asta e o nenorocire!

Tata vine lângă mine.

— Vasăzică aici ești. Unde te vârâseși?

Nu-i răspund pentru că ne uităm cu toții înăuntrul volierei, unde se află bunicul.

— Să-l cheme cineva pe Baltazar, îmi trebuie meiul! vociferează mișcându-se de colo colo.

Un grup pleacă spre casă în căutarea lui Baltazar, iar ceilalți intră în voliera ca să fie alături de bunicul.

Vărul meu Jaime se desprinde din grup și înaintează spre mine. Mă privește fix și schițează o grimasă. Respir cu dificultate. Probabil că m-a văzut când deschideam voliera. Va fi oare capabil să ridice glasul în fața tuturor adulților și să mă dea de gol? Cine e mai curajos? Cine sare primul? Îl privesc fără să scot o vorbă. Jaime își menține zâmbetul. „Ești pierdut, gânganie neînsemnată“, îmi spun ochii lui. Fac cinci pași. Sunt în fața bunicului.

— Bunicule, eu am deschis voliera.

Bunicul mă scrutează la fel cum îi scrutează pe necunoscuți când îi vorbesc.

— Nu spune prostii, copile!

Câteodată, între atâția veri, ne uită numele.

— Ăsta e adevărul. Eu am deschis voliera.

— Cum ai îndrăznit să faci asta? Ești nebun? Copilul ăsta e nebun de legat! strigă. *La fel de nebun ca maică-sa!*

Adulții rămân tăcuți. Bunicul continuă să vorbească.

— E vina ta, Juan. Nu i-ai dat niciodată o educație cum se cuvine. Îl tratezi de parcă ar fi tâmpit, și ce-ai obținut? Asta! Arată cu bastonul mai întâi pieptul meu și apoi petele de sânge lăsate pe jos de fazanul mort. *N-ai caracter ca să lupți cu ce ți-a fost dat să trăiești. E o nenorocire. Acum duceți-vă, duceți-vă, petrecerea s-a terminat.*

Tati, în loc să-i răspundă, păstrează tăcerea. Adulții, urmați de copii, încep să abandoneze voliera. Câțiva se apropie de bunicul ca să-și ia rămas-bun, însă el, cu ochii pironiți în interiorul volierei goale, îi respinge cu un gest al mâinii. Alma încearcă să o ia pe a mea, dar nu-i permit.

Ies și merg spre parcare. Mașina lui tati e deschisă. Intru și mă ghemuiesc. Simt durere în piept, durerea aceea care mă face să mă gândesc că mi-a introdus cineva o minge de fotbal între coaste. La ce bun să spui adevărul? Povestea odraslei Washington e o farsă. Cred că am înțeles în sfârșit. Oamenii mint pentru că adevărul pustiește întotdeauna totul, ca uraganele din Statele Unite. Înregistrez:

A noua descoperire: Bunicul are dreptate, tati e un om slab, și eu sunt nebun, ca mama, de aceea nu pot să număr până la zece înainte de a-i răni pe ceilalți.

La întoarcere, tati conduce concentrat asupra șoselei, fără să ne vorbească. Din când în când, apasă pe accelerație cu mai multă putere. Eu am geamul deschis și las vântul să-mi izbească fața. Tati depășește un camion cu o manevră violentă. Alma îi cere să se liniștească, îi spune că vom sfârși la cimitir. Tati, fără să reducă viteza, țipă la ea să lase isteria, că n-are să ni se întâmple nimic. Un moment, mă gândesc să-i spun că mâine trebuie să fiu viu pentru examenul de engleză, dar după aceea renunț.

— Juan, te rog, îi spune Alma.

Tati continuă să accelereze. Alma face la fel ca mine. Deschide geamul. Printre șuvițele pe care i le ridică vântul, îi văd chipul și îmi dau seama că plânge. Tati și Alma se ceartă din nou din vina mea. Dacă aș putea să fac ceva pentru ca Alma să nu ne părăsească, aș face-o chiar acum. Orice. Tati este jumătatea vie dintre ființele mele cele mai apropiate și asta mă împiedică să-l urăsc cum aș vrea. Scot din buzunarul hainei desenul pe care l-am făcut pentru bunicul și îl arunc pe geam.

În depărtare, marea este albastră și imensă. Îmi imaginez că îi ține mereu companie mamei cu sunetele ei. E un vapor în zare. Urc pe o scăriță pe care o găsesc la provă și fug în el.

40. ♒

Între timp, contemplu esplanada în paragină defilând prin fața ochilor mei. Fără să dea drumul volanului, Leo întinde o mână pe deasupra scaunului și mă ia de umăr.

— Ești bine? întreabă.

Are un aer de satisfacție, care îmi pricinuiește senzații potrivnice. În vreme ce îi împărtășesc bucuria, nu pot să nu remarc ușurătatea sentimentelor lui.

— Da, da, sunt bine.

Îmi scot pantofii. Pe scaunul din spate al mașinii mele se odihnesc husa laptopului său și cel puțin vreo zece cărți.

— Te-ai pregătit de parcă ar urma să petrecem o lună la plajă, observ.

Leo strâmbă din nas și izbucnește într-un hohot de râs contagios.

— Pesemne că așa mi-e dorința de a fi cu tine, zice.

Pe măsură ce lăsăm în urmă orașul torid și înaintăm spre coastă, lumina devine cenușie, cu niște dâre galbene de soare. Un avion ușor vâjâie în înălțimi și mă face să mă gândesc la Juan. Leo pune un CD. Ritmul de jazz inundă interiorul mașinii.

În două zile, totul va fi dispărut: Leo, sentimentul pe care mi-l trezește, pasiunea noastră, cabana care ne așteaptă la malul mării. După plecarea lui, am să-mi recuperez înțelepciunea și am să-mi pot canaliza energiile ca să redobândesc ce îmi aparține. Mă străduiesc ca aceste gânduri să le domine pe celelalte. Cele care îmi arată că atunci când Leo va fi din nou la Bogotá, am să simt un gol imens. Din când în când izbutesc, mai ales când îmi amintesc momente fericite petrecute lângă Juan, când îi văd pe Lola și pe Tommy și îmi imaginez lucruri concrete, precum următoarea noastră vacanță – pe care am programat-o deja – pe o plajă din Caraibe. Leo îmi percepe gândurile; îmi dau seama din felul cum își mușcă buzele și din oftatul care urmează.

— Ne vom distra incredibil. Ai să vezi. Locul e minunat, l-am găsit din întâmplare acum vreo doi ani, când am însoțit niște prieteni să-și cumpere o casă, îmi spune.

Mă scrutează cu ochii aceia care par mai degrabă să privească în ei înșiși decât în afară. Îi analizez îndelung constituția armonioasă, mâinile mari, extremitățile nu prea groase, dar puternice, nasul strâmb, fruntea lată și netedă. Îmi pun mâna pe coapsa lui goală, mi-o strecor spre interiorul pantalonilor scurți și apoi dau înapoi. Contactul

cu pielea lui mă excită și mă însuflețește. N-am să mă împotrivesc farmecului prezenței lui. Nici n-am să cercetez natura sentimentelor lui pentru mine. Răspunsurile la întrebările acestea nu sunt niciodată mulțumitoare. Totuși, este capcana de care am nevoie. Cea care le este necesară tuturor ființelor umane când se gândesc la posibilitatea de a-și abandona viața. Vreo certitudine minimă sau schimbătoare. Este, de altfel, întrebarea pe care unui bărbat ca Leo, laconic, nerușinat, amuzant, ușor pervers și cât se poate de sceptic, n-are sens să i-o pui.

— Care e întrebarea pe care nu trebuie să i-o pui niciodată unui amant? îl întreb.

— Să vedem, să vedem, ceva de genul „ce ești dispus să faci pentru mine?“ trântește.

— Exact!

— Vrei să mi-o pui?

Un șanț s-a căscat spre ființa lui lăuntrică, prin care întrezăresc un Leo șovăielnic și temător.

— Dar tu mie?

— Eu nu.

Își recapătă expresia obișnuită, ironică și impenetrabilă.

— Nici eu, afirm numaidecât.

Leo reduce viteza mașinii. După câțiva metri, oprește pe marginea drumului și deschide portiera. Nu știu ce vrea.

— Coboară, îmi ordonă.

Mă supun. Suntem față în față, el își ține ambele mâini pe umerii mei. Un curent tăios pe care-l lasă mașinile trecând în viteză ne răzbate prin haine. Părul mi se ridică peste chipurile noastre, pătrunde între noi, dar în adâncul pupilelor lui reușesc să văd melcii minusculi ațintiți asupra mea. Mă strânge. Asta nu e o promisiune, îmi zic, e doar o ființă care se infiltrează în visul altei ființe.

— Vreau să trăim împreună, îmi șoptește la ureche.

Cuvintele lui mă surprind pe moment, apoi mă emoționează. Este ceea ce voiam, ceea ce am așteptat: un gest care să mă atragă spre malul lui.

— Repetă ce mi-ai spus.

— Vreau să trăim împreună, să te privesc cum faci lucrurile cotidiene, să-mi împart viața cu tine.

— Unde? întreb, nu știu prea bine de ce, poate ca să mă furișez în lumea reală, ca să confer consistență unei vieți care mi se pare de neimaginat.

— Nu știu. Unde vrei tu. Aici, la Bogotá, la Paris, la Barcelona, îmi e indiferent, zice, înălțându-și umerii.

— Când ne-am certat acum câteva zile am crezut că n-am să te mai văd.

— Și eu am avut aceeași impresie.

— Și atunci?

— Aceste zece zile fără să te văd au fost insuportabile pentru mine, Alma.

Se uită la mine cum ne uităm la persoanele pe care credem că le cunoaștem în profunzime.

— Nu ți-e teamă că în curând vom descoperi că toate astea sunt o greșeală îngrozitoare?

— Nu. Știu că nu este așa.

Are o privire senină.

— Cum poți fi atât de sigur?

— Pentru că te iubesc.

— Cuvintele astea nu există în vocabularul tău, obiectez cu fermitate.

— Din fericire, oricâte eforturi am face, nici vulgaritatea, nici răutatea nu pot să anihileze asta pe de-a-ntregul. Și te asigur că exprimă cu destulă exactitate ce simt pentru tine.

— Și libertatea ta?

— N-am de ce s-o pierd, precizează cu zâmbetul lui nerușinat.

Mă desprind de el.

— Glumești, nu-i așa?

— Bineînțeles că glumesc. Cu privire la asta. Dar cu privire la toate celelalte, sunt cât se poate de serios.

Mă ia de mâini. Mă ia o amețeală ușoară. Îi simt emoția și în același timp stânjeneala pe care i-o produce un moment ca acesta, care nu lasă loc ironiei.

— M-ai auzit? se interesează.

— Da, te-am auzit.

— Și atunci?

Zâmbind, îl îmbrățișez și îmi ascund chipul în umărul lui. Suflă vântul, dar nu simt frigul.

— Se presupunea că ne luăm adio, murmur.

41. ♐

Alma a plecat acum două zile. I-a spus tatei că se duce să lucreze, dar eu știu că e pe o plajă cu bărbatul care a adus-o în taxi. Lola stă la Maná, iar tati aproape că n-a dat pe acasă. De la ziua bunicului nu vorbim. E supărat încă pe mine și are dreptate. Dintre cele patruzeci și cinci de păsări din volieră, au revenit doar douăzeci.

Îndată ce mă întorc de la școală mă închid în camera mea. Yerfa crede că sunt bolnav și îmi aduce mâncarea în cameră. Nu mi-e foame. Mănânc strictul necesar și arunc restul în WC. Când o aud pe Yerfa coborând scările, îmi ascund capul sub plapuma din patul meu și plec la întâlnirea cu Kájef. Brăzdăm apele tulburi în luntrea lui și în mijlocul oceanului ne oprim. În întuneric, cerul strălucește straniu, de parcă ar fi luminat de un foc gigantic. Kájef se ridică și întinde mâinile. Îmi zâmbește. E mare, puternic, iar dacă nu ar fi prietenul meu aș crede că e un zeu. „Și tu poți să faci la fel“, îmi spune. Mă ridic în picioare lângă el și planez cu brațele deschise; îmi țin respirația, dar nu mi-e teamă. Vântul mă atinge și îmi murmură la ureche. Deodată, luntrea se clatină, mă agăț de marginile ei, însă ambarcațiunea noastră se răstoarnă și cădem amândoi. Kájef dispare în adâncul mării. Eu plutesc. Am impresia că am mai trăit asta. Dar când? CÂND? Mă ghemuiesc, și amintirea devine mai concretă, aud un zgomot și apoi o voce care-mi vorbește. Încerc s-o apuc cu mâinile ca să nu se ducă, strâng pumnii, dar nu izbutesc, firul memoriei mi se rupe, amintirea se cufundă în apa întunecată de pe fundul mării, alături de Kájef. Mă cuprinde o senzație de panică, dinții îmi clănțăne, vreau să strig, însă știu că e zadarnic. Împing plapuma și sar din pat. Se înnoptează.

♐

Tati bate la ușa mea când vine de la clinică. Mă ceartă pentru că m-am încuiat. Înainte de a-i deschide, pornesc MP3-ul și îl ascund după o carte. Ne așezăm pe patul meu, el cu picioarele depărtate și cu coatele pe genunchi, eu lângă el, cu genunchii lipiți și cu mâinile pe ei. Amândoi ne uităm pe fereastră. El tace și eu aștept. Pare obosit. Vorbește deodată:

— Vezi tu, Tommy, știu că e greu să nu poți face ce fac ceilalți copii, e greu să fii diferit. Și poate n-ar trebui să-ți spun asta, însă cred că ești mare și e bine să o știi. Nici pentru mine n-a fost ușor. Și știi de ce? Pentru că te iubesc mult și tot ce ți se întâmplă mă afectează de parcă mi s-ar întâmpla

mie. Mă înțelegi?

Eu încuviințez cu un gest al capului.

— Atunci când faci tu o prostie, ca de exemplu să dai drumul păsărilor bunicului tău, mă afectează de două ori, întrucât mă simt responsabil. Înainte de a face o prostie ca aia gândește-te la tatăl tău, gândește-te la răul pe care mi-l faci, și așa are să-ți piară cheful. Crezi că poți să faci asta?

Eu aprob din nou și îmi schimb poziția, căci încep să mă doară picioarele de cât au stat lipite unul de altul.

— Yerfa mi-a spus că o ții una și bună cu prietenul tău imaginar. Ți-am spus-o de o mie de ori, Tommy, nu e bine pentru tine. E bine să-ți imaginezi, dar lucrurile pe care ți le imaginezi să nu fie mai importante decât realitatea. Știu că e amuzant să-ți creezi propriile jocuri, să ai lumea ta, dar din realitate te hrănești, în realitate relaționezi cu ceilalți... Îți închipui ce s-ar întâmpla dacă am trăi cu toții mereu într-o lume imaginară?

Sunt sigur că tatei nu i-ar plăcea să știe că o bună bucată de timp mi-am urmărit colegii ca o umbră. Nu-mi păsa că ei nu-mi vorbeau, întrucât nici eu n-aș fi știut ce să le spun. Până când au început mesajele. În primul, mi-au mărturisit că le era milă de mine și că acesta era singurul motiv pentru care îmi permiteau să-i urmăresc. N-am mai încercat. N-aveam nevoie de ei.

Tati nu ridică vocea. Vorbește calm, modulând fiecare silabă. Știe să se controleze. Și eu am învățat să o fac. Tatei îi e rușine că eu sunt astfel, îi e rușine de corpul meu, de faptul că nu joc fotbal, că mi-e teamă de spațiile închise, că fac lucruri care lui i se par stupide. Și, întrucât crede că sunt o parte din el, încearcă să controleze partea aceea așa cum face cu el însuși. Dar ce vrea el e imposibil, pentru că el nu este Tommy. Dacă ar putea să înțeleagă asta, nu ar fi spus ce mi-a spus, căci ceea ce fac eu este parte din mine, și asta nu pot s-o schimb. Nu că fac pe filosoful, cum a zis *Mister* Berley, pur și simplu așa e. „Asta“ merge cu mine peste tot, iar, ca s-o elimin din mine, ar trebui să-mi expulzez propria ființă din mine însumi. Înainte de a pleca, îmi ciufulește părul și zice:

— Suntem de acord, campionule?

— Suntem.

Nu i-am mărturisit niciodată că urăsc cuvântul acesta, „campion“. Campion la ce? E ca și cum i-ar vorbi altui copil, ca și cum nu m-ar vedea.

Trebuie să adorm. Dar amintirea corpului lui Kájef dispărând în mare revine iar și iar. Scot din Cutia Cu Amintiri fotografia mamei. Fața îi este împărțită în două: într-o latură, rana, iar în cealaltă, o

lumină. Trebuie să fie reflexia hârtiei pe care o ține în mână. S-ar părea că pe chipul ei sunt lucrurile bune și cele rele în același timp. Privind-o pe îndelete, descopăr ceva ce nu văzusem înainte. Ce ține mama în mână e desenul unui copil. Iar desenul nu putea fi făcut decât de mine. Acum văd atât de clar! În colțul luminat al chipului ei sunt eu. Inima începe să-mi bată năvalnic. Închid ochii. Imaginea mamei, până acum străină, își croiește drum prin coridoarele din lăuntrul ființei mele, până ajunge la un tărâm ascuns, unde sălășluiesc amintirile adevărate. Spațiul este călduț și nu are imagini. Nu am nevoie de dovezi. E îmbrățișarea mamei. Mă cufund în ea, ca în piscina mea. Căldura ei mă învăluie și mă poartă.

Afară, noaptea este încremenită. Inspir profund și încerc să-mi fac inima să-și reia ritmul obișnuit. Privesc din nou strălucirea de pe chipul mamei și aud un murmur străbătându-mi corpul. Deodată, totul mi se ordonează în cap. Înregistrez:

A zecea descoperire: Mama știa că „asta“ mă făcea să fiu cine sunt și „asta“ iubea la mine. Nu exista nimeni pe lume pe care mama să-l iubească la fel de mult ca pe mine și nu există nimeni pe lume care să mă iubească la fel de mult cum m-a iubit ea, și nu există nimic în univers pe care eu să-l iubesc mai mult decât pe mama.

Mă culc din nou. Mă sprijin cu putere de pernă și mă cufund în vis. Cobor încet într-un ascensor pe fundul mării. Tăcerea este absolută, dar nu mi-e frică. Aproape în zori, înainte ca Yerfa să bată la ușa mea ca să mă trezească, îmi trec înregistrările recente pe calculator și apoi îmi pregătesc rucsacul. Trebuie să iau cu mine haine de schimb. Și bani. În ultimele luni am adunat destui. De asemenea, o jachetă și o căciulă de lână ca să-mi acopăr urechile. Îmi pun la loc MP3-ul, briceagul Swiss Army pe care mi l-a dăruit tati de ziua mea și fotografia mamei.

42. ♒

Mă trezesc devreme și mă apropii de trupul lui Leo. Trunchiul lui gol e mai slab decât al lui Juan. Astfel, cu chipul îngropat sub cearceafuri, îmi amintește de un băiat aflat la jumătatea drumului dintre copil și bărbat. Ieri după-amiază, după ce l-a întâmpinat pe Leo cu un entuziasm exagerat, proprietara casei l-a întrebat de o femeie pe nume Inés. Un gest al lui Leo, pe care eu nu l-am văzut, a convins-o pesemne să nu mai cerceteze. Nu luasem în calcul posibilitatea de a nu fi prima femeie pe care Leo o aduce în cabana aceasta și să o știu cu certitudine mi-a produs un junghi în piept. De aceea, imediat ce am intrat, i-am cerut să mutăm patul, masa, fotoliul, ba chiar și oglinda ovală. Emoția puternică pe care mi-o pricinuise propunerea lui s-a transformat în furie și foarte curând în dezamăgire. Cum era cu putință să mă fi gândit serios, cu câteva momente înainte, la posibilitatea de a trăi cu un bărbat care nu s-a angajat niciodată față de nimeni în afară de el însuși și care, pe deasupra, se mândrește cu asta? Am înțeles peste câteva secunde că nici Leo, nici eu nu am ajuns în profunzimea lucrurilor, că emoțiile ne sunt precare, încât întrebarea unei necunoscute poate să mă lanseze într-un vârtej de presupuneri distructive. Când am terminat de aranjat mobilele, ne-am întins pe pat și am făcut dragoste.

În noua așezare, patul a ajuns lângă ușă, iar aerul care pătrunde printr-o crăpătură îmi îngheață nasul. Mă ridic fără să fac zgomot ca să nu-l trezesc pe Leo. Îmi pun un pulover peste pijama și mă încalț cu papucii. I-am promis Lolei că o sun înainte să plece la școală. E acasă la mama. Cu toate că se simt bine împreună, nu obișnuiesc s-o duc la ea. Lipsa ei de bun-simț atinge câteodată limite îngrijorătoare. Totuși, de data asta n-am putut să-i las lui Juan ambii copii pe cap. Sau poate că a fost o acțiune mai categorică, un mod de a începe să separ apele.

Afară e frig. În fața cabanei se întinde marea cu sclipiri de argint, învăluită în larg de ceață. Pe plaja pustie, un afiș alb cu litere roșii anunță:

SCĂLDATUL INTERZIS

Vântul este pătrunzător. Intru în mașina mea și formez numărul de telefon al lui Maná. Răspunde Lola, pesemne că a așteptat lângă telefon.

— Mamă, unde ești?

— Pe o plajă rece, rece.

— Maná zice că are să vină să mă ia de la școală și ne ducem la o fermă unde sunt animale.

Leo se ivește în prag cu o pătură pe umeri. Se uită spre plajă, căutându-mă. Se apucă de coate și face salturi mici. Bat în geam ca să mă vadă.

— Mi se pare nemaipomenit, dar să nu uiți de teme, îi cer Lolei.

Mă invadează tandrețea când îl privesc pe Leo, lipsit de apărare în fața frigului și poate în fața ideii că m-a cuprins o criză de mustrări de conștiință. Merge câțiva pași spre plajă. Chiar și așa, cu pătura pe umeri, îmi place felul lui de a merge, pauza indolentă și în același timp hotărâtă de după fiecare pas.

— Plictisitoare ca întotdeauna, mami, nu poți să te relaxezi și tu puțin?

— Sunt mami, Lola! Iar peste asta nu se trece niciodată. Te iubesc, scumpo, fii cuminte!

— Da, mami, încuviințează Lola și izbucnește în râs, căci știm amândouă că acest „da, mami“ atât de binevoitor înseamnă exact contrariul.

Leo întoarce capul și mă vede. Îmi face semne cu mâna ca să mă duc spre el. Dintr-un salt, sunt afară din mașină. Zâmbetul lui matinal mă fascinează. Îl îmbrățișez și îi propun să intrăm ca să luăm deliciosul mic dejun pe care am de gând să i-l prepar.

43.

Prin geamul autobuzului se perindă munți, izlazuri, cocioabe de lemn, copaci uscați, copaci stufoși, afișe anunțând paradisuri, semne de circulație, doi copii pe bicicletă, șase vaci, un câine, stâlpi și iar stâlpi. Încep să-i număr, însă trec foarte repede și îmi vine amețeală. Mă uit la cer și mă gândesc că e o panglică gri foarte lungă. Dar pentru că în cer nu e nimic de numărat, mi se face teamă și aș vrea să fiu din nou acasă. Atunci îmi amintesc de ce sunt aici.

Îmi înclin spătarul și ascult la MP3 opera rock *Tommy* pe care mi-a dăruit-o Alma. La sunetul primelor acorduri mă simt mai bine. Străbatem un sat adormit. Mă gândesc la oamenii care se află înăuntrul caselor și pe care nu-i voi cunoaște nicicând. Cânt încetișor:

— *See me. Feel me. Touch me. Heal me.*[8]

Nu mi-a fost greu să mă duc în stație. Când autobuzul școlar m-a lăsat în fața porților școlii, am așteptat să dispară, m-am întors și am mers până la stația din fața pieței. Acum vreo două zile, am văzut oprindu-se acolo un autobuz care se îndrepta spre capătul de linie. Ajungând în stație, primul lucru pe care l-am făcut a fost să intru într-un grup sanitar, să-mi dau jos uniforma, s-o pun în rucsac și să mă îmbrac într-o pereche de jeanși. Astfel, n-are să-și dea seama nimeni că am fugit de la școală.

Dar acum, sosind în Los Peumos, mă simt pierdut. Este un loc din sat pe care nu-l cunosc. Intuiesc că mă aflu în Los Altos, unde locuiește familia lui Baltazar. Câțiva pasageri coboară repede, alții rămân în fața autobuzului, așteptându-și bagajele și salutându-i pe cei veniți să-i întâmpine. Un grup de copii îmbrățișează o femeie cu părul alb și cu o capă lungă și gri. Fața îi este plină de riduri care se arcuiesc când zâmbește, ca un acordeon. Ecourile vocilor copiilor răsună pe paviment. Zăbovesc în picioare, fără să mă clintesc, cu rucsacul pe jos. Pasagerii se îndepărtează unul câte unul, cu capetele ascunse în paltoane, ca niște țestoase. Femeia cu zâmbet de acordeon e tot în fața autobuzului. Deodată, se uită la mine și zâmbește. Ridurile ei râd odată cu ea. Privirea îi este atât de profundă și de neașteptată, că mi se face rușine. Clatină din cap și își înalță sprâncenele. Pare să-mi spună: Hai, nu vii? Îmi pun rucsacul pe umăr și o iau în josul străzii. Spre mare.

8 Privește-mă. Simte-mă. Atinge-mă. Vindecă-mă. (n.red.)

44. ♒

Leo scrie la laptopul lui. În sunetele domoale ale tastelor mi se pare că aud mersul gândurilor. Îi contemplu cărțile înghesuite pe singura masă din cabană și mă las purtată de iluzia de statornicie pe care o produc. Mi-am adus și eu lecturile, povestiri de Alice Munro, în ale căror pagini mă cufund. O ploaie măruntă nu izbutește să estompeze linia de lumină a orizontului. Vântul, cu degetele lui, face să vibreze fereastra. Observ picăturile care cad, sclipind în razele sperioase ale soarelui. Leo își ridică fruntea și ne susținem privirea. Intuiesc convergența gândurilor noastre, aviditatea din ochii lui mi-o dovedește. Zâmbim și mă întorc la lectură. Aerul din cabană e cald și ușor sărat. Îmi place să prelungesc dorința, știind că un singur gest e suficient ca să provoace o apropiere. Îmi place să-l privesc pe Leo de la distanța potrivită ca să-mi întind mâna și să-l ating. Cu aceeași simplitate pot să-mi destram lumea. Un singur cuvânt, și totul se va fi sfârșit. Acum înțeleg de ce am lăsat-o pe Lola acasă la mama.

Mă gândesc la Pauline, eroina unei povestiri de Alice Munro, când o sună deodată tânărul și zbuciumatul ei amant dintr-un motel aflat în apropierea locului unde ea își petrece vacanța cu familia. Este emoționant și copleșitor faptul că în timp ce vorbește cu el își ține în brațe fetița cea mică, în vreme ce fetița cealaltă, puțin mai mare, umblă de colo colo în jurul telefonului, țipând după o ciocolată. Aceeași poveste, spusă în o mie de feluri.

Chiar și așa, o parte din ființa mea crede că dragostea mea este unică, particulară, iar cealaltă îmi amintește că pasiunea are tocmai această particularitate înșelătoare: îi face pe cei care o nutresc să se simtă persoane excepționale.

O pasăre se lovește de geamul ferestrei noastre. Amândoi tresărim, o vedem redresându-se și zburând.

Fără să fiu conștientă, când am lăsat-o pe Lola cu Maná, am rupt legătura cu casa unde am construit o viață împreună cu Juan. Viața noastră. Închid ochii și îmi imaginez că, aidoma lui Pauline peste câteva ore de la telefonul amantului, nimic din ce conțin casa aceea și lumea aceea nu-mi aparține, că singurul lucru pe care îl am este dorința pe care o simt și, spre surpriza mea, nu-mi vine să strig. Dimpotrivă, o imensă pace pune stăpânire pe mine, de parcă în sfârșit ar fi ajuns armistițiul pe câmpul de luptă. Am sărit din tren, și rănile sunt neînsemnate în comparație cu saltul pe care l-am făcut. Apropierea de Leo micșorează răul. Ba chiar mă face să cred că viața

mea în viitor – aproape sau departe de el – are să fie, în ansamblu, diferită și mai bună. Leo a trezit în mine dorința și nu mai e cale de întoarcere; nostalgia după dorința recăpătată ar face viața lângă Juan insuportabilă. Nu e vorba doar despre răceala lui. În năzuința mea de a mă îndepărta de haosul vieții mamei mele mi-am canalizat toate eforturile ca să fac din relația noastră o instituție. Și, fără să-mi dau seama, am ucis natura imprevizibilă a dragostei care ne unea.

Căldura sobei cu lemne domolește teama. Leo mă privește din nou. Expresia mea pesemne că îl alarmează. Se ridică și mă mângâie pe față. Rămân nemișcată. Pasiunea are darul de a preface orice într-un motiv puternic și definitiv ca să lași lumea pentru ea. Încerc să zâmbesc și îmi zic: „Dacă Leo e lângă mine, totul are să fie bine“.

— Vrei să vorbești?

Neg cu un gest din cap. Nu pot să-i explic periplul gândurilor mele fără măcar să schițez un răspuns la propunerea lui.

— Nu-ți face griji, știu că e mult mai greu pentru tine decât pentru mine. Eu n-am nimic de lăsat... spune, surâzând cu blândețe. Pe de altă parte, e timpul să bem un ceai fierbinte. N-am venit să ne chinuim, nu-i așa?

Mă apucă de bărbie și mă obligă să-l privesc.

Ia ceainicul pe care l-am pus pe soba cu lemne și pregătește două cești de ceai. Prima înghițitură îmi încălzește gâtlejul. În cabană, umbrele se întind ca niște voaluri întunecate. Păstrăm tăcerea. Știm amândoi că uneori cuvintele sting căldura fragilă și în același timp profundă care însuflețește oamenii.

45. ♐

După ce am dat târcoale de mai multe ori, am ajuns la colina din fața mării, unde se află cimitirul. Vântul suflă cu putere și pe cer se adună norii. Primele morminte sunt împrejmuite cu gărdulețe albe. Au flori uscate și moriști. Sunt mormintele copiilor. Merg pe potecile înconjurate de morminte, când deodată, în depărtare, disting copacul mamei. Grăbesc pasul. Dintre toate mormintele familiei, cel al mamei este cel mai aproape de aleea ce coboară spre mare. Când îl văd, inima începe să-mi bată cu putere, de parcă cineva mi-ar lovi pieptul pe dinăuntru. Am izbutit.

— Aniversare fericită, mamă! o salut cu voce tare.

Mă așez pe jardiniera de piatră care-i mărginește mormântul și privesc în sus prin crengile stufoase ale copacului. Iau vaza albastră din colțul în care este aruncată, o spăl la o cișmea și o umplu cu apă. Cum n-am adus flori, străbat mormintele scoțând o floare de ici, alta de colo, astfel încât furtul să treacă neobservat.

Ascult voci care vin din vreun loc din cimitir. O femeie grasă, în pantaloni roz, vine repede spre mine pe o potecă. Un băiat cu o expresie plictisită o urmează la vreo doi metri. Mă lipesc de o lespede de piatră albă ca să nu mă descopere. Nu știu de ce mă ascund. Nu sunt decât un copil care vizitează mormântul mamei. Gândind asta, ies din ascunzătoare și îmi continui drumul cu capul sus.

Depun florile pe suprafața netedă a mormântului mamei și le introduc una câte una în vaza albastră. Când termin, scot din rucsac fotografia ei și o rezem de vază, cu fața spre mare. Ceața nu lasă să se vadă orizontul, doar strălucirea agitată a valurilor izbind stâncile.

E timpul să întrebuințez captura pe care am obținut-o azi-dimineață la bucătărie. Din frigider, am scos un lapte cu ciocolată și un iaurt; din cămară, o pungă de cereale și alta de cartofi prăjiți. Mă hotărăsc să mănânc cartofii prăjiți și iaurtul. Vântul devine mai rece. Îmi pun căciula de lână și jacheta.

După ce mă satur, mă întind pe iarbă, lângă mormânt. Marea imită culoarea plumburie a cerului și se zbârcește ca pielea unui animal neliniștit. Mama, din fotografie, mă privește.

— Nu știu dacă ți-ai dat seama, dar am venit singur până aici. Cred că în timpul călătoriei am crescut câțiva centimetri, simt că sunt mai înalt. Voiam să-ți cer câteva lucruri, însă cele de astăzi sunt mai importante decât cele pe care ți le cer de obicei. Te rog, n-o lăsa pe Alma să plece cu bărbatul ăla, ai grijă și de Lola, chiar dacă mă

necăjește mereu, și fă ca B.H.M. să fie prietenul pe care-l așteptam.

Valurile se sparg și acoperă stâncile cu spuma lor. La un moment dat, mi se pare că văd o balenă mare și albă. Așa se scurge timpul, lent. Încetul cu încetul, intru într-o lume fără sfârșit, unde nu există cartofi prăjiți, nici iaurturi, nici doamne grase în pantaloni roz, nici cretini care trimit mesaje, nici uragane care distrug orașe, nici persoane care se aruncă în mare, disperate. Unde nu există moartea. Un stol de păsări trasează linii pe cer și apoi se îndepărtează în largul mării până se face nevăzut. Mă întreb de ce desenează formele acelea. Poate că sunt mesaje secrete pentru înțelepți. Mi-ar plăcea mult să fiu înțelept într-o zi. Îmi iau rucsacul și mi-l pun pe umăr. Fixez fotografia mamei cu o piatră lângă lespede și mă asigur că ochii ei privesc spre mare.

Cobor pe poteca abruptă și bolovănoasă, care duce spre stânci. La trecerea mea, pietricelele se desprind. Dacă nu pășesc cu băgare de seamă, pot să cad și să mă rostogolesc. De aceea cobor foarte, foarte încet, uitându-mă cu atenție unde pun piciorul la fiecare pas. Respir cu putere, și o gură de aer foarte curat îmi intră în plămâni. Când mă opresc, observ păsările care brăzdează cerul cu mesajele lor. Îmi ciulesc urechile la croncăniturile lor pătrunzătoare și îndepărtate. Aud strigăte de copii. Pe culmea râpei, nu departe de locul unde se află mama, o zăresc pe femeia cu chip de acordeon. Copiii aleargă în jurul ei. Ridică mâna. Nu izbutesc să-i văd zâmbetul, dar știu că e acolo, cu sutele ei de riduri zâmbind la rândul lor pentru mine. Mi-ar plăcea ca mama, dacă ar trăi, să fie ca ea. Continui să cobor cu ochii ațintiți asupra potecii. Când ajung la praguri, sunt epuizat. Femeia și copiii au dispărut. Mă urc pe o stâncă și mă odihnesc. Marea se agită, valurile devin mai înalte, mai viguroase. Îmi dau jos rucsacul și înaintez câțiva metri pe o stâncă mare și netedă care se înalță deasupra apei, ca o imensă terasă suspendată. Zăbovesc contemplând cerul, până când soarele începe să coboare între fâșiile de nori întunecați. Ridic brațele cum m-a învățat Kájef și închid ochii. Văd zâmbetul femeii, văd latura luminoasă a chipului mamei, mă văd pe mine, mare și zâmbitor în ochii ei strălucitori, văd o barjă în largul mării, văd ce n-are să se mai întoarcă, văd sute de păsări luându-și zborul, văd impactul, fiarele contorsionate deasupra capului meu, chipul însângerat al mamei, îi aud țipătul, îmi văd inima bătând slab între coaste, îl văd pe Kájef pe fundul mării, corpul zbătându-i-se ca al unui pește. Toate acestea se află înlăuntrul meu, toate acestea sunt eu.

46.

Yerfa e la telefon. Autobuzul care-l aduce pe Tommy de la școală trebuie să fi sosit acum o oră.

— L-am sunat pe șofer pe mobil și mi-a spus că Tommy nu era la poartă când au ieșit copiii de la ore, adaugă Yerfa.

— Dar cum e posibil, dacă azi-dimineață a plecat în autobuzul ăla?

— Așa am zis și eu. Dar el mi-a răspuns că l-a așteptat o bună bucată de timp și că după aceea a trebuit să plece.

Sun la școală. Mi se face legătura cu cancelaria. După un moment, profesorul de serviciu mă informează că a verificat catalogul și că Tommy figurează absent. Precizez că e imposibil. Tommy s-a dus azi-dimineață la școală, ca în fiecare zi.

— Diriginta lui a plecat, dar am să încerc să dau de ea ca să aflăm mai multe detalii, îmi explică.

Vorbesc din nou cu Yerfa și îi cer să caute lista cu telefoane ale colegilor lui de clasă. Tommy trebuie să se fi dus acasă la unul dintre ei, poate ca să scrie vreo temă, și a uitat să ne anunțe.

Între timp consult un pacient. Când termin, sun la școală. Profesorul de serviciu mi-a lăsat un număr de mobil la portar. Îl sun. Îmi relatează că a vorbit cu diriginta și că, într-adevăr, Tommy n-a fost astăzi la școală.

— Îmi spuneți că l-ați pierdut pe drumul de acasă la școală? Pentru că, de faptul că azi-dimineață a plecat în autobuzul școlar, autobuzul „dumneavoastră“, accentuez cu ironie, pot să vă asigur. Lucrul acesta este foarte grav. Vă dați seama? Foarte grav.

— Îmi dau seama. Voi lua imediat legătura cu domnul director. Între timp, vă sugerez s-o sunați pe dirigintă. Ea va putea să vă dea mai multe informații despre Tommy. Nu se știe niciodată, poate a tras chiulul...

— Mi-e greu să-mi imaginez asta despre Tommy, afirm, cu chef de a-i trânti câteva înjurături.

Îmi păstrez calmul, e zadarnic să-l dojenesc pe profesorul de serviciu. Îmi dă numărul de telefon al dirigintei. E șapte seara. Dacă Tommy n-a ajuns azi-dimineață la școală, de unsprezece ore e dispărut. E mult timp pentru un copil de doisprezece ani. O sun pe Maná. Lola stă zilele astea la ea. O întreb dacă știe ceva despre Tommy.

— După ce a vorbit cu tine aseară, Lola l-a sunat și au stat de vorbă câteva minute.

— Nu ți-a spus nimic?

— Nu, adevărul e că nici măcar nu am întrebat-o. De ce?

— Nu, nimic.

— Ești sigur?

— Firește, nu-ți face griji, mint, ca să n-o alarmez. Acum trebuie să închid. Mă așteaptă un pacient. Pup-o pe Lola și spune-i că mâine o sun negreșit.

Formez numărul Almei. Nu răspunde. Încep să simt o neliniște pe care abia pot s-o suport. Îl sun pe vărul meu Pedro Ortúzar pe mobil. Nu suntem prieteni apropiați, dar el îl cunoaște bine pe ministrul de interne. Un ordin din partea lui, și mașinăria de căutare are să se pună în mișcare. Răspunde căsuța vocală. Îi cer să mă sune urgent. Când rostesc cuvântul „urgent“ mă cuprinde o angoasă asfixiantă.

Îi spun Carolei, secretara mea, să sune la toate spitalele și dispensarele din Santiago. Aștept și mă străduiesc să gândesc. După câteva momente, Carola mă informează că a sunat peste tot, dar nici urmă de Tommy. Mă anunță că n-a sunat încă la câteva puncte sanitare de la periferie. Sun la biroul lui Pedro din Parlament. Secretara lui îmi spune că e în sesiune. O rog să încerce să-l scoată din sală, întrucât e vorba de o problemă gravă. Aștept cu coatele sprijinite pe birou. Aud vocile care vin de pe coridor. Tot ce se întâmplă dincolo de ușă mi se pare neînsemnat. Sună telefonul meu, e Pedro. Îi explic. Pedro se alarmează, are un băiat de vârsta lui Tommy.

— Am să-l sun imediat pe inspectorul general al Poliției. Cred că e cel mai bine.

— Mulțumesc, Pedro.

Mă anunță că un locotenent are să vină la mine acasă ca să culeagă mai multe informații.

— Nu-ți face griji! Te sun îndată ce aflu ceva. Fii liniștit, o să-l găsim, ai să vezi...

Încerc să spun ceva, dar mi se pune un nod în gât și nu izbutesc să articulez nici un cuvânt. „Ai să vezi... ai să vezi...“ Vocea lui îmi tot răsună în minte. Înainte de a pleca, îi cer Carolei să nu vorbească despre cele întâmplate cu nimeni de la clinică. Cel mai probabil e vorba de o greșeală. Când o spun, tânjesc să fie adevărat. În drum spre casă, formez din nou numărul Almei. Nu răspunde. Poate în locul unde se află nu e semnal. Dacă Tommy n-a fost la ore din propria-i dorință, cum a sugerat profesorul de serviciu, trebuie să fi avut un motiv, dar care? Poate a avut probleme cu prietenii, dar cine sunt prietenii lui? Cunosc oare vreun prieten al lui? Trebuie să-i aibă, dar eu nu sunt la curent, asta e tot.

E sfârșitul zilei, când umbrele ultimei ore ale serii se prefac în noapte. Nu-mi pot stăpâni zbuciumul. Unde e fiul meu? Dacă l-a răpit cineva pentru bani? Las mașina pe stradă, pentru cazul în care am

nevoie să plec. Observ grădina. Priveliștea ei mă calmează. Gardurile vii, între straturile de flori, încropesc o cărare ce duce la ușa principală. Tommy trebuie să fie în vreun loc la care nu m-am gândit încă.

Yerfa mă așteaptă la ușă. Are ochii înroșiți. Ne așezăm la masa din bucătărie. O întreb dacă a remarcat vreo atitudine neobișnuită la Tommy. Îmi povestește că nu avea poftă de mâncare și că era abătut, că în urmă cu vreo două săptămâni a plecat pe bicicletă și s-a întors după ce s-a întunecat. Ea nu băgase de seamă, întrucât Tommy îi spusese că se duce acasă la vecinul. Mă feresc s-o întreb de ce nu mi-a spus mai înainte. Nu e momentul s-o dojenesc pe Yerfa.

— Și v-a spus unde fusese? rostesc pe un ton calm.

Puțin probabil ca Tommy să fi ajuns prea departe. Când am mers împreună pe bicicletă, capacitatea lui vasculară a fost afectată la scurt timp.

— N-a vrut să-mi spună.

Mă închid în biroul meu. Liniștea face absența lui Tommy dureros de reală. Îl sun pe Cristián, copilul din casa vecină. Îl întreb dacă l-a văzut pe Tommy, dacă i-a spus ceva anume. Îmi răspunde că nu știe nimic de el de câteva zile. Yerfa bate la ușa mea.

— Au venit polițiștii, domnule Juan, mă anunță cu voce alarmată, de parcă am fi doi delincvenți pe care au venit să-i prindă.

Îi cer să-i aducă.

Doi bărbați cu chipiele de serviciu în mână intră în încăpere. Unul din ei, în mod vădit cu rang mai înalt, îmi întinde mâna și se prezintă drept locotenentul Sergio Ríos. E un bărbat brunet, cu picioarele arcuite și nas acvilin. Afișează un aer înfumurat. Celălalt, în schimb, are centura lată și slăbită și privirea miloasă, a unui tată de familie. Îi invit să ia loc. Locotenentul întreabă, eu răspund, subalternul notează. Dincolo de manierele lui grosiere și precise pot intui lumea din care provine. O lume de scandaluri, fanfaronadă și amenințări fizice. Din când în când, subalternul își ridică privirea din carnet și, fără a renunța la poziția lui de ascultător, pare să se scuze pentru lipsa de politețe a superiorului său.

— Vom avea nevoie de o fotografie a copilului, îmi solicită locotenentul. Va fi nevoie, de asemenea, să-i vedem camera.

A vorbit tot timpul despre „copil“. În hol, mă opresc în fața unuia dintre desenele lui Tommy: Labirintul Minotaurului. Tommy a făcut zeci de desene reprezentând povestea lui Tezeu, însă pe acesta îl apreciază Alma cel mai mult, pentru că a numit firul Ariadnei „Firul care arată dragostea“.

— L-a făcut fiul meu, le spun, știind că puțin le pasă de remarcile mele.

Locotenentul își drege glasul și ne vedem de drum. Intrăm în

camera lui Tommy. Aprind lumina. Bărbații se plimbă prin cei cinci metri pătrați, observând. Prezența acestor doi străini în camera fiului meu îmi produce o inevitabilă senzație de nenorocire. Îi deschid dulapul, îi cotrobăie prin sertare, prin caiete, îi iau în mână jucăriile cu un amestec de dispreț și falsă curiozitate.

— Credeți că lipsește ceva? întreabă subalternul.

Mă uit în jur.

— Nimic.

Vrea să știe cum era îmbrăcat.

— În uniforma școlară. Ultima oară când l-am văzut, azi-dimineață, se ducea la școală.

— Îmi trebuie o descriere detaliată a uniformei.

— Pot să vă dau o fotografie a lui, pe care am făcut-o anul acesta la o ceremonie de la școală.

Înainte de a coborî treptele, trec prin camera mea și iau o fotografie a lui Tommy pe care o am pe noptieră. Când să plece, locotenentul Ríos precizează:

— Asta vine de sus. Cu fotografia, toate unitățile noastre se vor pune în alertă ca să-l caute pe fiul dumneavoastră. Noapte bună!

Subalternul își ia rămas-bun de la mine cu o strângere de mână și cu un zâmbet vlăguit. Nici unul din cei doi bărbați nu-mi adresează vreun cuvânt de încurajare. Experiența i-a învățat cu siguranță să le evite. Îl sun din nou pe vărul meu Pedro. Îi spun că polițiștii au fost aici.

— Omule, stai liniștit, mă auzi? Sigur apare în orice clipă. Oricum, verifică în spitale și dispensare dacă a avut loc vreun accident. Pentru orice eventualitate. Maiorul cu care am vorbit mi-a spus că se întâmplă frecvent. Copiii pleacă pentru că au vreo problemă, dar se întorc numaidecât. E un mod de a atrage atenția.

Îi mulțumesc și închid. Mi-ar fi plăcut să vorbesc cu el mai mult timp. Vocea lui îmi dă încredere, dar și iluzia că nu trec singur prin asta. O sun pe Alma, aud tonul de apel sunându-mi în ureche. Cât mi-ar plăcea ca ea să fie aici.

Ar trebui să-l anunț pe tata sau pe vreunul dintre frații mei, însă, în afară de faptul că s-ar agita încoace și-ncolo ca mine, prea puțin ar putea să facă pentru a mă ajuta. Pe de altă parte, nu aș ști ce să le spun. Că Tommy a fugit? Unde s-ar fi putut duce, dacă niciodată n-a ieșit singur din casă? Că un psihopat l-a răpit și că e într-un beci unde, dacă nu-l găsim, are să-și petreacă următorii douăzeci de ani din viață? Mă ridic de la birou respirând accelerat. Afară, briza face să foșnească ramurile stufoase ale stejarului. Mă așez iarăși și arunc o privire pe lista pe care mi-a dat-o Yerfa. Este opt și patruzeci și cinci. Încă mai pot să vorbesc cu vreunul dintre colegii lui. Înainte, o sun pe diriginta lui. O întreb dacă Tommy a avut vreo problemă la școală.

— Păi, în afară de absențe, mi s-a părut că e bine, normal, mereu

puțin retras, știți dumneavoastră, dar nu mai mult decât de obicei.

— Absențe? mă interesez.

— În ultimul timp a lipsit destul de mult. Însă a adus întotdeauna o justificare semnată de mama lui.

Poate că Tommy a fost răcit, i se întâmplă, iar Alma n-a vrut să mă îngrijoreze. În general, eu plec înaintea lui Tommy. Mă interesez dacă frecventează vreun prieten anume. Îmi spune că nu are prieteni. Cuvintele ei nu mă surprind, însă chiar și așa mă întristează. Mă roagă s-o țin la curent.

Yerfa mă așteaptă pe coridor. O întreb de absențele lui Tommy. Îmi spune că de câteva luni bune nu lipsește de la școală. Îi relatez ce mi-a spus diriginta lui. Yerfa insistă că Tommy a fost cu regularitate la ore. Îi simt nervozitatea, teama ancestrală de a nu fi acuzată. Știu că spune adevărul.

— Încercați să dormiți, doamnă Yerfa. O să vedem mâine.

Urc treptele sunând-o pe Alma. Încerc din nou, iar și iar. Să-i formez numărul mă apropie de ea.

Sting luminile. Pașii mei răsună pe coridorul unde se zbenguie de obicei Lola și Tommy. Când închid ușa camerei mele, tăcerea se așterne, implacabilă. O tăcere care absoarbe tot ce mă înconjoară, tot ce mi-am imaginat imuabil.

Este nouă și jumătate seara. Mă așez pe marginea patului. Pe noptieră telefonul se acoperă cu un văl de mutenie, de parcă ar intui angoasa pe care mi-o produce simplul fapt de a-l privi în penumbră. Imobilitatea aceasta mă ucide. Dacă l-ar fi răpit cineva pe Tommy și ar vrea o răscumpărare, ar fi luat deja legătura cu mine. Dau drumul la televizor cu telecomanda. Văd știrile zilei. Nu suport vocile și lumea care irupe prin ecran. Îi tai sonorul. Pe suprafața rece a sticlei, imaginile se mișcă în liniște. Un bărbat orb străbate străzile orașului alături de un câine polițist. Fac eforturi să mă gândesc la vreo chestiune concretă, însă creierul nu-mi funcționează bine. Mă ridic și mă duc la fereastră. În grădina mea, iluminată cu grijă de specialiști în amenajări exterioare, explodează primăvara. O urăsc, îi urăsc calculata exuberanță și iluzia de fericire pe care o emană.

Nu dorm, respir cu dificultate, mă zvârcolesc dintr-o parte în alta a patului. Imaginile se succedă în capul meu în dezordine, îmi sfâșie creierul, mă cutremură. Îmi șterg mâinile pline de sudoare, apoi fruntea. Am impresia că sunt cufundat într-o groapă cu catran.

Îmi amintesc când l-am găsit pentru a nu știu câta oară pe Tommy ascuns, înregistrându-ne discuțiile. Am țipat la el, adresându-i câteva vorbe grele, l-am luat de o ureche și l-am închis în camera lui. L-am auzit plângând dincolo de ușă, dar am rezistat tentației de a-l consola.

În ziua următoare, mai calm, am intrat în camera lui. Întins pe pat, Tommy făcea să zboare avionul roșu deasupra capului. De afară, cu un entuziasm estival, se auzeau voci de copii jucându-se în grădina vecină. Aș fi dorit ca Tommy să fie acolo cu ei și mi-am imaginat că și el dorea același lucru. L-am întrebat de ce înregistra discuțiile altora. M-a privit cu neîncredere, fără să-mi răspundă. I-am așteptat răspunsul. După un moment, mi-a spus că o face ca să găsească ordinea invizibilă a lucrurilor.

— Nu înregistrez doar ce spun ceilalți, mi-a explicat, îmi înregistrez și propria voce, idei și lucruri de felul ăsta. Când le rostesc cu voce tare, le fac să existe.

Cuvintele lui m-au impresionat. Cu toate astea, n-am cedat. Trebuia să-l împiedic pe Tommy să se mai amestece în conversațiile adulților. Să-i laud luciditatea ar fi însemnat să-i dau încuviințarea mea. În timp ce recurgeam încă o dată la discursul meu despre valoarea vieții private, n-am avut curajul de a-l privi în ochi. Am vorbit întruna cu duritate în vreme ce mă plimbam cu mâinile încrucișate la spate. M-am gândit mai târziu că aș fi putut să fiu mai îngăduitor. De aceea, în discuția noastră de ieri am făcut eforturi să fiu cinstit. I-am mărturisit durerea pe care mi-o provoacă purtarea lui. M-am arătat vulnerabil. Am crezut că suntem de acord, că am atins un grad mai mare de intimitate, că, dezvăluindu-i sentimentele mele, voi avea mai multă putere de convingere asupra lui decât cu argumentele etice și intelectuale. Poate că am făcut o greșeală, dar care?

Dacă Alma ar fi aici, m-ar ajuta să înțeleg. Alma. De multă vreme nu am avut atâta nevoie de ea. Mi se pare că am făcut o călătorie alături de ea, dar fără ea. În fiecare loc prin care am trecut am devenit și mai singuri, și mai părăsiți. Noaptea aceasta lungă își bate joc de eforturile mele de a mă preface că totul e bine, că Alma nu se îndepărtează, că Tommy n-a fugit de acasă, că suntem o familie fericită. Încerci să domini durerea și sfârșești prin a mai răni pe cineva, pentru că nimic nu e static, pentru că faimoasa Virtute e o mare minciună, în numele căreia ajungem să fim intransigenți și inumani. Atunci, îi cer lui Soledad, oriunde ar fi, să-l ajute să se întoarcă.

Mă trezesc descumpănit, asudat. Simt un gol, ca și cum un hoț ar fi intrat în corpul meu și mi-ar fi furat ceva esențial. În urechi îmi sună un telefon inexistent. Hainele îmi sunt ude, mușchii contractați; am impresia că am dormit într-o groapă. Un moment, simt o ușurare pentru că mă aflu în patul meu, însă peste o secundă amintirea lui Tommy mă năpădește.

Mă scol dintr-odată și mă duc în camera lui. În starea mea de năuceală, îmi închipui că am să-l găsesc adormit. Mă întind în patul

lui. De la distanță, văd un individ culcat, cu mâinile acoperindu-i chipul, în vreme ce un tubercul i se umflă în stomac. Este evident că am fi putut face lucrurile altfel. Toți putem. Dar nu e vorba de o chestiune de vină, ci de supraviețuire. Mă afundam împreună cu Soledad. Și singurul mod de a scăpa pe care l-am găsit a fost să mă ascund în bârlogul meu. Acolo am fost în toți anii aceștia; aidoma supraviețuitorilor războaielor care, ignorând încheierea păcii, zăbovesc ascunși în refugiile lor subterane. Am lăsat să treacă timpul, Alma și viața. Îmi amintesc mâna Almei luând-o pe a mea la piesa de teatru a copiilor. Îmi dădea ocazia să ies din cotlonul meu, să protestez pentru veșnicele ei absențe, să-i spun cât de multă nevoie am de ea; într-un cuvânt, s-o reținlângă mine.

Contemplu ordinea obsesivă a lui Tommy, jucăriile aliniate pe rafturi, avioanele, soldații galactici, motocicletele în miniatură, creioanele aranjate pe masă, calculatorul. Tommy petrece ore în șir în fața lui. Îl deschid. Ecranul se luminează, dar am nevoie de o parolă ca să continui. Încerc cu numele lui, cu data lui de naștere, încerc să-mi amintesc numele prietenului imaginar, Kofa, Kafa, încerc diverse variante, însă e zadarnic. Nu izbutesc să intru.

Sună telefonul. Dau fuga în camera mea să răspund; pe drum alunec și mă lovesc la un cot. E vărul meu Pedro. Mă întreabă dacă am aflat ceva de Tommy. Vocea îi trădează îngrijorarea. Îmi spune că a vorbit cu inspectorul general al Poliției și că nu e nici urmă de el. Măcar nu e mort, mă gândesc.

— Ai dormit? tonul îi devine mai suav și intim.

— Puțin.

— Juan, l-ai sunat pe tatăl tău?

— De unde știi că n-am făcut-o?

— Mi-am imaginat. Cel mai probabil, Tommy e pe undeva teafăr și nevătămat, dar, în orice caz, familia trebuie să afle.

— Ai dreptate.

Închid și peste câteva secunde sună mobilul meu. Văd numele Almei pe ecran. Îi aud vocea:

— Juan! Am douăzeci și două de apeluri de la tine. Am lăsat ieri telefonul în mașină și nu mi-am dat seama până acum. S-a întâmplat ceva?

Îi ascult intonația deopotrivă catifelată și copilăroasă.

— Da.

Îmi e greu să-i vorbesc acum, când o aud în sfârșit atât de aproape. Pielea mi s-a încrețit și terminațiile nervoase au devenit vizibile.

— Ce s-a întâmplat? mă îndeamnă nerăbdătoare.

Timbrul vocii ei ajunge de departe, vertiginos, până la mine. Fără să-mi dau seama, închid ochii și absorb căldura pe care mi-o provoacă.

— Spune-mi, mă sperii.

— Tommy a dispărut.

Am senzația că nu sunt eu cel care pronunță aceste cuvinte ce mi-au răsunat în urechi obsedant în ultimele ore.

— Dar cum a putut să dispară? mă întreabă aproape țipând.

Îi explic pas cu pas cele întâmplate, de când m-a sunat Yerfa la clinică. În ciuda eforturilor mele de a-mi păstra calmul, din tonul meu răzbate disperarea. Din când în când, ea mă întrerupe și mă întreabă câte un amănunt. Uneori tace, pare să nu fie acolo, îmi închipui că acoperă telefonul ca să n-o aud plângând.

Încetul cu încetul, presiunea care-mi oprimă pieptul începe să cedeze. Expunând ultimele evenimente pentru Alma, acestea devin mai reale și în același timp mai puțin definitive. Știu că, pentru ea, dispariția lui Tommy este la fel de violentă ca pentru mine, că nimeni altcineva nu simte ce simțim amândoi pentru el. Și certitudinea aceasta mă unește cu ea mai mult ca oricând.

— Plec chiar acum. Ajung în vreo două ore.

— Te aștept, spun cu voce stinsă.

Simt o ușurare. Ca și cum cineva m-ar fi ținut de guler și deodată mi-ar fi dat drumul.

Peste câteva secunde după ce închid o sun din nou. O întreb de absențele lui Tommy. Orice informație ne poate fi de folos.

— Eu n-am semnat nici o justificare de cel puțin cinci luni, Juan.

— Atunci, el le-a falsificat.

— Nu-mi trece prin cap altă posibilitate.

— Asta schimbă situația, afirm.

— Așteaptă-mă, împreună vom vedea...

— Alma, știu că în ultima vreme n-am făcut lucrurile cum trebuie...

— Nu spune asta acum. În rest, e o problemă care ne privește pe amândoi.

— Trebuie să vorbim despre atâtea lucruri.

— Ne vedem în curând.

— Te iubesc!

Alma nu-mi mai aude ultimele cuvinte, închide. Îmi promit să i le repet când am s-o strâng în brațe.

47. ♒

În pat, acoperit până la nas cu cuverturile, Leo își dezmorțește mădularele. Îl privesc din prag cu mobilul în mână.

— Ce faci acolo?

Clipește cu putere, ca să reușească să deschidă ochii.

— Tommy a dispărut. Se pare că a fugit de acasă. Trebuie să plec, Leo.

— Ce spui?

— Trebuie să plec, repet, întorcându-mi fața, ca să-i evit privirea scrutătoare.

O teamă teribilă mi s-a instalat în stomac.

— Dar cum vine asta, nu erați o familie fericită? semnalează cu amestecul acela de lăudăroșenie și batjocură pe care i l-am auzit de zeci de ori, dar care niciodată nu se referise la mine.

Amantul îndatoritor mă atacă cu săgețile lui. O înțepătură de care habar n-am cum să mă protejez. Mă întorc și îmi scot poșeta din dulap.

— Scuză-mă, îl aud spunând în spatele meu, câteodată nu știu ce spun. Se ridică, îmi cuprinde umerii cu brațele și mă trage spre el. Mi-ar fi plăcut să rămânem până târziu în pat, mă lămurește și îmi dă un sărut. Când s-a întâmplat?

— Ieri. N-a ajuns la școală. Juan mă tot sună de aseară. Am lăsat mobilul în mașină ieri-dimineață, când am vorbit cu Lola. Nu știu cum, nu-l uit niciodată. Când m-am trezit a fost primul lucru la care m-am gândit, că nu am telefonul. Și am văzut apelurile pierdute. Bietul Juan!

Rostind lucrul acesta, îmi dau seama că în ultimele săptămâni uitasem de posibilitatea ca el să îmi poată provoca vreo emoție.

— Trebuie să plec acum, spun, eliberându-mă de îmbrățișarea lui.

Încep să mă îmbrac. Leo își pune jeanșii, un tricou și se așază pe pat. Mă observă. Intru în baie și las ușa întredeschisă. În timp ce mă spăl pe dinți îl privesc în oglindă. Are coatele pe picioare și privirea ațintită asupra singurei ferestre din cabană. Când mă opresc asupra feței lui, captez o urmă de neliniște în arcuirea buzelor.

— Vrei să merg cu tine?

— Nu știu. Cum vrei tu.

— Nu. Cum vrei tu.

Ies și stau în ușă.

— Chiar nu știu, subliniez și cred că sunt sinceră.

O parte din mine dorește ca Leo nici măcar să nu se gândească la alternativa aceasta, să rămână lângă mine cu o voință de fier, gata de orice, chiar și împotriva părerii mele, ca nevoia lui de a fi cu mine să fie mai puternică decât orice eveniment, iar cealaltă vrea să străbată cei o sută cincizeci de kilometri ai drumului de întoarcere gândindu-se la Tommy, amintindu-și-l, rumegând în singurătate vina pe care știu că o am în întâmplarea aceasta.

— Odată ajunși acasă la tine, nu cred că pot să te ajut prea mult. Doar dacă vrei să conduc eu și așa mergi mai liniștită, sugerează, înălțându-și fruntea spre mine.

Ochii lui mă străpung.

— Nu e nevoie, Leo, și ai dreptate. Odată ajunși acolo, nu poți să faci nimic. N-are sens să-ți strici zilele acestea.

Leo își ferește privirea și se freacă pe bărbie. Din prima zi pe șosea nu mai pomenim de propunerea lui. Presupun că a așteptat ca eu să iau vreo decizie. Mi-am imaginat că astăzi vom vorbi.

— Poți să scrii, adaug.

— Desigur.

Îl văd întinzându-se pe pat. Tricoul gri i se conturează pe cearceafuri. Totul în jurul meu pare să se golească.

Când sunt gata de plecare, Leo îmi ia poșeta. Îl prind de braț și mergem împreună spre mașină, ca doi prieteni. E o dimineață luminoasă. Câțiva nori trec alene pe deasupra capetelor noastre. Briza este atât de domoală și ambianța atât de senină, încât necazurile mele par din altă lume. Leo mă îmbrățișează. Îi remarc stăpânirea de sine. Mă gândesc la Tommy și mă înfior.

48.

După ce fac duș și îmi iau micul dejun, mă închid în birou. Sun la clinică și îi cer Carolei să-mi anuleze consultațiile de astăzi. Formez numărul tatei. Îi povestesc ce s-a întâmplat. E încă furios pentru păsări, dar dincolo de vocea sobră se distinge preocuparea. Mă întreabă despre detalii ale căutării la care eu nu m-am gândit. Are să-i anunțe pe frații mei, îmi spune. Când închid, se lasă din nou tăcerea. Mă plimb de colo colo. Aștept. Timpul trece peste mine cu puterea distrugătoare a unui tanc. Mă sună frații mei, unul câte unul, înspăimântați.

Revin în camera lui Tommy. Mă așez pe patul lui în același loc unde am stat de vorbă în urmă cu două seri. Ce s-a întâmplat între timp? Mi-e teamă, și știu că nu pot face nimic ca să îndrept lucrurile. Îmi amintesc de câte ori am intrat în camera lui și l-am găsit cu privirea ațintită asupra acestei ferestre.

Îi deschid din nou calculatorul. Mă învârt în jurul numelui lui, al numelor noastre de familie, tastez date importante, câte un joc, mă gândesc la desenele lui, scriu: Minotaur, apoi, Tezeu, Ariadna, fir, Alma, Soledad. Am dat de parolă. Am intrat. Cum de nu m-am gândit mai devreme. Îi deschid folderul cu documente. Găsesc unul care se numește *Alfabetarul lui Tommy*. E un pătrat alcătuit din fraze. Citindu-le, constat că este un șir de insulte. Dumnezeule! După felul în care sunt scrise, par mesaje trimise prin e-mail, cel mai probabil de vreun coleg. De cât timp suferă oare Tommy? Acesta trebuie să fie motivul pentru care a fugit. Investighez mai departe. Descopăr un folder denumit MP3. Înăuntru sunt mai multe arhive, dar găsesc una care îmi atrage atenția: ZECE DESCOPERIRI DESPRE MAMA. O deschid. Îmi aud propria voce:

— Carmen, ce plăcere să te văd!

— Nu ne-am văzut de mulți ani.

— Cinci, șase?

— Cel puțin.

E nunta lui Miguel. Urmează o pauză. Nu încape îndoială că Tommy a editat înregistrarea.

— În orice caz, Juan s-a recăsătorit, din fericire; boala lui Soledad a fost atât de tristă și de fulgerătoare.

— Boală? E incredibil câte minciuni înghițim.

— Despre ce minciună vorbești?

— Ah, Dumnezeule, nu trebuia să pomenesc de asta. Îmi pare rău. Nu

mă mai întrebați, vă rog.

— Acum nu poți să ne lași așa.

— Soledad n-a murit de vreo boală. S-a sinucis.

— Dar nu murise din cauza unui anevrism cerebral?

— Asta s-a spus, ca să nu iasă cu scandal, dar Soledad s-a sinucis, îți dau scris și semnat.

— E unul dintre secretele cel mai bine păstrate ale familiei Montes.

Totul începe să se deslușească și în același timp să devină confuz. Închid ochii. Nu pot să cred că Tommy a trăit cu angoasa aceasta în ultimele săptămâni. Clatin din cap brusc și respir profund de câteva ori. În liniștea deplină a camerei lui, cel mai mult îmi doresc să-mi strâng fiul la piept. Înregistrarea continuă.

— Cât te-ai schimbat, Alma! Ești foarte frumoasă, vorbesc serios.

E o voce de bărbat, care nu-mi sună familiară.

— El e Tommy, fiul meu.

— Bună, Tommy, eu sunt Leo, un vechi prieten al mamei tale.

„Secretul cel mai bine păstrat“, îmi zic în sinea mea cu sarcasm. Vorbește Tommy:

— Eu cred că, atunci când tata se uită fără să vadă nimic și pare să nu audă pe nimeni, se gândește la mama.

Îmi presez pleoapele cu degetele. Mă simt amețit. Între timp, Tommy continuă să vorbească:

— Unu, să te spânzuri. Doi, să mănânci otravă pentru șoareci. Trei, să-ți tragi un glonț în cap, în gură sau în inimă. Patru, să lași o mașină să te calce.

Așa și-a luat Soledad viața. Îmi amintesc craniul ei deschis de impact, pumnii strânși. Mă ridic și fac câțiva pași agitat ca să alung imaginea aceasta. În noaptea anterioară i-am promis că am să mă duc s-o iau după-amiaza ca s-o aduc acasă. Urma să cinăm împreună „ca pe vremuri“ și apoi s-o duc înapoi la Aguas Claras. Încercaserăm s-o facem de mai multe ori, însă cu câteva minute înainte de a pleca, Soledad renunțase. Incapacitatea ei de a-și reveni, lipsa de voință, slăbiciunea îmi stârneau compasiunea, dar mă și exasperau. Să-i spun iarăși lui Tommy că mama e încă bolnavă în spital, că îi transmite toată dragostea ei, că are să vină curând acasă; aceleași fraze, aceeași expresie decepționată pe chipul lui de copil. Am uitat.

Am uitat că Soledad mă așteaptă. A ieșit pe poarta principală cu poșeta pe umăr. A traversat strada exact în clipa când un camion trecea în viteză. N-a fost nimeni, printre numeroșii martori, care să nu confirme că Soledad s-a aruncat cu bună știință sub roți. Peste vreo două zile, medicul mi-a mărturisit că la terapia din dimineața aceea, Soledad, în mod voalat, îl anunțase. Faptul că eu nu m-am dus la întâlnirea pe care o stabiliserăm nu avea legătură cu ce făcuse. Am vrut să cred în cuvintele lui. Cunoașterea acestui adevăr insignifiant

nu m-a alinat câtuși de puțin. După asta am încercat să brăzdez durerea de parcă aș fi străbătut un ținut infernal. Am încercat să mă instruiesc, să devin mai puternic, sperând să învăț din experiențele trăite. A fost singurul mod pe care l-am găsit ca să dau un sens morții ei.

S-au scurs nouă ani și, orice aș fi învățat, acum este zadarnic. Unde este tăria pe care am crezut că o dobândesc de-a lungul timpului? Sunt la fel de neputincios ca atunci. Poate că durerea nu este un mod de a învăța, ci de a rătăci neîncetat prin singurătate. Eu ar fi trebuit să fiu lângă Tommy, din pricina suferinței lui! Simt un impuls de nestăpânit, o dorință de a pleca în fugă, de a sparge ceva, de a striga... Îi ascult vocea domoală și cam fără vlagă; pronunță fiecare cuvânt cu prudență:

— Cinci, să te afunzi în piscină și să respiri până ce plămânii ți se umplu cu apă. Șase, să te arunci de pe o clădire sau dintr-un copac foarte înalt. Șapte, să-ți astupi nările și gura până te sufoci. Opt, să nu mai mănânci și să nu mai bei apă. Nouă, să-ți tai venele de la încheietura mâinilor. Zece, să te culci în zăpadă. Unsprezece, să bagi capul în cuptor dând drumul la gaz.

Tommy continuă. Vocea lui, atât de reală, îi face absența și mai chinuitoare.

A doua descoperire: Bunicul mamei a fost fondatorul unei școli pentru domnișoare la Buenos Aires, școală numită Santa Ana.

Nu știu cum a ajuns la asta, dar așa este.

— Descoperire apendice. Prietenilor le împărtășești minciunile.

Nu știu nici cum a ajuns la descoperirea apendice, însă din nou a dat peste un adevăr.

— Nu știu ce vedea mama ta la mine. Ea era mult mai inteligentă decât mine. Venea să mă ia cu mașina și ieșeam la plimbare. Nu în locurile unde se duceau alte femei ca noi. Noi ne duceam în cartierul universitar, în Macul, pentru că ea a studiat Istoria Artei. Soledad era foarte cultă. Ne așezam într-un bar care se numea Las Terrazas, beam cafea și fumam, iar beam cafea și iar fumam. Asta era tot. Dar ne făcea atât de fericite!

E vocea Corinei. Parcă le și văd ieșind grațioase din casă.

— Nemernicii...

— Cine, mătușă?

Eu știu cine sunt nemernicii. Noi toți. Toți cei care trăim confortabil sub carapacea de maniere civilizate și de decență, înconjurați de falsitatea care ne protejează de rău.

— A treia descoperire: La fel ca frasinul, mama avea un dragon în rădăcini și, oricât a luptat să-l învingă, dragonul a sfârșit prin a câștiga bătălia cu ea.

A patra descoperire: După cum spune domnul Milowsky, mama era evreică, la fel și eu.

Dar cine este acest domn Milowsky? Unde a fost Tommy în tot acest timp, în vreme ce eu îl credeam în camera lui, izolat de toate?

— A cincea descoperire: Mama a murit pe stradă, în fața clinicii Aguas Claras.

În secundele cât zăbovesc ca să vizualizez această oribilă imagine în căpșorul lui Tommy, în acele câteva secunde, sunt mândru că a ajuns atât de departe.

— Descoperire apendice: Adevărul iese din adâncuri să altereze suprafața ordonată a lucrurilor.

Dumnezeule! Mi-e teamă de descoperirile lui, de luciditatea lui, de ideile care i-au trecut prin minte, de sentimentele lui atât de profunde și de complexe, pe care nu le-am intuit niciodată.

— A șasea descoperire: Bunicul mamei, străbunicul meu, a ascuns că era evreu ca să fie acceptat de societate.

— Descoperire apendice: Alma i-a povestit tatei următoarele: când l-a văzut prima oară pe bunicul, el a întrebat-o dacă e evreică. Ea i-a răspuns că nu e, iar bunicul i-a spus că asta e foarte bine.

Poate că era ocazia de a scoate adevărul din străfundurile în care se afla.

— A șaptea descoperire: Eu cred că, asemenea colegilor mei, bunicul nu-i place pe evrei.

— A opta descoperire: Elementul mamei și al meu este apa.

— Bunicule, vreau să-ți urez „La mulți ani!“ Mai vreau să-ți povestesc că am o prietenă pe care o cheamă Sarah. Este evreică. S-a născut la Buenos Aires și are un accent minunat. Familia ei face lumânări pentru Shabbat. Știți, bunicule, ce este Shabbatul?

— Nu încape îndoială că tu poți să ne spui ce este.

— Nu cred că e momentul.

— Pentru că e vorba despre evrei?

— Te întreci cu gluma, băiete. Ai grijă! Auzi?

— Da, sunt aici, în grădina casei socrului meu, la câțiva metri de locul unde ne-am întâlnit... Acum vorbește Alma. *Ai dreptate. Toate astea sunt ridicole. Nu putem nici măcar să mergem pe stradă împreună, pentru că mor de frică și știu că este irațional, dar mi-e cu neputință să mă stăpânesc... Și, pe de altă parte... Nu pot cu toate astea, Leo. Nu e ceea ce vreau... Nu mă asculți... Tu n-ai de unde să știi asta... Ce pui la cale?... Te-ai gândit la toate... Nu știu... E vorba de o despărțire, atunci... Da, o văd. E la malul mării locul unde plănuiești să mă duci?... Nu, n-am spus că da, întreb doar... Și eu vreau să te văd... Trebuie să închid... Nu e bine să asculți discuțiile oamenilor mari. Asta nu se face, iar tu o știi!*

— Nu e vina mea că tu nu m-ai văzut. Nu eram ascuns. Eram aici.

— Și ce faci aici?

— Nu făceam nimic.

— Te iubesc mult, Tommy!

— Femeia aia e altă Alma, pe care nu o cunosc.

Nici eu nu o cunosc pe femeia aia. Ochii mă ustură. Deodată, tot ce mă înconjoară – biroul lui Tommy, avioanele lui, grădina, susurul răcoros al aspersoarelor pornite, ba chiar eu însumi – mi se pare confuz și lipsit de sens.

— Bunicule, eu am deschis voliera.

— Nu spune prostii, copile!

— Ăsta e adevărul. Eu am deschis voliera.

— Cum ai îndrăznit să faci asta? Ești nebun? Copilul ăsta e nebun de legat! La fel de nebun ca maică-sa! E vina ta, Juan. Nu i-ai dat niciodată o educație cum se cuvine. Îl tratezi de parcă ar fi tâmpit, și ce-ai obținut? Asta! N-ai caracter ca să lupți cu ce ți-a fost dat să trăiești. E o nenorocire. Acum duceți-vă, duceți-vă, petrecerea s-a terminat.

— A noua descoperire: Bunicul are dreptate, tati e un om slab, și eu sunt nebun, ca mama, de aceea nu pot să număr până la zece înainte de a-i răni pe ceilalți.

Bineînțeles că are dreptate. Sunt un om slab, incapabil de a evita ca fiul meu să simtă ce simte, un om căruia îi lipsește curajul de a se opune tatălui și de a împiedica lumea pe care a construit-o cu atâta grijă să se prăbușească.

— Yerfa mi-a spus că o ții una și bună cu prietenul tău imaginar. Ți-am spus-o de o mie de ori, Tommy, nu e bine pentru tine. E bine să-ți imaginezi, dar lucrurile pe care ți le imaginezi să nu fie mai importante decât realitatea. Știu că e amuzant să-ți creezi propriile jocuri, să ai lumea ta, dar din realitate te hrănești, în realitate relaționezi cu ceilalți… Îți închipui ce s-ar întâmpla dacă am trăi cu toții mereu într-o lume imaginară?

Despre ce realitate îi vorbesc?! A lui, dintr-odată, a devenit mult mai reală decât a mea.

— A zecea descoperire: Mama știa că „asta“ mă făcea să fiu cine sunt și „asta“ iubea la mine. Nu exista nimeni pe lume pe care mama să-l iubească la fel de mult ca pe mine și nu există nimeni pe lume care să mă iubească la fel de mult cum m-a iubit ea, și nu există nimic în univers pe care eu să-l iubesc mai mult decât pe mama.

— Și eu iubesc asta la tine, Tommy, spun cu voce tare. Și nu există nimeni pe lume pe care să-l iubesc la fel de mult ca pe tine. Crede-mă! Dacă ai putea să mă auzi…

49. ♒

Înaintez cu ambele mâini încleștate pe volan, fără să-mi dezlipesc ochii de la șosea. Mă gândesc la Tommy, la jocurile lui tăcute, la mersul lui crăcănat, la întrebările lui, la cele douăzeci și două de apeluri pierdute ale lui Juan.

Am ajuns în oraș. Cerul este de un cenușiu uniform. Intru pe autostradă și pătrund în tunel. Este unsprezece și cinci. Unde și-a petrecut Tommy noaptea? Dacă a avut un accident? O durere aproape insuportabilă mă cuprinde. Tommy trebuie să-mi fi simțit îndepărtarea, atitudinea detașată. Nu știu cât a putut să audă din convorbirea cu Leo, însă, ținând cont de felul cum s-a purtat în după-amiaza aceea, este evident că a înțeles ce se întâmpla. Încerc să-mi amintesc momentele pe care le-am petrecut cu el în ultimele zile, să-i evoc expresiile, cuvintele.

Dacă l-aș avea în față, m-aș ridica dintr-un salt, l-aș strânge în brațe și i-aș spune că am fost îngrozitor de aproape de a ne pierde unul pe celălalt, dar orice s-ar întâmpla între mine și tatăl lui, ne avem încă unul pe altul, putem să editățm înregistrările lui, să învățăm alfabetul cu două mâini, să împărtășim și alte secrete. I-aș spune că îl iubesc și că dragostea îmi este mult mai mare decât radiotelescopul care-mi poartă numele. Dar Tommy e departe, nu pot să-i spun toate astea și îmi pare atât de rău.

Autostrada e descoperită acum. Mă uit spre cer; pescărușii urmează râul către muntele care se ivește dincolo de ceață. Eram hotărâtă să ies târându-mă din vechea mea piele, aidoma unui șarpe, iar dacă acum șoveăi e din pricină că intuiesc că, după ce voi străbate pietrele tăioase ca să mă desprind de ea, pielea are să-mi fie plină de plăgi și de puroi. Aud un claxon. Cufundată în gândurile mele, am rămas oprită la un semafor. Demarez.

Cu toate că nu mi-e greu să-mi imaginez o viață alături de Leo, un element nou mi se infiltrează în conștiință: impresia că fug de ceva cu care aș putea să mă reîntâlnesc curând. Poate crizele au legătură cu lucrurile care nu merg bine timp îndelungat și pe care le ascundem sau le amânăm ca să nu le înfruntăm. Am vrut să fug, iar acesta nu e un lucru rău, dar cine știe, poate pentru a lăsa totul în urmă ar trebui să-mi înving propriile fantasme, distanțări, tăceri.

E straniu că până acum câteva ore toate acestea au fost invizibile. Gândurile, la fel ca dorința, pot să te ducă oriunde. Dar, în același timp, ca în pasiune, sunt prezentă, legată de ceea ce sunt și de ceea ce

însumez. Mi-i imaginez pe Tommy, pe Juan, pe Lola. Le văd chipurile, miraculos de reale în privința detaliilor, iar cutiile goale încep să se umple cu o emoție puternică și vie.

Apăs pe accelerație. Curând sunt în fața casei. Deschid ușa. Am impresia că am ieșit de aici în urmă cu un secol, atât de multe au fost meandrele din ultimele zile, din ultimele ore. Sub lumina de chihlimbar din vestibul nu se aude nici un zgomot.

Ca și cum aș derula un film, mă întorc în timp, în căutarea sentimentelor care m-au unit cu Juan și descopăr că sunt acolo, zdrobite, dar încă vii. Apare cu claritate prima imagine pe care o păstrez cu el, bărbatul cumpătat și cu ton calm care a salvat-o pe Edith. În ciuda gesturilor reținute, Juan transmitea o forță și o siguranță care inundau spațiul și ne linișteau. Mi-l amintesc privindu-mi burta de două luni, forma pe care a căpătat-o îmbrățișarea lui, respectând și ocrotind ființa care era între noi.

Merg spre biroul lui. În vaze, florile sunt ofilite și mirosul lor rânced răzbate până pe coridor. Deschid ușa. Juan, așezat pe scaunul lui ergonomic în fața ferestrei, are telefonul la ureche. Auzindu-mă intrând, se întoarce spre mine. Vreau să-l îmbrățișez, dar disprețul zugrăvit pe chipul lui mă oprește. Nu înțeleg. Cu toate astea, mă apropii de el. Se ridică de pe scaun și, cu mâna în sus, îmi cere să aștept. Se întoarce cu spatele la mine și continuă convorbirea. Aerul are o miasmă dulceagă și grea. Lumina soarelui se leagănă pe cotoarele cărților din bibliotecă.

— Mulțumesc. Am să te țin la curent, încheie și închide. Bună! Plecam.

Mă privește descumpănit, însă numaidecât își preface expresia într-un rictus.

— Ai aflat ceva? întreb.

— Nu. Încă nu. Mă duc la tata.

— Să mergem, atunci.

— Nu e nevoie. Aș prefera să rămâi.

— Merg cu tine, Juan.

— Vreau să mă duc singur.

Tonul îi este iritat.

— De ce?

— Cum de ce? O noapte întreagă mi-am stors creierii, gândindu-mă că poate i s-a întâmplat ceva fiului *meu* și sunt perfect capabil să trec în continuare singur prin asta.

Se mișcă de colo colo cu o învârșunare sumbră, își trece dosul unei mâini peste gură cu putere. Ochii îi strălucesc febrili, de parcă ar fi bolnav. Agresivitatea este felul lui de a se apăra în fața emoțiilor pe care nu știe cum să le controleze. L-am văzut făcând asta de sute de ori și de fiecare dată m-am îndepărtat de el încă puțin. Dar nu astăzi.

De data asta pot să-i văd inima, ca și cum i s-ar fi desprins de torace.

— Îmi pare rău. Eu vreau să merg cu tine... Iartă-mă, spun.

Și când pronunț acest ultim cuvânt, vocea mea dobândește un timbru fals.

— Ce trebuie să-ți iert?

Se oprește în loc. Mă privește în ochi, cu o mină scrutătoare și înfricoșătoare. Pleoapele i se înroșesc.

— Că n-am fost aici când aveai nevoie de mine, că mi-am lăsat mobilul în mașină, că mi-au trebuit ore...

Juan izbucnește într-un hohot de râs lugubru și apoi spune:

— Nu contează.

Mă dă la o parte cu un gest al mâinii, se întoarce și iese pe coridor.

Eu îl urmez. Juan urcă treptele, intră în camera noastră și închide ușa în urma lui. Cobor la bucătărie s-o salut pe Yerfa. Beau o cafea așteptându-l. Yerfa se roagă într-un murmur persistent. Apuc ceașca cu ambele mâini și mi-o apropii de piept. Mă gândesc la singurătatea lui Tommy, la dezamăgirea lui. Nu mi-am închipuit niciodată că pot răni în felul acesta pe cineva pe care îl iubesc.

Îmi termin cafeaua, îmi iau rămas-bun de la Yerfa și mă duc în stradă ca să-l aștept pe Juan. Când apare, mă apropii de el. Am tendința de a-l mângâia pe față, de a-i alina neliniștea, însă, înainte de a schița gestul, rămân paralizată din pricina expresiei sale caustice și în același timp absente, ca și cum ar fi dominat de o idee. Zăbovim unul în fața celuilalt, încremeniți. Îmi adun puterile, îmi întind o mână și îi ating obrazul. Juan își face ochii mici și mă privește, așa cum te uiți în lumină înăuntrul unei camere străine. Frica pune deodată stăpânire pe mine. Se întâmplă rapid, nu izbutesc să reacționez. Juan mă înșfacă de încheietura mâinii și mă strânge cu forță. Doare. O secundă cumpănesc că nu e chiar rău, măcar și-a depășit indiferența. Îmi dă drumul și, fără a-și dezlipi ochii copleșiți de violență, exclamă:

— Nu mă atinge! Auzi? Să nu mă mai atingi!

— Ce ți-am făcut? întreb fără să-l privesc. Vocea mi-e stinsă. Juan nu răspunde. Repet cu putere: Ce ți-am făcut?

Încă simt contactul mâinilor lui sălbatice.

— Nu e nevoie să mă mai minți. Știu.

Cuvintele lui sunt marcate de o mânie imensă și nelămurită.

— Ce știi? îmi asum riscul de a întreba.

Juan nu răspunde. Mintea începe să-mi funcționeze febril, căutând, punând cap la cap, pătrunzând în genunile memoriei, până dau de înregistrarea lui Tommy în Los Peumos. Pesemne că Juan a ascultat-o la un moment dat. Stă neclintit, fără să vorbească, fără să mă privească, închis în carapacea lui, și nu-l învinuiesc. Cum aș putea?

— Nu merită osteneala, Alma, nu acum. N-am timp pentru asta.

Trebuie să-l caut pe Tommy, zice, îndreptându-se spre mașina lui.

Eu îl urmez. Mă urc și mă așez lângă el. Îmi strâng pleoapele. Nu pot să plâng. Ar fi zadarnic.

— Nu mă lăsa pe dinafară. Trebuie să-l văd pe Tommy, trebuie să știu unde e, cum se simte, îi cer cu brutalitate, sub impulsul unui sentiment care îmi apasă pieptul.

— Pentru ce?

Își duce mâna la frunte. Știu că regretă că a deschis o crăpătură în fermitatea lui.

— E și fiul meu.

— Te rog, nu, Alma! Serios, las-o baltă! Nu vreau să vorbesc cu tine, nu vreau să fiu lângă tine, îmi repugnă prezența ta, singurul lucru de care am nevoie acum este să-mi concentrez energiile ca să-l găsesc pe Tommy, spune, apoi scoate un sunet de exasperare.

— Bine. Dar lasă-mă să merg cu tine! Te rog!

Rămâne în tăcere, fără să pornească motorul. Ține ambele mâini pe volan și privirea ațintită asupra străzii pustii. Deodată oftează și, fără să-și ia ochii de la trotuar, îl aud spunând:

— Chiar dacă asta nu s-ar fi întâmplat, problema cu Tommy, vreau să spun, tot nu te-aș întreba. Nu vreau să știu. Sper că am vorbit clar. Nu sunt genul ăsta de bărbat.

Tonul îi este lipsit de nuanțe. Mi se adresează ca unei necunoscute.

— Și ce gen de bărbat ești?

— Asta e o chestiune care de acum înainte pentru tine n-are nici o importanță, afirmă scurt.

Faptul că Juan nu-mi spune în față ceea ce știm amândoi, că sunt vinovată de dispariția fiului său, în loc să mă facă să mă simt ușurată, îmi provoacă o asemenea angoasă, că abia pot să respir. Cât aș vrea să pot să-i vorbesc. Abia acum înțeleg sensul confesiunii. Este un fel de a elibera sentimentele imposibil de suportat. În secundele de mutenie care urmează, ceva se dezintegrează într-un colț al mașinii. Scrutez cu coada ochiului profilul tenace al lui Juan și descopăr că dragostea lui e moartă.

— Te rog să ieși de aici! Tu nu faci parte din asta. Nu mai faci, insistă.

Are o expresie de însingurare, greu de deslușit.

Deschid portiera mașinii și cobor. Juan pornește motorul și în câteva secunde dispare din câmpul meu vizual.

50.

Nu mă duc acasă la tatăl meu; de fapt, nu mă duc nicăieri. Nu fac decât să rătăcesc fără țintă cu mașina. Mi-e cu neputință să stau liniștit sau să vorbesc cu vreo ființă umană, până nu sună blestematul de mobil și nu-mi spune cineva că Tommy e bine. Și pe măsură ce înaintez, străzile, oamenii își pierd consistența și sensul, de parcă aș privi lumea prin raze X și aș descoperi că dincolo de chipul lor vizibil nu e absolut nimic. O scoarță fără sevă. Lumea și oamenii goi pe dinăuntru. Îmi sună telefonul mobil. Mă uit pe ecran. E un număr pe care nu-l am în agendă. Pulsul mi se accelerează.

— Domnul Juan Montes?

— Da, afirm.

— Bună ziua! Sunt locotenentul Ríos, am fost acasă la dumneavoastră aseară.

— Bună ziua!

— Dacă îmi permiteți, domnule Juan, am să vorbesc pe șleau. S-a găsit corpul unui copil pe coastă, la vreo doi kilometri spre nord de Los Peumos. După semnalmentele pe care le descrie caporalul care răspunde de zonă, e vorba de un copil în vârstă cam de opt ani, nu mai mult, ceea ce nu s-ar potrivi cu fiul dumneavoastră.

— Fiul meu are statura unui copil de opt ani, îngaim.

Vocea abia îmi iese din gâtlej.

— Nici nu are uniforma școlii. Fiul dumneavoastră purta uniformă, continuă ofițerul Ríos.

— Cum e îmbrăcat? întreb cu jumătate de glas.

— Cu jeanși și o geacă roșie. Nu are pantofi. Trebuie să-i fi luat apa. Am trimis prin internet fotografia pe care ne-ați dat-o dumneavoastră, dar copilul are fața desfigurată de lovitura pe care a suferit-o când a căzut și nu i s-a putut confirma identitatea.

— În Los Peumos se află casa bunicului lui și mormântul mamei, murmur.

Ofițerul vorbește mai departe, fără să mă asculte.

— După cum am fost informat, copiii din sat se duc acolo când chiulesc. E un loc periculos și nu e prima oară când se întâmplă. Trebuie să fie vorba de un copil din partea locului și, întrucât orele de curs nu s-au terminat, nu i-a anunțat încă nimeni dispariția. Acum vreo două luni, corpul unei fetițe a stat la morgă până seara fără să-l revendice nimeni. Așa m-a informat caporalul responsabil. Vă spun asta ca să nu fiți atât de sigur că e vorba de fiul dumneavoastră,

Tomás, nu-i așa? Bine, voiam să vă cer să vă duceți până acolo. Ca să eliminăm orice îndoială.

— Unde e? întreb sec.

— În momentul acesta, corpul este transportat la spitalul San Benito din Los Peumos.

— Cum l-au găsit? mă interesez.

— Domnule Juan, nu vă agitați așa, cel mai probabil nu e vorba de fiul dumneavoastră.

— Cel mai probabil, spun fără urmă de convingere.

În vreme ce vorbim, conduc spre aerodrom.

— Când ajungeți la spitalul San Benito, întrebați de caporalul Rojas. El are să vă aștepte.

— Am să fiu acolo în patruzeci de minute, închei și închid.

Conduc cu toată viteza pe străzile aglomerate din Santiago. Depășesc o Mazda și apoi un Fiat, traversez intersecția în secunda când un semafor galben se schimbă în roșu, trec de un camion cu marfă și de un autobuz școlar.

Tot înaintând, dintr-un loc îndepărtat și imobil al ființei mele văd forfota unui oraș care îmi este străin.

Alimentez cu combustibil, pornesc motoarele, intru pe pistă, primesc autorizația de decolare, trag de manșă în spate, înalț botul avionului meu și peste câteva secunde zbor. Deasupra copacilor și acoperișurilor, strălucirea cerului alunecă spre culmi galbene. Traversez un front de nori joși și apoi ies într-o zonă de lumină. În sud plutesc câțiva nori tiviți cu cenușiu. Străbat cerul cu viteză constantă. Motorul produce un sunet monoton, care spulberă timpul. Înălțimea are efectul unei anestezii locale.

Și atunci, în capul meu apare un copil. Este neîndoielnic produsul imaginației mele, întrucât este cu neputință ca Tommy să stea pe locul copilotului. Cu toate acestea, totul la el este atât de real: Privirea somnoroasă și în același timp pătrunzătoare se odihnește asupra mea, mâinile cu degete fine, pielea albă, picioarele care atârnă de pe scaunul prea înalt și gestul acela, atât de caracteristic lui, de a se scărpina în cap ca să-și insufle forță când se pregătește să vorbească. Dar Tommy n-are să-mi vorbească, pentru că Tommy e copilul pe care l-au găsit în Los Peumos. Aș vrea să mă prăbușesc și să mă scufund în mare. N-are să-mi spună nimeni că suferința și moartea sunt parte intrinsecă a vieții, nimeni n-are să-mi arate că fără ele existența ar fi incompletă. Tommy e mort, mort... și asta n-are sens.

Un strigăt își croiește drum prin esofagul meu. E un urlet pe un ton lipsit de consistență, profund, care izbucnește și mă străbate din cap până în picioare, apoi continuă să vibreze cu toată intensitatea. Din

corpul meu s-a ivit o ființă a cărei materie este informă și deteriorată, care e stăpânită de frică și de singurătate.

51. ♒

În timp ce face cafea, Maná mă privește cu una dintre dezgustătoarele ei expresii de om înțelept. În drum spre ea, am sunat-o ca să-i spun de Tommy. Restul nu pot să i-l spun. Ar însemna să-i dau armele mele dușmanului. Nici ea nu mă întreabă de ce sunt aici în loc să fiu cu Juan, căutându-l pe Tommy. Așezată la masa din bucătăria ei, aștept să se facă ora să mă duc s-o iau pe Lola de la școală. Vreau să-mi îmbrățișez fiica. Am pe genunchi geanta pe care a adus-o acasă la Maná. Pijamaua ei cu mere se ivește prin fermoarul pe jumătate deschis. Îmi vine s-o iau și să o duc la nas, dar mă stăpânesc.

Masa este acoperită de cutiuțe cu mărgele cu care Maná brodează o figură cu tors uman, cap de cocoș și doi șerpi drept picioare. Îmi rotesc privirea prin fiecare colț, la mobilele ei de lemn care adăpostesc zeci de coșuri și vase. Încerc să-mi imaginez poveștile lor, dar e inutil, nu reușesc să mi-l scot din cap pe Tommy. Maná se așază lângă mine. Toarnă cafea în două cești și apoi își întinde în poală o bucată de material brodat.

— E Abraxas. O zeitate care unește divinul și demonicul. Știi de ce o brodez?

Scutur din cap în semn că nu.

— Ca să nu uit de un principiu de bază. Că trebuie să accept tenebrele dinlăuntrul ființei mele dacă vreau să ating o infimă fărâmă de pace. A fost una dintre marile teme ale lui Jung, îmi explică.

Se oprește, constatând că abia dacă o ascult.

Tommy mi-a spus cândva că Maná îl făcea să se gândească la vrăjitoarele bune. Eu am vrut să știu la ce se referea, iar el mi-a răspuns că sunt cele care pot să facă atât bine, cât și rău, o abilitate ce le făcea de două ori mai puternice. Maná ia câteva mărgeluțe aurii și le vâră pe un ac. Mișcările îi sunt domoale și atente. Norii de dimineață încep să se risipească și niște gropi albastre par să se ivească pe ici–colo. Din când în când, Maná își ridică privirea de la lucrul de mână și mă observă. Îi scrutez părul alb, ridurile care îi înconjoară ochii și care, în loc s-o ofilească, îi conferă o înfățișare cumpătată. S-ar spune că ea însăși le-a lăsat să se instaleze pe chipul ei. Nu băgasem de seamă, dar Maná e lipsită de aerul de resemnare pe care îl emană de obicei femeile pline de zbârcituri și cu pielea lipsită de vigoare, ca ea. Auzim ecoul unei locomotive în depărtare. Restul e tăcere. Liniștea bucătăriei și a lumii ei.

Și atunci se întâmplă. Casa de apă se dărâmă. Nu mai am unde să

mă ascund. Izbucnesc în plâns cu trupul zgâlțâit de convulsii. Mă îndoi de mijloc și îmi îngrop capul în mâini. Plâng aplecată în față, expulzând din corp un venin. Mama mă cuprinde și mă trage spre pieptul ei. În ureche îmi sună inima ei. Nu știu cât timp zăbovesc așa, gemând în brațele ei, până când izbutesc să mă desprind de cămașa ei umedă. Îmi ridic capul și îmi trec mâinile peste față.

— Am distrus totul, șoptesc.

— Asta e imposibil. Uită-te ce efort am făcut eu ca să distrug totul, și tu ești aici.

— Eu am reușit. Am făcut tot ce am putut ca să fiu diferită de tine. Am jurat că n-am să rănesc pe nimeni cum m-ai rănit tu pe mine.

Maná își încrucișează mâinile, le apasă una peste alta și apoi le duce la buze.

— Am construit totul în mod conștient. Am crezut că am să reușesc. Am crezut că reușisem...

Schițez un gest de descurajare cu mâna, și vocea mi se stinge.

Maná respiră profund. Niciodată nu o mai înfruntasem în felul acesta. Să mă eliberez de influența ei însemna și să ignor responsabilitatea care-i revenea în viața mea.

— Alma, câteodată... murmură și lasă fraza neterminată. Se uită spre fereastră fără să respire și apoi scoate un suspin care umple spațiul. Câteodată, oricâte eforturi am face, viața trece peste noi. Purtările și sentimentele noastre nu ne aparțin pe de-a-ntregul. Sunt determinate la rândul lor de ceea ce ne dau sau ne iau ceilalți, de ceea ce ne ascund, de ceea ce ne spun, de povestea noastră. Atâtea lucruri...

— Dacă aș crede ce îmi spui, aș putea să-mi ușurez vinovăția, dar durerea, cum alini durerea?

— Există un spațiu, un spațiu infim care ne aparține. Și în acela sălășluiește esența noastră. Spațiul acela ne face ce suntem, ne permite să schimbăm cursul călătoriei. Ca pânzele fregatelor. Câteodată, e de ajuns o mișcare imperceptibilă pentru ca lucrurile să se schimbe.

Adoptă un ton grijuliu și profetic, care-mi încordează nervii.

— Ce ghinion, căci și pe alea le-am ars, intervin.

— Ah, nu. În nici un caz. Pânzele sunt indestructibile. Continuă să fluture chiar și după ce ai murit, în amintirea celor care te-au iubit.

Nu pot să cred că stau să vorbesc asemenea prostii și să ascult metaforele banale ale mamei mele.

— Maná, în timp ce Juan suferea îngrozitor din pricina dispariției lui Tommy, eu eram cu alt bărbat. Despre asta îți vorbesc. Nu de nenorocitele tale de pânze și nici de corăbii ridicole. Îți dai seama?! strig. În timp ce el mă suna iar și iar, eu eram pe plajă, fericită, mă regulam. Tommy și-a dat seama de toate, de aceea a fugit. Știe și Juan. Înțelegi? De rahatul ăsta vorbesc.

Îmi feresc privirea ca să controlez vârtejul de furie și de teamă care

mă invadează.

Maná își coboară fruntea și îmi strânge degetele. Încerc să mă calmez. Îmi trec dosul mâinii peste nas și respir.

— Dacă Tommy a fugit, nu ăla a fost motivul sau, cel puțin, nu singurul, spune cu prudență.

— Cum poți să fii atât de sigură? întreb preocupată.

— Pentru că lucrurile nu sunt niciodată așa. Nu sunt niciodată izolate. Tommy e un copil foarte sensibil; să nu spunem că tatăl lui îl ajută prea mult, dar pe de altă parte era victima agresiunii la școală.

— Tu de unde știi?

— Știu pentru că mama unuia dintre colegii lui, căreia îi predau ore de meditație, mi-a spus. Se pare că unul dintre copii, căindu-se, i-a povestit mamei lui ce se întâmpla și așa au aflat unii, printre care și femeia pe care o cunosc eu.

— Și de ce nu m-ai prevenit?

— Am aflat acum vreo două zile, așteptam momentul potrivit ca să-ți spun.

— Toți știu, în afară de noi.

— Cu siguranță, Tommy nu vrea ca voi să știți. E îngrozitor de umilitor.

— Și ce mai știi? investighez cu ostilitate.

— Că situațiile nu sunt niciodată ceea ce par. Sau cel puțin nu în totalitate. Că facem ce putem, cu toate că de multe ori se dovedește insuficient.

Ochii i se încrețesc de parcă ar urma să plângă.

— La ce te referi?

— Ce am să-ți spun nu e un mod de a mă izbăvi. E clar? Vreau să poți analiza lucrurile din alt punct de vedere, atâta tot. Îți amintești de biletul pentru Barcelona? De unde crezi că a ieșit?

— Tu?

Maná încuviințează cu un gest al capului. Deodată îmi amintesc că a primit o vedere de la Edith. Ea i-a dat datele mele lui Edith și i-a cerut să mă angajeze. Trebuie s-o fi cunoscut în vreo peregrinare, înainte de a se căsători cu tata. Călătoria mea și Edith, cele două mari miracole care mi-au salvat viața și pe care eu le-am pus pe seama propriilor mele hotărâri, i se datorează ei. Un sprijin urzit cu multă discreție pe care l-a pus la cale fără ca eu să bănuiesc. Lipsește doar Juan. El a venit la restaurant pentru că i-a strecurat cineva numele meu împreună cu o cronică din ziarul *El País* în biletul de avion. Îmi amintesc vag că am auzit-o pe Maná spunând că a lucrat la o agenție de voiaj. O întreb.

— O vreme, da. Dar asta a fost cu mulți ani în urmă.

— Atunci, tu l-ai trimis pe Juan la restaurantul lui Edith.

Maná neagă, scuturând din cap și își coboară privirea ca să ia o

mărgică. Știu că minte. Ieri, dezvăluirile mamei mele m-ar fi zdruncinat din temelii. Dar ce importanță au toate astea acum, dacă Tommy a dispărut.

— Ce am făcut sau n-am făcut, lucrurile bune și lucrurile rele pe care le-ai primit de la noi sunt moștenirea pe care ți-o lăsăm. Acum e rândul tău.

— Nu-mi pot lua gândul de la Tommy, de la faptul că poate suferă, că nu știu unde este. Nu știu cum s-o fac, *mamă*... mărturisesc, rostind cuvântul de nerostit.

— Nici eu nu știu. Prin asta trecem singure, Alma. Nu-ți închipui cât aș vrea...

Bărbia îi tremură, și lacrimile încep să-i alunece pe obraji. Chiar și așa, nu-și ascunde chipul. Plânge pentru mine. Aceasta e poate una dintre schimbările de direcție despre care îmi vorbește. În ciuda certitudinilor ei, Maná se teme mai puțin decât mine de ironiile vieții și de întrebările fără răspuns.

Amândouă ne uităm afară, spre peticul de cer ce se zărește prin fereastra ei. Se pare că așa vine iertarea, nu cu surlele și trâmbițele marilor revelații, ci strecurându-se pe tăcute prin ferestrele bucătăriilor.

52.

Mi se face frig în încăperea aceasta fără ferestre. Îl aștept pe caporalul Rojas. Lumea exterioară e departe. Tata, frații mei, pacienții mei, clinica; toată viața aceea minuțioasă, plină de rituri ce păreau absolut necesare. Deodată, în minte îmi răsare o întrebare, cu o asemenea claritate, că mă înfioară: „De ce ai dat drumul păsărilor?“

Nu mi-a trecut prin cap că poate Tommy a avut un motiv să facă ce a făcut. Trebuia să-l întreb. Trebuia să ascult ce avea să-mi spună. Și în loc de trăncăneala aia pe care l-am obligat să o asculte în camera lui, am fi putut să ne așezăm liniștiți să stăm de vorbă. Poate că răspunsul lui nu mi-ar fi plăcut, poate m-ar fi durut sau m-ar fi supărat, iar eu n-aș fi ieșit din camera lui cu satisfacția că am îndeplinit o sarcină, însă acum mi-aș aminti de după-amiaza aceea nu ca de încă un pas în atenta educație a fiului meu, nici ca de una dintre nenumăratele discuții de felul acesta pe care le-am avut, ci ca de un moment sincer și esențial.

Îmi sună telefonul mobil. Este Yerfa.

— Domnule Juan, tocmai am găsit un bilet de la Tommy.

— Ce spune?

— Spune: Nu vă faceți griji pentru mine, m-am dus s-o văd pe mama în Los Peumos, astăzi e comemorarea morții ei. Mă întorc cu autobuzul de șase. Mulți pupici pentru toți. Tommy.

— Unde l-ați găsit?

— În cămară, când m-am dus să iau orez pentru prânz.

— În cămară?

— Da, chiar acolo. Nu înțeleg de ce l-a lăsat atât de ascuns.

— Ca să nu-l găsim prea repede.

— Și atunci unde e, domnule Juan, unde e copilul meu?

— Vom afla, stați liniștită.

Caporalul Rojas deschide ușa uitându-se într-o parte și în cealaltă, de parcă ar pătrunde în tabăra dușmanului.

— Mulțumesc, doamnă Yerfa. Vă voi suna mai târziu.

Rojas întinde mâna și mi-o strânge pe a mea cu putere. Simt atingerea pielii lui aspre. Cu toate că își poartă uniforma neglijent, e un om cu maniere destul de delicate. Ieșim pe un coridor plin de pacienți care-și așteaptă rândul la medic. Când trecem, un copil cu o rană pe față mă privește sfidător. Mergem fără să scoatem o vorbă. Frigoriferul este în capăt.

Caporalul Rojas își întoarce fața. Nu mi-e greu să-l recunosc pe Tommy în corpul acesta distrus. Privesc pomeții plini de leziuni ai fiului meu, buzele crăpate, ochii deschiși și plini de contuzii, toracele și brațele umflate. Laba unui picior s-a desprins și este unită cu restul piciorului doar prin cartilaj. Osul șoldului se ivește în carnea albă. Urechile, în schimb, sunt intacte; gâtul, de asemenea, întreg și neted. Părul de abanos strălucește încă. Îmi plimb degetele de-a lungul corpului rece. Cineva râde dincolo de ușă. Buzele mi se înfioară, iar din gâtlej îmi scapă un geamăt pe care mi-l înăbuș numaidecât. Bărbatul care susține în aer pânza albă mă întreabă:

— Vă simțiți bine?

— Puteți să-l acoperiți, răspund.

53. ♒

— Ce ai, mami? o aud pe Lola întrebându-mă.

Strâmbă din nas și ridică din umeri.

Suntem în camera ei și, în timp ce ea pune la loc jucăriile pe care le-a avut cu ea acasă la mama, eu o observ. Tommy a dispărut de treizeci și patru de ore. Lola a întrebat de el imediat ce am intrat, și eu i-am răspuns că a ieșit cu Juan. I-a părut rău că nu a fost aici ca să ne țină companie. La întoarcerea acasă mă simt ca un soldat solitar, ascuns după un copac care-mi ține loc de parapet, așteptând să se întâmple ceva. O iau pe Lola de mijloc și o răstorn pe pat.

— Am chef să te mănânc întreagă, ca pe un purceluș.

— Vai, mami, eu nu sunt un purceluș, mă contrazice, lipindu-se de mine.

— Ba da, ești.

O sărut de multe ori pe gât, un loc atât de catifelat, unde dăinuie frageda copilărie.

— Nu. Nu sunt, eu sunt un iepure, amintește-ți, spune cu fermitate, agățată de trunchiul meu.

— Știu, dar iepurii nu sunt atât de gustoși.

Ne rostogolim de câteva ori în pat cu corpurile unite. Ajungem la margine și apoi ne dăm de-a dura spre partea opusă; mișcările devin din ce în ce mai rapide, până când, la una dintre rotiri cădem pe jos, îmbrățișate. Ea deschide ochii cu un aer ștrengăresc și râde imitând personajele din desenele animate. Sunt niște sunete intermitente și stridente, care ne fac să râdem și mai mult.

Mă impresionează că sunt capabilă să râd în felul acesta și în același timp să simt ce simt. Îmi amintesc că m-am jucat așa cu Tommy când era mai mic. Dacă ne găsea Juan, mă avertiza să am grijă și închidea din nou ușa. Mă gândesc că i-ar fi plăcut să se joace așa cu fiul lui, dar el nu cunoștea drumul care duce la îmbrățișările acestea fără motiv. Acum Tommy a crescut, și amândoi au pierdut pentru totdeauna această experiență. Poate că eu și Juan, fără să știm, suntem prinși în ceea ce Maná a numit „moștenirea“. Există o parte a noastră de care ne este greu să ne desprindem, chiar dacă ne rănește, și care ne definește viața într-o măsură atât de mare, că preferăm s-o ignorăm. Când o întrezărim o clipă, instinctul nostru închide ușa, ca Juan când intra și mă vedea făcută una cu trupul fiului lui și credea că noi am ales s-o închidem. O strâng pe Lola cu și mai multă putere.

Îmi revine în minte șarpele care, după ce străbate pietrele tăioase ca

să se desprindă de pielea lui, descoperă că rănile n-au dispărut. Mă tulbură faptul că nu m-am gândit la asta înainte: să le vindec nu e un exercițiu solitar, nu are legătură doar cu mine. Acum văd lucrurile atât de clar, că îmi vine să strig asta.

— N-o să ne mai sculăm niciodată de pe podea? întreabă Lola.

Mobilul îmi sună în poșetă. Mă ridic și îl caut cu disperare până îl găsesc. Pe ecran apare numele lui Leo. Mi se pare că s-a scurs o veșnicie de când l-am lăsat în dimineața asta. Lola se așază pe patul ei și își ațintește asupra mea ochii căprui, conștientă de angoasa mea.

— Așteaptă-mă puțin, da? E un telefon important de la birou.

Ea se strâmbă la mine cu gura deschisă, de parcă m-ar întreba: „De când îmi dai explicații pentru un telefon?“

Intru în camera mea. Îmi văd geanta de voiaj pe jumătate deschisă, pe dușumea. Restul încăperii are un aspect îngrijit, ca și cum în lipsa mea m-ar fi exilat.

— Alma, ești acolo?

— Da.

— L-ați găsit pe Tommy?

— Nu.

Leo amuțește câteva secunde. Pe fundal se aude zgomotul unei mașini care trece.

— Îmi pare rău!

— E oribil, Leo.

— Ești acasă, nu-i așa?

— De unde știi?

— Sunt afară, în fața mașinii tale.

Copacul stufos din dreptul ferestrei mă împiedică să-l văd.

— De ce te-ai întors la Santiago?

— Nu prea avea sens să rămân. Vreau să vorbesc cu tine.

— Nu e ușor pentru mine să ies acum. Leo nu spune nimic. Îmi dau seama că n-are să cedeze. Așteaptă-mă, ies acum, îl anunț.

Din prag, îl văd pe Leo pe celălalt trotuar. Prezența lui, atât de aproape de lumea mea, mă îngrozește. Deschid portiera mașinii și îi cer:

— Vino, urcă înainte ca asta să devină un scandal.

Leo traversează și urcă dintr-un salt. În vreme ce mă îndepărtez în viteză de cartierul meu, Leo își pune mâna pe coapsa mea. Zăbovim în tăcere. Mă cuprinde o oboseală mistuitoare. Înaintez fără țintă, evitând bulevardele principale. Deschid geamul, temperatura e plăcută.

— Putem să mergem undeva? răbufnește brusc.

N-aș fi în stare să intru într-un loc public și să văd că viața celorlalți își urmează cursul, în vreme ce Tommy cine știe pe unde e. Mă opresc la un colț de stradă oarecare, coborâm din mașină și facem câțiva pași.

Este o stradă cu locuințe cochete, unele nedate încă în folosință. În capăt se zăresc un bulevard cu curmali răsădiți și câteva clădiri întunecate. Seara care se destramă are textura casei de cristal: cea a unei lumi fictive suspendate în timp. O lume din care eu nu fac parte.

— S-au întâmplat atâtea lucruri de azi-dimineață, mă hotărăsc să-i spun.

— Îmi imaginez, încuviințează Leo.

Percep prudență în vocea lui. Mergem mai departe fără să ne atingem. Liniștea din jur devine densă, ca un căluș.

— Îmi pare rău, Leo!

Observ umbra profundă care-i străbate chipul.

— Îmi pare sincer rău!

— Nu e nevoie să te hotărăști acum, pot să aștept.

Mă emoționează descumpănirea și smerenia lui.

— Eu nu mă grăbesc, adaugă.

Îl strâng cu putere. Leo mă sărută, contactul cu pielea lui mă rănește. Nu pot să-l suport. Mă desprind de el.

— Te simți vinovată, nu-i așa? întreabă.

— Nu. Nu e sentiment de vinovăție. Cel mai probabil, am să mă căiesc. Când tu ai să fii instalat din nou la Bogotá, cu altă femeie, eu am să fiu singură.

Nu pot să-i explic ce s-a întâmplat cu Juan.

— Îți amintești ce mi-ai spus când ne-am întâlnit la nunta Juliei? mă întreabă.

— Nu.

— Mi-ai spus că te mulțumeai să nu te simți singură. Se pare că nu mai gândești la fel.

— Ba da, gândesc încă la fel.

— Te simți oare singură cu mine?

Zilele petrecute cu Leo mi se par îndepărtate, chiar străine.

— Răspunde-mi, te simți singură cu mine?

— Câteodată.

— Și cu Juan?

— Aproape întotdeauna.

— Atunci?

— Dar nu cumva simți și tu același lucru? Nu-mi ceri să trăim împreună tocmai pentru că ești sătul de singurătate și îți faci iluzii că împreună o vom putea învinge într-un fel? Nu tu mi-ai spus că disperarea unește oamenii? Ai spus-o foarte clar în prima noapte când am fost împreună, ca să nu existe dubii.

— M-am răzgândit. Și știi de ce? Pentru că alături de tine nu mă simt disperat. M-am gândit că și tu simți același lucru. Însă cred că m-am înșelat.

Am ajuns până în locul unde se înalță curmalii. Nimic din toate

acestea n-are sens atâta vreme cât Tommy nu apare. Chiar și așa, continui să vorbesc:

— Curând vom fi și mai singuri. După ce vom încerca și vom da greș, vom fi mult mai singuri.

— Uite ce e, Alma, întâmplările în sine nu înseamnă mare lucru, sunt la fel de fericite sau de nefericite precum cele care nu se produc nicicând. Singura diferență este că atunci când se produc, avem opțiunea de a le încărca de sens. Asta îți propun, să dăm poveștii ăsteia un sens pentru amândoi.

Dialogul nostru mi se pare o pantomimă, o palidă copie a realității. Îmi vine să fug.

— S-o încărcăm de sens... murmur.

— Exact, afirmă Leo.

Un zâmbet i se ivește în colțul buzelor.

— Iartă-mă, nimic din toate astea n-are sens acum, nu știu ce fac aici. Tommy a dispărut, se poate să i se fi întâmplat ceva îngrozitor, nu știu unde e și îți jur că sunt incapabilă să mă gândesc la altceva.

Se lasă tăcerea câteva clipe.

— Înțeleg.

— Totul s-a schimbat, Leo, spun tulburată.

— În mod definitiv?

Negura urcă pe cer și mă copleșește. Nu mai avem nimic de împărtășit. Leo îmi ia mâna și mi-o apasă, ca și cum ar vrea să exteriorizeze un ultim sentiment intens.

54.

Observ fotografia lui Soledad fixată cu o piatră lângă lespedea ei. Ochii întunecați privesc spre mare, spre locul unde trebuie să fi căzut Tommy. El a lăsat-o aici. Dincolo de vânătăile care-i umbresc chipul, Soledad are o expresie blajină, chiar luminoasă. În deschizăturile alungite de sub gene, pupilele îi strălucesc. O rafală își croiește drum între țesuturile compacte ale corpului meu. Plâng. Jos, valurile se sfărâmă, izbindu-se de stânci. Îl văd pe Tommy, privirea lui pătrunzătoare mă străbate și mă deschide. În ea, întrevăd un bărbat desprins de obiectele exterioare, un bărbat care percepe realitatea vag, prin scăpărări fugare de conștiință. Toate certitudinile mele se destramă, până și cea pe care o enunț acum. Tommy. Îmi amintesc desenul lui cu Minotaurul, desen care mi s-a părut întotdeauna prea feminin. Pot să-l văd cu o asemenea claritate de parcă l-aș avea în față. Intru în labirint. Înaintez prin coridoarele lui, cele ale conștiinței lui Tommy, vasta lui lume în care n-am avut niciodată curaj să intru, din stângăcie, de teamă să nu dau de durerea lui, de amintirea mamei lui încercând să se sinucidă. Ce nefericite mi-au fost eforturile, ce false! L-am lăsat singur în labirint, iar el, în felul lui, a găsit ieșirea.

Trebuie să mă întorc. Dar cum? Mă uit către mare. Apele cenușii scrijelesc stâncile, iar pe cer norii se întind ca o pată de cerneală. Îmi amintesc că am telefonul mobil în buzunar. Fac o fotografie a apei, încă una, și încă una, căutând să-i captez sclipirea ursuză. Apa care mi l-a luat pe Tommy. Poate, încremenind clipele, pot să găsesc crăpătura, minuscula dâră de lumină care indică ieșirea din labirint.

Mă gândesc la Alma. Mai degrabă decât să mă gândesc, imaginea ei îmi apare, de parcă ar fi așteptat clipa în care să se arate. Îmi amintesc cuvintele lui Tommy. Nu există altcineva pe lume căruia să-i pot spune că e mort, că i-am văzut corpul distrus și că e ceva care moare în mine chiar în clipa aceasta; nu mai există nimeni pe lume căruia să-i pot mărturisi că nicicând nu mi-a mai fost atât de frică. Formez numărul telefonului ei mobil.

— Juan? o aud pronunțând numaidecât. Juan, Juan... repetă neliniștită.

— Tommy e mort, spun. Mă invadează o senzație de irealitate, de parcă toate acestea s-ar întâmpla altundeva, i s-ar întâmpla altui bărbat. A murit în mare, în fața mormântului lui Soledad, o anunț în continuare.

Alma nu răspunde. Tăcerea ne învăluie, o tăcere pe fondul căreia ne

freamătă respirațiile. Știu că plânge, că își închide ochii dorind să scape de grozăvia care a pus stăpânire pe ea. Asta fac eu.

— Juan, unde ești? mă întreabă.

Vocea îi este prudentă.

Cuvintele ei par să înainteze pe o pânză care se poate sfâșia în orice minut.

— În cimitirul din Los Peumos.

— Cu cine ești?

— Singur.

— Juan, mă aștepți, da? Mă aștepți?

Plâng din nou. Nu încerc să-mi domolesc suspinele.

— Asta o să facem. Tu mă aștepți și între timp vorbim. De acord?

Eu spun că da, că sunt de acord.

— N-am să închid până ajung acolo, mă auzi? Plec. Sunt în mașină și pornesc motorul. Eu nu te las, Juan! Eu nu-ți dau drumul. Acum îmi pun *handsfree*-ul, așa putem să vorbim mai departe, așteaptă o secundă. Gata!

Știu că are geamul deschis și că părul ei roșu se ridică în aer.

— Și, în vreme ce conduc, ca să nu adorm, poți să-mi povestești ceva. Ce vrei tu.

Știu că își trece dosul mâinii peste nas iar și iar, că are o expresie hotărâtă și că nu-și ia piciorul de pe accelerație.

— Și dacă nu vrei să vorbești, nu mă supăr... declară.

Pot s-o văd mușcându-și buzele până la durere.

— Alma, spun în cele din urmă, tu ești firul.

— Despre ce vorbești? Eu sunt un fir? Doar asta? Un mizerabil fir?

Aud că râde; e un râs răgușit.

— Toate astea. Tu ești firul pe care mi l-a lăsat Tommy ca să ies din labirint, pentru că singur nu pot. Îți amintești?

MULȚUMIRI

Lui Carlos și prietenilor mei dintotdeauna, pentru sfaturi și pentru sprijinul lor necondiționat.

Carolei Schutte și lui Andrés Guelfenbein, pentru că au găsit desenele lui Tommy.

Lui Carmen Martín Gaite, care i-a împărtășit Almei ideile ei despre literatură.

Lui Vicente Huidobro, în ale cărui *Cele din urmă poeme* am găsit versurile „Mă gândesc la ei, la morți“.

Și lui Jorge Aguiló, chirurg, pentru că mi-a împărtășit cunoștințele sale.

Table of Contents

Partea întâi. Tăcere albă, tăcere neagră
1.
2.
3.
4.
5.
6.
7.
8.
9.
10.
11.
12.
13.
14.
15.
16.
17.
18.
19.
20.
21.
22.
23.
24.
25.
26.
27.
28.
29.
30.
31.
32.
33.
34.
Partea a doua. Timpul, apa și războiul
35.
36.
37.
38.
39.

40.
41.
42.
43.
44.
45.
46.
47.
48.
49.
50.
51.
52.
53.
54.
Mulțumiri